

INTERNASYONAL > 14-15

Enternasyonal'le Kurtulur İnsanlık-2

Proletaryanın Enternasyonal Örgütünü Oluşturma
Noktasındaki Duruşumuz
(Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komite,
Şubat 2017)

DENGÊ AZADÎ > 10-11

Rojava'daki Ermenilere
Ses Olma Zamanı!

Dünyanın neresinde olursa olsun her Ermeni, Rojava
Devrimi ve Rojava Ermenilerinin bu uyanış ve diriliş
mücadelesine omuz verme, destek olma sorumluluğu ile
karşı karşıyadır.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 10 - 23 Kasım 2021

15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 249

www.ozgurgelecek28.net

Fiyatı: 2 TL

MİRABELLERDEN BUGÜNE KADINLARIN İSYANI BÜYÜYOR!

EMEK > 7

“Kölelik Koşullarına
Karşı Cesaret Veren
Bir Örnek...”

DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sen-
dikası'nın Antep Bölge Temsilcisi
Mehmet Türkmen'le Uğur Tekst-
til'deki direnişin kazanım sürecini
konuştuk.

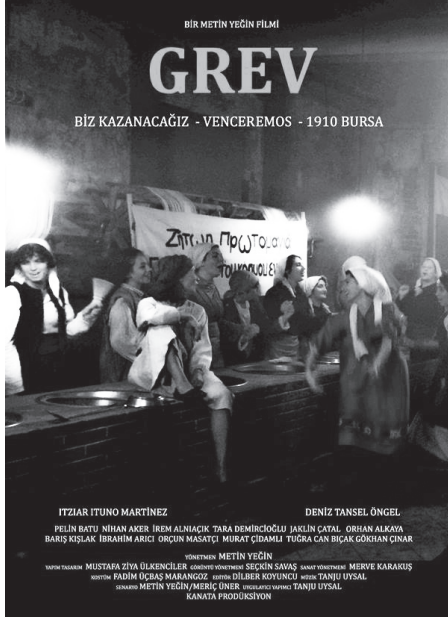
HALKIN GÜNDEMİ > 22

AKP-MHP Mafya
İktidarı ve Türkiye
Mafya Cumhuriyeti!

90'lar dönemindeki yeraltı ya-
pılanmalarının devlete ne denli
fayda sağladığını, faili meçhul ci-
nayetleri hatırladığımızda böylesi
yeraltı yapılanmaların iktidarlar
için her zaman bir köşede, kulla-
nılabilecek etkili bir araç olarak
duruyor.

“Grev” Esenyurt’ta izleyicileriyle buluştu

29 Ekim’de vizyona girmesinin ardından İstanbul’da sadece Kadıköy’de gösterimde olan filmi izlemek isteyen Esenyurt’tan kadın işçiler, filmin yönetmeni Metin Yeğin ile iletişime geçerek taleplerini ilettiler. İşçi kadınlar ayrıca Yeğin’i de film gösterimine davet ederek biraraya gelmek istediklerini dile getirdiler. Bunun üzerine Yeğin, Esenyurt’ta City Center AVM’de bulunan sinema salonu ile görüşerek özel bir gösterim organize etti.

7 Kasım günü akşam saat 20.00’de gösterime giren filmi, Esenyurt’ta farklı fabrikalarda çalışan kadın işçiler izledi. Film bitiminde izleyiciler, kadınların direnişini selamlayarak salondan alkışlarla ayrıldı.

Esenyurt’a gelişi öyküsünü anlattığımız film, 1910’da Bursa’da ipek üretimi yapan fabrikalarda ağır çalışma koşullarına karşı “Grev”e çıkan binlerce kadın işçinin haklı mücadelesine odaklanıyor. Hikaye, ipek üretiminin yapıldığı atölyelerde sağlıksız koşullarda çalışan ve her gün üçer-beşer yaşamını yitiren kadınların yaşadıklarıyla başlıyor ve zaman içinde gelişen mücadeleyi farklı aşamalarıyla birlikte inceliyor.

Filmi bizim için ilgi çekici kılan ise coğrafyamızda işçi sınıfının mücadele tarihine dair bilmediğimiz bir kesiti anlatmasıydı. Daha çok da adları ve direnişleri tarih sayfalarında tozlar altında bırakılan kadın işçilerin “Grev”ine kamerasını çevirmesiydi.

Film, Osmanlı İmparatorluğu sınırlarında işçi sınıfının bunun içinde de kadın işçilerin direniş tarihine ilişkin saklı kalmış bir sayfayı aralıyor. Diğer tüm şeyler bir yana sadece bu yanıyla bile izlenmeyi

hak ediyor. Filmden Bursa’da 1900’lerde ipek üretiminin ne boyutlarda olduğunu, buradaki patronların uluslararası sermaye ile nasıl içli dışlı olduklarını ve kentte o günün şartlarında sayısal ve nitelik anlamında ciddi bir ağırlığı olan işçi sınıfı gerçekliğini de öğrenmiş oluyoruz.

Bursa, 1845’ten itibaren Osmanlı İmparatorluğu içinde ipek üretimiyle adından söz ettirmeye başlamış. Kentte kurulu fabrikaların yılda 200 gün çalıştığı, buralarda 7 ile 70 yaş arasındaki kız çocukları ve kadınların düşük ücretlerle günde 15-16 saat çalışmak zorunda bırakıldığı kayda geçiyor. Ağır çalışma koşullarından dolayı çok sayıda kadın kansızlıktan yaşamını yitirirken çalışan kadınların çoğunluğunu Müslüman olmayanlar oluşturuyor. Fabrikalarda çalışan Müslüman kadın işçi sayısı oldukça azmış.

Kaynaklara göre, “Grev” 15 Ağustos 1910’da başlar. Greve giden kadınların talepleri arasında, çalışma saatlerinin azaltılması, ücretlerin artırılması, en az bir saatlik öğle yemeği molası vardır. 48 fabrikada 2.500 işçi greve gitmiş. Bu talepler kabul edilmemiş. Aynı dönemde yabancı gazetelerde, 3.000 kadının greve başladığı ve başkalarının da katılacağı yazılmış. Grevin, 1909 yılında çıkan grevi yasaklayan Tatil-i Eşgal kanununa rağmen gerçekleşmiş olduğunu da eklemek gerekir.

Yine kimi belgelere göre “Grev”i Ermeni sosyalist partisi olan Hınçak Partisi örgütlemiştir. Grev, 27 Ağustos’ta sona erer ve çalışma mevsimi sona erdiği için tüm fabrikalar 28 Ağustos’ta kapatılır. Filmin çekimlerinin bir kısmı İspanya BASK bölgesinde gerçekleştirilmiş, oyuncular arasında La Casa De Papel filminden tanıdığımız Itziño Martínez de var. Ayrıca filmde Pelin Batu ve Orhan Akkaya da yer alıyor.

Film, coğrafyamızda sosyalizm fikrinin ilk olarak Ermeni ve Rumlar tarafından savunulduğunu, sınıf mücadelesi adına pek çok kavramın bu kesimler tarafından işçi sınıfına taşındığını da bir kez daha hatırlatıyor.

Grev filmi, binlerce kadın işçinin yasağa rağmen yürüttüğü onurlu direniş gün yüzüne çıkarıyor. Kadınların direniş ve mücadele tarihinde kaybedilmiş bir sayfayı yeniden açıyor. Sermayenin işçi sınıfına yönelik aşırı kâr hırsı ve sömürsünün devam ettiğini buna karşılık yüz yıldır kadın işçilerin direnmekten vazgeçmediğini de...

BMG’den İzmir’de “Faşizme Karşı Birleşik Mücadele” Paneli

BMG, İzmir’de “İşsizlik, yoksulluk ve toplumsal sorunların çözümünde faşizme karşı birleşik mücadele” şiarıyla bir panel düzenledi.

Karşıyaka’daki Boyoz Akademisi’nde 31 Ekim’de düzenlenen etkinliğe, DBP Eş Genel Başkanı **Saliha Aydeniz** ve ESP Eş Genel Başkanı **Şahin Tümöklü** konuşmacı olarak katıldı.

Şahin Tümöklü, sosyalistlerin tartıştığı “birlikte hareket edememe” soruna değindi. Devletin kontrgerilla üzerinden kendisini var ettiğini söyleyen Tümöklü, faşizmin işçi sınıfına düşman olduğunu kaydederek “*Rejim, tekçi yapısını korumak için Kürt özgürlük güçlerinin en küçük talebine bile saldırdı. Bu anlamda Kürtler ve işçi mücadelesi biraraya gelmek zorunda*” dedi.

Ardından sözü **Saliha Aydeniz** aldı. Aydeniz, sistemin diktatörlüğe doğru gittiği süreci tüm “ötekilerin” beraber yaşadığını söyledi. Bu gidişe karşı her düzlemde mücadelenin yürüdüğünü

kaydeden Aydeniz, “*Türkiye halklarının yaşadığı bütün sorunların kendisini Kürt sorununa dayandığını görüyoruz. Onun için bu sisteme, faşizme karşı sesini yükselten herkesin Kürt sorununun çözümü noktasında biraraya gelmesi gerekiyor*” dedi.

Birlikte mücadele çıkışı için tecrit politikasına bakmak gerektiğini de ifade eden Aydeniz, “*tecride karşı mücadeleyi yükseltmek gerekiyor*” şeklinde konuştu.

Ankara ve İzmir’de “Birleşirsek Kazanırız” Çağrısı

Birleşik Mücadele Güçleri tarafından Ağustos ortasında başlatılan kampanya devam ediyor. BMG, çeşitli illerde çıkardığı materyalleri dağıtarak ve sesli ajitasyon çalışması emekçileri birleşmeye ve direnişi büyütme çağrısı.

Ankara

24 Ekim günü Keçiören ve Yenimahalle’de “Birleşirsek Kazanırız” kampanyası dahilinde sticker çalışması yapıldı. 26 Ekim günü de Mamak-Kartaltepe’de Mamak pazar yeri ve mahallelerinde kampanya bildirileri dağıtıldı.

İzmir

26 Ekim günü Karşıyaka Çarşısı’da bildiri dağıtımı yapan BMG, 31 Ekim Pazar günü

gerçekleştireceği panele tüm emekçileri davet etti. Bildiri dağıtımı halkın ilgisiyle karşılandı.

27 Ekim günü Halkapınar Aktarma Merkezi’nde bildiri dağıtımı yapılarak emekçiler panele davet edildi.

28 Ekim’de ise Yamanlar Pazar Yeri’nde bildiri dağıtımı yapan BMG, dağıtım sırasında Yamanlar Mahallesi emekçileriyle sohbet etti.

30 Ekim günü Güzeltepe Pazar Yeri ve Güzeltepe Mahallesi’nde bildiri dağıtımını gerçekleştiren BMG, hem panele çağrı yaptı hem de Güzeltepe Mahallesi’ndeki esnafla ve mahalle sakinleriyle birleşik mücadelenin önemi üzerine sohbet etti.

İkinci Yol: Birleşik Devrimci Mücadele İle Örgütlenmek, Örgütlemek!

*Açlığı ve yoksulluğu
kimin örgütleyeceği temel
sorusunun yanıtını verdikten
sonra asıl mesele kitlelerin
somut çelişkilerinin
farkında olmak, halihazırda
süren kitle direnişleri ve
eylemleriyle ilişkilenmekte
ısrar etmekten geçmektedir.*

Koronavirüs salgını nedeniyle dünya çapında ölümlerin beş milyonu aştığı koşullarda, salgının sorumlusu olanlar göstermelik bir iklim zirvesi gerçekleştirdiler. Emperyalist-kapitalist sistemin aşırı kâr hırsının sonucu olarak dünya kaynaklarının yağmalanması, kapitalist şirketlerin yaban hayatına daha fazla müdahalesi insanlığı Koronavirüs salgını gibi yeni tehditlerle karşı karşıya bıraktı. Bu gerçeğe rağmen emperyalist-kapitalist sistem sahipleri, kapitalizmin fitratına uygun olarak davranmaya devam ediyorlar.

Bunun son örneği İskoçya'nın Glasgow'da gerçekleştirilen BM İklim Değişikliği Zirvesi COP26'da yaşandı. "Küresel iklim değişikliğine karşı mücadele" sloganı altında gerçekleştirilen toplantıya, toplantı katılımcılarının önemli bir çoğunluğu, çevreye verdikleri zararla bilinen özel jetleriyle katıldılar.

Emperyalist kapitalist sistemin tıpkı Koronavirüs salgınında olduğu gibi aşırı kâr hırsı ve sömürsünün sonucunda, çevrenin ve doğanın yağmalanması ve talanı devam ettikçe, insanlık "iklim krizi"yle karşı karşıya kalmış durumdadır. Krizin nedeni olanlar emperyalist kapitalistlerdir. İklim Zirvesi'nde duyurulan sözde "kömüre veda ittifakı"na, kömürü en çok tüketen ABD, Çin, Hindistan ve Avustralya gibi devletler katılmamışlardır. Küresel iklim krizinin nedenleri arasında gösterilen karbondioksit salınımının çoğunluğunun Çin, ABD, Hindistan, Rusya ve Avrupa Birliği tarafından üretildiği bildirilmektedir. (BBC, 30 Ekim 2021)

İklim krizinin kapitalist üretim tarzının "doğal" bir sonucu olduğu, İklim Zirvesinde açıklanan Global Carbon

Budget'ın 2021 raporunda da net olarak ortaya konulmuştur. Raporda, küresel karbon emisyonunun Koronavirüs salgını döneminde azaldığı belirtilmektedir. Bunun nedeni çok açıktır. Salgın döneminde üretim ve hareketliliğin azalması beraberinde küresel sera gazı emisyonlarının yüzde 5.4 azalmasına neden olmuştur. Raporun devamında küresel karbon emisyonlarının yeniden Koronavirüs salgını öncesi seviyeye yükseldiği belirtilmektedir. Araştırmaya göre bu yılın sonuna kadar küresel karbon emisyonları yüzde 4.9 artmış olacak ve 2019 seviyesine yeniden ulaşacak. Bu bilgi bile kendi başına kapitalist emperyalist sistem var olduğu sürece, dünya ve insanlık büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu göstermektedir. Kapitalizm kendisiyle birlikte dünyayı da yok oluşturma sürüklemektedir.

Hiçbir düzen içi çözüm, kapitalist üretim tarzının reformla "ıslah" edilmesi yönünde hiçbir girişim ve öneri sorunun ve tehlikenin varlığını ortadan kaldırmamaktadır. Kapitalizm, "gölgesini satamadığı ağacı kesmeye" devam edecektir. Çünkü onun fitratında aşırı kâr hırsı ve sömürü vardır. Bugüne kadar yapılan iklim zirvelerinin hiçbir çözüm üretmediği de ortadadır. COP26'nın da farklı bir sonuç yaratması imkansızdır.

İnsanlığın karşı karşıya olduğu bu tehlikenin bir numaralı sorumlusu bir avuç emperyalist kapitalisttir. Avrupa

Çevre Politikası Enstitüsü (IAAP) ile Stockholm'deki Çevre Enstitüsü'nün (SEI) yaptığı araştırmalardan yararlanılan ve Oxfam tarafından İklim Konferansı'nda açıklanan bir araştırmaya göre, dünyanın çok yoksul nüfusunun yarısında kişi başına düşen sera gazı emisyonu, 2030'da küresel ısınma için hedeflenen 1.5 derecelik sınırın oldukça altında olacağı belirtilmektedir. Dünya nüfusunun zengin yüzde 10'luk kesiminde kişi başına üretilen sera gazı emisyonunun 2030'da dokuz kat, en zengin yüzde 1'lik dilimde ise 30 kat fazla olacağı tahmin ediliyor. (5 Kasım.2021)

Bu bilgi bize, dünya nüfusunun yüzde 1'lik kesimini oluşturan emperyalist kapitalistlerin dünyamızı nasıl bir felakete götürdüğünü anlatmaktadır. Bir avuç asalak, dünyayı yok oluşturma sürüklemektedir. Komünistler ve devrimciler açısından emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadele aynı zamanda ekolojik mücadeleyi de içermek zorundadır. Bu zorunluluk, var olan tehlikenin boyutuyla doğru orantılıdır.

Asgari ücret açlık sınırının altında!

Glasgow'daki İklim Zirvesi'ne resmi gerekçe olarak "güvenlik" sorunu nedeniyle katılmayan TC Cumhurbaşkanı ve AKP Genel Başkanı R.T.Erdoğan'ın gerçekte ABD Başkanı Joe Biden'le görüşmesinden istediği sonucu alamaması

etkili olmuş görünüyor.

Bunda R.T.Erdoğan'ın giderek artan ve artık gizlenemez olan "sağlık sorunları" etkili olmuşsa da, (ki bu sağlık sorunu gündeminin ABD'de yayınlanan Foreign Policy dergisinde Steven A. Cook ve Eni Enrico Mattei imzasıyla çıkan makalede R.T.Erdoğan'ın ülkeye liderlik edemeyecek kadar hasta olduğu öne sürülmesinden sonra artmış olması dikkat çekicidir) resmi gerekçe de ifade edilen "güvenlik" sorununun nedeni R.T.Erdoğan'a eşlik edecek konvoyun kabul edilmemesi olarak açıklanmıştır.

R.T.Erdoğan'ın kişisel olarak "itibarından tasarruf etmediği" biliniyor. İklim Zirvesine bile onlarca arabayla katılmak istemiş olması mümkündür. Ancak tam da İklim Zirvesi'nin esas tartışmalarından biri olan karbondioksit salınımına yol açan onlarca arabayla "gösteriş" yapmak R.T.Erdoğan gibi bir "dünya liderine" nasip olur. Keza, Türkiye halkı her geçen gün daha fazla açlık ve yoksulluk girdabına sokulurken, R.T.Erdoğan'ın "dünya lideri" olduğunun gösterilmesi lüks ve şatafatla sağlanmak istenmektedir.

Bir yanda "Saray"lar, adını bile bilmediğimiz egzotik meyveler yiyen, hal-ka tasarruf etmesini önerenler ya da kuru ekmekle leziz yemek tarifleri verenler; diğer yanda ise asgari ücretle ay sonunu getiremeyen, pazarlardan çürümüş meyve ve sebze toplayan emekçi halk gerçe-

ğiyle karşı karşıyayız.

Faşizmin kendi kurumu TÜİK'e göre bile yıllık enflasyonun yüzde 20 sınırına dayandığı (ki bağımsız kaynaklar enflasyonun yüzde 40'larda olduğunu ifade etmektedir) koşullarda, emekçi halkın alım gücünün düşmesi daha da yoksullaşması giderek açlık sınırında bir yaşam sürdüğü anlamına gelir. Efendiler saraylarında oturup "Ekonomi uçuşta", "Avrupa bizi kısıkanıyor" nutukları atarken ve 5-6 maaşla şatafat içinde yaşarken; emekçi halk yoksulluk, işsizlik, hayat pahalılığıyla karşı karşıya.

Enflasyon ve zam bir kenara, dövizdeki yükseliş nedeniyle Türk Lirası'nda yıl başından beri kayıp yüzde 31 seviyesinde. Bunun anlamı asgari ücretin durduğu yerde erimesidir.

Ülkemizde resmi olarak emekçilerin yüzde 64'ü asgari ücretle çalışmaktadır. DİSK-AR'a göre, asgari ücret ve altında bir ücretle yaşamını sürdürmek zorunda olan işçilerin sayısı ise 7.5 milyon yani bütün ücretli çalışanların yüzde 38.3'üdür. Bu demektir ki, çalışanların yarıya yakını asgari ücretle geçimini sürdürmektedir. Yani halihazırdaki işsizlerle birlikte toplumun en az yarısı "açlık sınırı"nda yaşamaktadır. Çeşitli anketlere (Metropoll verileri) göre halkın neredeyse yüzde 80'inin temel ihtiyaçlarını ancak karşılayabiliyor veya karşılamakta zorlanıyor.

Asgari ücretin erimesiyle "açlık sınırı" asgari ücretin üzerine çıkmış durumdadır. Faşizmin resmi kurumlarının açıkladığı rakamlar bile dikkate alındığında bu gerçek ortadadır. Bir zamanlar R.T.Erdoğan'ın yaptığı "simit hesabı" şimdi yapıldığında ortaya çıkan tablo, bu gerçeği anlatmaktadır. Asgari ücretle geçinen 5 kişilik bir aile, bütün bir ay boyunca öğününü çay, simit ve peynirle

geçitirse dahi diğer temel ihtiyaçlarını (fatura, kira, eğitim, sağlık vb.) karşılamaya parası yetmemektedir. Simitin 2.5 TL, çayın 2.5 TL olduğu koşullarda 5 kişilik bir aile için bu her öğün için 25 TL olmaktadır. Bir günde, üç öğün 75 TL, bir ayda 2 bin 250 TL olmaktadır. Emekçiler geriye kalan rakamla ay sonunu getirmekle karşı karşıyadır.

Üstüne üstlük bu yalın gerçeği artık yandaş sendikalar bile kabul etmek zorunda kalmışlardır. Yandaş sendika Memur-Sen'in "açlık-yoksulluk" araştırmasına göre açlık sınırı, 2 bin 824 liradır ve asgari ücreti 203 lira aşmıştır. Bu verilere göre, 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 3 bin 27 lira, yoksulluk sınırı ise 8 bin 595 liraya ulaşmıştır. (5 Kasım.2021)

Türkiye halkının emeğiyle geçinen nüfusunun önemli bir kesimini tamamen açlık ve yoksulluk koşullarında yaşamaya mecbur bırakan TC faşizmi, temsilcisi olduğu sınıfları sürekli daha da zenginleştirmektedir. Hisseleri Borsa İstanbul'da işlem gören şirketlerin 2021 yılının ilk 9 aylık dönemine ilişkin açıkladıkları bilanço bunu göstermektedir. Açıklanan rakamlara göre Türkiye'nin önde gelen şirketleri, cirolarını enflasyonun çok üzerinde artırmayı başarmış durumdadır. Birçok şirket, kârını beklentilerin üzerinde, hatta kimileri çok üzerinde artırmayı başarmıştır. (Barış Soydan, 5 Kasım, T24)

Kimi yorumcular tarafından Türkiye ekonomisinin ikinci çeyrekte yüzde 21.7 büyümesine atıfla "yoksullaştırıcı büyüme" olarak tanımlanan bu durum, kapitalizmin genel işleyişine uygundur. İşçi sınıfı ve emekçi halk giderek yoksullaşırken bir avuç komprador burjuva, zenginliğine zenginlik katmayı sürdürmektedir. Diğer bir ifadeyle R.T.Erdoğan ve avanesinin "ekonominin uçuşta olduğu" söy-

lemi, temsilcisi olduğu sınıflar açısından değerlendirildiğinde doğrudur.

Açlığı ve yoksulluğu kim örgütleyecek?

Asgari ücretin erimesi ve işçi sınıfı ve emeğiyle geçinenler arasında açlık ve yoksulluğun giderek artması, sanıldığı gibi aksine devrimci, komünist hareketi geliştirmeyecektir. Kitlelerin içine düşürüldükleri durum beraberinde hakim sınıfların kendi sınıfsal çıkarlarını korumak için de kullanılma tehlikesini de barındırmaktadır. Ki bu tarihsel tecrübeyle sabittir. Hakim sınıflar açlık ve yoksulluğu dincilik, şovenizm ve ırkçılık, kadın ve LGBTİ+ düşmanlığı gibi gerici ideolojilerin güçlendirilmesi için kullanmaktadırlar.

Son süreçte TC'nin burjuva siyasetinde bunun örnekleri fazlasıyla mevcuttur. Türk hakim sınıflarının burjuva muhalefetini temsil eden "Millet İttifakı"nın, kitlelerin içine düşürüldükleri duruma yönelik tepki ve öfkesini, kendi klik çıkarları için örgütleme çabası bununla ilgilidir. Burjuva muhalif milletvekillerinin açlık ve yoksulluk ile ilgili açıklama ve çalışmaları bununla ilgilidir.

Yine iktidarda bulunan "Cumhur İttifakı"nın attığı kimi adımlar dikkat çekicidir. Özellikle MHP'nin girişimiyle önce Alaaddin Çakıcı, sonrasında da Kürşat Yılmaz gibi faşist katillerin "özel afla" serbest bırakılması, kitlelerin içinde düşürüldüğü yoksulluğu ve açlığı, gerici faşist mafya örgütlenmelerinde örgütlenme ve halk hareketine karşı kullanma hedefinin sonucudur. Kitlelerin düzene yönelik öfke ve tepkisi, bu türden faşist örgütlenmeler aracılığıyla gerçek hedefinden sapıtırmak istenmektedir.

Kontrgerillanın Bodrum Yalıkavak Marina fotosunun ardından, faşist mafya şefi Sedat Peker'in ifşa ve itirafları ve son olarak kontrgerilla şefi işkenceci katil Mehmet Eymür'ün açıklamaları, kurulduğu günden beri "bir suç örgütü" olarak çalışan TC faşizmi içindeki kontrgerilla çatışmasının hızla sürdüğünü göstermektedir.

TC, bir yandan kitlelerin içine düşürüldükleri duruma yönelik itiraz ve tepkisini bu faşist örgütlenmeler aracılığıyla manipüle etmeyi, provokasyon saldırıları gerçekleştirmeyi hedeflerken, diğer yandan uyuşturucu ticareti başta olmak üzere her türlü yasadışı faaliyeti bu eli kanlı faşistler aracılığıyla örgütlemeyi hedeflemektedir.

Faşist klikler arasında süregelen dalaşın ulaştığı boyut, CHP'nin hamle yapmasını da beraberinde getirmiştir. CHP

lideri faşist Kemal Kılıçdaroğlu'nun "siyasete atıldığı" esprisinin altı boş değildir. CHP liderinin özellikle devlet bürokrasisini hedefleyen ve uyarıcı açıklamaları, ardından tezkereye yönelik hayır oyu, devlet içindeki dalaşın ve kapaşmanın doğrudan sonucudur.

Burada temel sorun, kitlelerin içinde bulundukları duruma, yaşamak zorunda bırakıldıkları koşullara yönelik öfke ve tepkisini kimin örgütleyeceğidir. Bu noktada önerilen "üçüncü yol" gibi kavram-sallaştırmalar ilk bakışta, "Cumhur" ve "Millet" ittifakı dışında bir başka seçenek olarak propaganda edilse de gerçekçi ve doğru bir değerlendirme değildir. Her iki burjuva ittifak madalyonun iki yüzünden ibarettir. İşçi sınıfının ve emekçi halkın ihtiyacı olan "ikinci yol"dur! Bu ise ezilenleri halk demokrasisi ve özgürlük mücadelesidir! Bu mücadelenin dışında önerilen her "yol", en iyi ihtimalle faşist rejimin kimi yanlarının reforme edilmesi ve düzenin yeniden üretilmesi demektir.

İşçi sınıfının ve emekçi halkın düzene olan tepkisinin bir başka burjuva klığın arkasında yedeklenmesi olasılığı güçlüdür. Buna işaret eden gelişmeler fazlasıyla belirginleşmiş durumdadır. "Geliyor gelmekte olan" denilerek ifade edilen bu tehlikeye karşı birleşik devrimci mücadeleyi her alanda yükseltmekten başka "yol"umuz yoktur. Elbette "gelecek olan" da işçi sınıfı ve emekçi halkın tepesinde sınıfsal diktatörlüğünü uygulamaktan çekinmeyecektir. Irak ve Suriye'ye yönelik 2 yıllık "savaş tezkerisi"nin reddedilme gerekçeleri ve "Kandil'in yerle bir edilmesi" sözleri bununla ilgilidir.

Kuşkusuz devrimci komünist hareketin içinde bulunduğu durum eskisine göre daha zordur. Koşullar eskisine göre daha ağırdır. Ağır faşist baskı ve saldırılar karşısında sınırlı sayıda kadro ve faaliyetçiyle birkaç görev birlikte yerine getirilmektedir. Demokratik Devrimin ve birleşik mücadele kuşkusuz ciddi bir emek ve yoğun bir çaba ve ısrarla örgütlenecektir.

Asıl mesele kitlelerin somut çelişkilerinin farkında olmak, halihazırda süren kitle direnişleri ve eylemleriyle ilişkilenecek ısrar etmekten geçmektedir. Örneğin önümüzde 25 Kasım, Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü vardır. Kadın katliamının bir "cinskirımı"na dönüştüğü koşullarda, bu gündemli somut çalışma içerisinde olmak hem kitlelerin talebini gözetecek hem de bizleri güçlendirecektir. Doğru politikalar izlendiğinde güçsüzlük güce, küçük gruplar büyüklerine dönüşecektir.

“Ezilen Kim Varsa Hakkının Peşine Düşsün!”

Son dönemlere zincir marketler pek çok açıdan tartışılıyor. İktidar, zam yağmuru ve hayat pahalılığından zincir marketleri sorumlu tutup suçlarken diğer yandan bu mağazalar kârına kâr katıyor. Zincir marketler, burada çalışan işçiler açısından da bir tartışma konusu. Zira, işçiler 13-14 saati bulan güvencesiz, örgütsüz ve ağır çalışma koşullarıyla karşı karşıya.

Özgür Gelecek gazetesi olarak çalıştığı Tanzim Market'te hakkını aradığı için patronun hakaretlerine maruz kalan bir Gizem Gül ile bir röportaj yaptık.

- Tanzim Market'te işten çıkarılma sürecinizi ve yaşadığınız hak gasplarını kısaca anlatır mısınız?

- İlk önce maaşlarımızın gecikmesi şeklinde problemler başladı. 5-10 gün gecikti maaşlarımız. Son 2 ayda ise hiçbir şekilde ödeme yapılmadı. Her gün “Cuma yatacak, Çarşamba yatacak, Pazartesi yatacak” denilerek gün gün ertelemeler başladı. En son bölge sorumlularına sordüğümüz zaman; “Bir ‘çek’te problem var, ödeme olacak” vs. diyerek bizi kandırdı. En son ben ve ekibim ilk ağızdan duymaya karar verdik ve “patronların yanına gidelim” dedik.

6 kişilik bir ekibim vardı. Birlikte merkeze gittik. Bu sırada da bölge sorumlusuna “Bizim mağazalarımıza başka birilerini getirin, biz gidip konuşup geri geleceğiz” dedik. Yani herhangi bir şekilde işten çıkma gibi bir durumumuz yoktu o sırada. Merkezde büyük patron var, onunla görüşmek istediğimizi söyledik ve bizi görüşme odasına aldılar.

Görüşmede bize ilk önce bize “siz nasıl mağazayı bırakırsınız” dediler. Biz de mağazayı bırakmadığımızı, başkasına emanet ettiğimizi ve geri döneceğimizi belirttik. Maaşımızın neden yatmadığını sorduk. Tatmin edici bir açıklama yapmadılar. Daha sonra patronun kardeşi Zafer Paktimur geldi. Bize hakaret ve küfürler etti. “Ben bu kızı keserim, gırtlığından keserim” diyerek benim üstüme yürüdü. Biz hiçbir şekilde karşılık vermedik hatta ben direk polisi aradım. Polis gelince Zafer Paktimur’dan şikâyetçi oldum. Sürecimiz bu şekilde başladı.

Daha sonra birkaç mağazacının daha mağazalarını bıraktığını duyduk. Bunun üzerine hemen sendikaya ulaştım. Sendikayı yani Mağaza/Market-Sen’i sosyal medyadan takip ediyordum. Daha öncesinde de A101’de çalışmıştım. Sendikayı aramamla, sendika yöneticileri yanımıza geldiler. Süreç böyle başladı.

SÖYLEŞİ GİZEM GÜL

“Markete girişin var ama çıkışın yok!”

- Sendika ile görüşükten sonra neler yaptınız? İşten çıkarılma sürecinden sonra sendika ile nasıl bir süreç işlettiniz?

- Sendikayla ilk tanıştığımız günden itibaren eyleme başladık. Her günümüzü bir eylemle geçirdik. Bu eylemler sürecinde sosyal medyadan eylem ve haberler paylaşıldı, broşürler dağıtıldı.

Tek tek mağazaların önüne giderek, maaşımızı vermediklerini ve işçilerin haklarının yenildiğini insanlara anlatarak eylemlerimizi sürdürdük. Sendikanın bize çok yararı oldu. Sendikalı olduktan sonra büyük farkı gördük. Karşımızda bir muhatabımız yoktu ilk başlarda, daha sonra Konkordato ilan ettiler. Hala o süreci beklemekteyiz. Ama bizler bu süreçte eylemlerimize devam ediyoruz. İşten çıkarıldığımızdan bugüne içeride kalan maaşlarımızı, yol ve yemek masraflarımızın hiçbirini alamadık.

- İşten çıkarıldıktan sonra gasp edilen haklarınız için bir yandan sendikalı olarak mücadele ederken aynı zamanda başka bir markette çalışmaya devam ediyorsunuz. Şu an çalıştığınız marketle birlikte genel olarak A101 ve mağaza/marketlerin çalışma koşullarını, karşılaştığınız tabloyu anlatır mısınız?

- Şu an çalıştığım markette çalışma saatleri daha düzenli. Saatinde gidip, saatinde çıkıyorum. Maaşlarımız düzenli yatar. Burada herhangi bir sıkıntı yaşamadım.

Ama eski bir A101 çalışanıyım, 4 yıl A101’de çalıştım. A101’in çalışma koşullarından bahsedecek olursam; market sisteminin kölelik sistemi olduğunu söyleyebilirim. Herhangi bir mesai saat aralığı yok, serbest saat sistemi uygulanıyor, kısacası markete girişin var ama çıkışın yok! Bizler sesimizi duyuruyoruz, çünkü marketlerden ses çıkmadığı sürece birçok insan ezilmeye devam edecek.

- Marketler, işçileri daha fazla sömürerek kendi zincir marketlerini de yaratıyor...

- Ortalama 13-14 milyarlık cirosu olan bir mağazada 5 ya da 6 kişi çalışması gerekirken, A101 3 kişi çalıştırıyordu mesela. Bu, 3 kişinin maaşının A101’e kalması demek.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey ve çağrınız var mı?

- Öncelikle sendikalı olmak her işçinin hakkıdır. Hiçbir işveren onları bu haklarından yoksun bırakamaz. Genel olarak toplumda “Sendikalı olursam, işverenim beni işten çıkarır” korkusu bulunmakta, işverenin böyle bir hakkı yok. Kesinlikle işçiler sendikalı olunca haklarını bilecekler ve kendi haklarının yanında başka insanların da koştuğunu görecekler. Ezilen, fazla çalışan kim varsa hakkının peşine düşsün. Çünkü bizler yaşıyoruz, emek veriyoruz ama bizlerin emeğiyle para kazanan insanlar yerlerinde rahatça oturuyorlar. Onları yerlerinde rahatça oturmasınlar. Sendikalı olup, örgütlensinler!

İz Yapı’da Ustalar Tüm Kadınları Taciz Ediyor!

İz Yapı’da 1 yıldır çalışan Yeliz isimli kadın işçi, işyerinde birçok hak gaspının, özellikle kadın ve LGBTİ+ işçilere dönük ciddi bir baskının olduğunu dile getirdi.

Yeliz, ustabaşı denilen erkeklerin İz Yapı’da kadınlara ciddi tacizleri olduğunu dile getirerek, “Bir gün ben evdeydim, bana mesaj geldi. Tanımadığım bir numara işte ‘Ben senin ustanım, numarayı kaydet’ diye. Ben de kaydettim, nerden bileyim!? Aradan yarım ya da bir saat geçti, mesaj geldi; ‘Nasılsın, iyi misin?’ diye. Bende yalan yok, cevap yazdım ‘iyiyim, teşekkür ederim, siz nasılsınız?’ şeklinde. Sonra ‘müsaitsen bir yerde buluşalım, kahve vs. içeriz’ şeklinde yeni bir mesaj geldi. Tanımıyorum etmiyorum, buluşmadım tabi ki. Sonra bu Muhammed ustayı aramış, ‘ben Yeliz’le buluşacağım’ demiş” şeklinde başından geçenleri anlattı.

Yeliz devamla, “Ama ben buluşmadım, telefonumu kapattım. Sonra tekrar açtığımda Muhammed, ‘sen Gökay ile buluşacak mısın?’ diye sormuş, mesajı geldi. ‘Buluşmadım’ dedim. ‘Neden buluşmadın’ vs. konuştuk.

Kısacası bu usta, sürekli ustalık üzerinden tüm kadınlara yazıyor, adamla buluşursan sorun yok ama buluşmazsan sana yapmadığı şey kalmıyor. En sonra benim için ‘Yeliz yeni gelen işçileri eziyor’ demiş. Ben nasıl ezebilirim ki, ben de bir işçiyim orada!

Benimle ilgili patronlara bu şekilde yalanlar söylüyor. Amaç beni işten çıkartmak. Adamla iyi olursan, takılalım dediğinde kabul edersen sıkıntı yok ama buna izin vermediğinde sana yapmadığını bırakmıyor.

Başka işçiler de var çıkarılan, buna benzer nedenlerle farklı şekilde baskılara maruz kalan vs. Onlara da söyleyeceğim sizin aracılığınızla seslerini duyursunlar” sözleriyle kadınların yaşadıklarının boyutunu aktardı.

Yeliz, içeride yaşanan baskılara dayanamayıp işten ayrıldı, şimdi haklarının ödenmesi için bekliyor.

Asgari Ücret: Öldürmeyen Ücret!

Yine geçmiş yıllardaki gibi TÜİK eli ile enflasyonu düşük gösterilerek, düşük oran üzerinden asgari ücrete zam yapılması planlanmaktadır.

Kapitalizm işçilerin yaşam koşullarını tamamen sömürü üzerine planlamaktadır. Bu sömürü düzeni, tüm yaşamı kapsamaya yöneliktir. Sistem, kötü çalışma koşullarıyla birlikte düşük ücretlere, emeğin değersizleşmesine neden olmuştur/olmaktadır.

Kapitalizmin tarih sahnesine çıkışı ile birlikte serbest piyasa koşullarında ücretlere müdahale edilmemektedir. Bu durum kötü yaşam koşulları ile birlikte işçileri düşük ücrete mahkûm etmiştir. Uzun mesai saatleri, esnek çalışma koşulları ve alınan düşük ücret işçi sınıfını kapitalizme karşı hareketlendirmiştir. Kapitalizme karşı gelişen işçi sınıfı mücadelesi, devletleri piyasaya müdahale etmek zorunda bırakmış, mücadele sonucu kazanım, asgari ücretin belirlenmesi olmuştur.

Asgari ücret, işçilerin aldıkları en düşük ücreti belirlemek için oluşturulmuştur. Kapitalizm şartlarında ücretteki artış ve azalış, işçilerin verdiği mücadele ile emek piyasasındaki duruma göre belirlenmektedir.

Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) tanımına göre, asgari ücret, bir patronun belirli bir süre içinde yapılan iş için ücretlilere ödemesi gereken, toplu sözleşme veya bireysel sözleşme ile azaltılamayan en az ücret miktarıdır. ILO'ya göre asgari ücretin tespitinde işçilerin ve ailelerinin ihtiyaçları, ülkedeki genel ücret seviyesi, hayat pahalılığı, sosyal güvenlik yardımları ve diğer sosyal grupların görece yaşama standartları dikkate alınmalıdır. Asgari ücret, çalışanın kendisinin ve ailesinin ülkenin ekonomik ve sosyal koşulları altında yaşamını geçindirebilecek asgari düzeyde aynı zamanda insan onuruna yakışır bir ücret düzeyidir.

Sefalet ücreti!

Türkiye'de asgari ücret, kavramsal olarak 1936 tarihli ilk İş Kanunu'nda yer almış olsa da uygulanmasına 1951'de geçilmiştir. Asgari ücret, Türkiye'de, "işçilere normal bir çalışma günü karşılığı ödenen ve işçinin gıda, konut, giyim, sağlık, ulaşım ve kültür gibi zorunlu ihtiyaçlarını günün fiyatları üzerinden asgari düzeyde karşılamaya yetecek ücret" olarak tanım-

lanmaktadır.

Her ne kadar tanımlama bu şekilde yapılmış olsa da Türkiye'de ücret politikası Uluslararası Para Fonu (IMF) ile yapılan anlaşmalarla belirlenmiştir. IMF, yol haritasına göre, ücret artışlarının hedeflenen enflasyon oranı ile aynı doğrultuda belirlenmesi yer almaktadır. IMF ile yapılan Stand-by anlaşmasında "asgari ücret artışları hükümet, işçi ve işveren sendikalarından oluşan Asgari Ücret Komisyonu tarafından belirlenecek ancak hükümet, asgari ücret artışlarının hedeflenen enflasyon oranı ile aynı doğrultuda olmasını sağlamak için çalışacaktır" ifadesine yer verilmiştir.

Varolan enflasyon üzerinden asgari ücret belirlenmemekte, iktidarın hedeflediği enflasyon ne ise o oranda artış yapılması ifade edilmiştir. Bu nedenle asgari ücretin belirlenmesi enflasyon hedefine göre yapılmaktadır, bu hedefin gerçekleşip gerçekleşmediği önemli değildir. Bu durum, ciddi anlamda ücretlerin baskılanmasına ve düşük tutulmasına yol açmaktadır. Asgari ücret, her geçen yıl alım gücünü kaybetmektedir. Yıllara göre asgari ücret ve enflasyon artışlarını karşılaştırdığımızda, asgari ücretin her geçen yıl eridiğini görmekteyiz. Emeğin ürettiği değer ile aldığı değer arasındaki fark giderek artmaktadır.

Örneğin; MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi kapsamında bulunan Ford, yılın ilk 9 ayında net kârını yüzde 108 artır-

mıştır. Ford, 2020 yılında işçi başına 328 bin lira kâr elde ederken, 2021 yılının ilk 9 ayında işçi başına 466 bin lira kâr elde etmiştir. İşçi başına kârını yüzde 42 artıran Ford, işçilerle sendikanın teklif ettiği yüzde 29 üzerinden pazarlık yapmaktadır.

Normal anlamda çalışma yaşamında en düşük ücret olması gereken asgari ücret Türkiye'de normal ücret halini almıştır. 20 yıl öncesine kadar çalışanların yüzde yirmisi asgari ücret alırken bu oran günümüzde yüzde altmışları geçmiş bulunmaktadır. Bu haliyle asgari ücret tartışmaları çalışanların tamamını kapsayan, çalışma yaşamının koşullarını doğrudan etkileyen bir faktör olarak karşımızda durmaktadır. İktidar, asgari ücretle çalışan sayısını gizli tutmaya çalışmaktadır. En son 2014 yılında dönemin Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı'na verilen bir soru önergesi sonucunda yapılan açıklamadan başka veri bulunmamaktadır. 2014 verilerine göre; her 10 işçiden 4'ü (kayıtlı işçilerin % 41'i) asgari ücretle çalışmaktadır. Ayrıca kayıt dışı çalışan pek çok işçi de bu sayılara dâhil edilmemektedir.

Türkiye'de asgari ücret, Asgari Ücret Tespit Komisyonu tarafından belirlenmektedir. Asgari Ücret Tespit Komisyonu, 15 üyeden oluşmaktadır. Bu üyeler, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığının iki temsilci, TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu) temsilcisi, Hazine Müsteşarlığı

temsilcisi, Kalkınma Bakanlığı temsilcisi, bünyesinde en çok işçiyi bulunduran en üst işçi kuruluşunun değişik işkolları için seçeceği beş temsilci ve bünyesinde en çok patronu bulunduran patron kuruluşunun değişik işkolları için seçeceği beş temsilciden oluşmaktadır.

İktidarın elindeki sopa!

İktidarın, sermayenin ve işçilerin beşer kişi ile temsil edildikleri komisyonda kararlar oyçokluğu ile alınır. Yani asgari ücreti sadece komisyonda belirlenen rakam olarak düşünersek, asgari ücreti sermaye ve onun temsilcisi olan iktidar belirlemektedir. Nitekim DİSK-AR 2021 Raporu'na göre; 2000-2019 yılları arasında yapılan yirmi asgari ücret görüşmesinin sadece dördünde uzlaşma sağlanmıştır, geri kalan bütün görüşmelerde sermayenin istekleri doğrultusunda asgari ücret belirlenmiştir.

Elbette bu durum işçi sınıfı mücadelesinin durumu ile yakından ilgilidir. İşçi sınıfı mücadelesinin yükseldiği dönemlerde bu kararlar tek taraflı alınmamaktadır. İşçi sınıfı mücadelesinin yükselmesi ile birlikte örgütlülüğünün artması bu tek taraflı belirlemenin önüne geçebilecek gerçeklik olarak karşımızda durmaktadır. Bugün gibi işçi sınıfı mücadelesinin gerilediği, dağınık olduğu dönemlerde sermaye ve temsilcisi iktidar kendi isteklerini tek taraflı kabul ettirmede sorun yaşamamaktadırlar.

İşçi sınıfının mücadele sonucu kazanmış olduğu hak olan asgari ücret, bu dönemlerde işçi sınıfına karşı kullanılan bir sopaya dönüşmektedir. İktidar asgari ücreti sermayenin elindeki silah olarak kullanmaya çalışmaktadır.

2022 yılının asgari ücret tartışmaları başlamıştır. **Yine geçmiş yıllardaki gibi TÜİK eli ile enflasyonu düşük gösterilerek, düşük oran üzerinden asgari ücrete zam yapılması planlanmaktadır.** Bu tek taraflı ele alışı müdahale edecek işçi sınıfının mücadelesidir. Asgari ücretin çalışma yaşamına doğrudan etkileri artmaktadır. Asgari ücret, işçi ve emekçilerin mücadelesinde önemli bir alan olarak karşımızda durmaktadır.

SÖYLEŞİ Mehmet Türkmen

Urfa'da bulunan Uğur Tekstil fabrikasında çalışırken DİSK/Tekstil'e üye oldukları için işten atılan işçiler, fabrika önünde başlattıkları direnişi kazanımla sonuçlandırdılar. Direnişin başından itibaren saldırılara, Kod 18'le işten atmalara ve tehditlere karşı mücadeleden vazgeçmeyen 300 işçi, patrona geri adım attırarak kazanım elde etti. İşten atılan 300 işçi işlerine geri dönerken Uğur Tekstil patronları Toplu İş Sözleşmesi (TİS) için de sendikayla masaya oturmayı kabul etti.

Yaşanan sürece dair örgütlenmenin her aşamasında işçilerle yanyana mücadeleye katılmış DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası'nın Antep Bölge Temsilcisi **Mehmet Türkmen**'le kazanım sürecini konuştuk.

- Uğur Tekstil'de sendika düşmanlığı sonucu işçiler işten atıldı, üstüne patron hileli bir şekilde "fabrikanın kapandığını" ilan ederek 300 işçiyi birden işten attı. Devamında direniş süreci nasıl gelişti?

- Fabrikanın kapatılmasından üç ay kadar önce örgütlenme çalışmasına başladık Uğur Tekstil'de. Bu örgütlenme sürecinde patron, içerideki sendikal örgütlenmeyi öğrendi ve hemen işçilere baskı yapmaya başladı. Biz buna rağmen yetkiyi aldık, yeterli çoğunluğa ulaştık.

Yetkiyi aldıktan sonra patron bu kez sendikayı tanımamakta ısrar etti, bütün diyalog ve görüşme taleplerimiz reddedildi. Bu süreçte yine yetkiye itiraz ettiler, bununla birlikte sendika üyelerimizi istifaya zorlama, tek tek çağırıp müdürler ve yöneticilerin işçileri tehdit etmesi, bazı kadın işçilerin ailelerine kadar arayarak baskıyla

istifaya zorlama ve işçilere toplu tutanak tutma gibi mobbing ve baskı örnekleri yaşandı. Biz bunların hepsini işçilerin örgütlü tutumuyla püskürttük. Saldırıların hiçbirisi işçilerin sendikal örgütlenmesini baltalamaya yaramayınca en son başvurdukları yöntem, fabrikayı kapattıklarını söylemek oldu.

3 Ekim Pazar günü, işçilere gelen bir SMS mesajıyla fabrikada üretiminin bittiğini ve tüm işçilerin Kod 18'le işten atıldığını söylediler. Yani fabrikanın artık üretimini tamamladığını, faaliyet göstermeyeceğini iletiler, tabi biz buna inanmadık. Bunun sendikal örgütlenmeden kaçmak için hileli bir kapanma olduğunu düşündük ve fabrika önünde direniş başlattık. Fabrika tekrar açılıp işçiler iş alınmaya kadar önünde direneceğimizi ilan ettik. Direnişimizin üçüncü gününe kadar birçok yerde eylem yaptık, şehir merkezinde de eylemler yaptık. Bu eylemler kamuoyunda da güçlü bir ses getirince patron geri adım atmak zorunda kaldı ve sendikayla görüşme talebini kabul etti.

Süreç içerisinde fabrikayı tekrar açacağını sözünü verdi ve biz üçüncü günde direnişi durdurduk. En son 1 Kasım'da, bu görüşmeler sonucunda patronun verdiği söz doğrultusunda fabrika açıldı, işçilerin tamamının işe girişleri yeniden yapıldı. İşçiler, fabrika tam üretime geçecek şekilde işbaşı yapacaklar.

- Bölgede böyle bir kazanımın olması çok önemli. Çünkü T. Kürdistanı ucuz işgücü kaynağı olarak görülen bir yer ve burada bir direnişin olması, kazanım elde edilmesi daha da önemli. Buna dair ne söylemek istersiniz?

"Kölelik Koşullarına Karşı Cesaret Veren Bir Örnek..."

- Evet, benim hatırladığım böyle bir örnek yok. Yani sendikal örgütlenmeyi engellemek adına bir fabrikanın tümünden kapatıldığı, işten atılan işçilerin tazminatları ödendiği halde tamamının işe geri alındığı bir direniş hatırlamıyorum. Çok önemli ve tarihi bir kazanım bu. Ancak bundan sonrası daha önemli. Çünkü bir kere, bu bölgede Urfa, Batman, Adıyaman gibi "teşvik bölgesi" denilen bir alan, uzunca bir süredir bölgedeki işçi sınıfını ucuz işgücü olarak görülüyor. Aynı zamanda yatırımlar için yer tahsisinden tatalım da sigorta primlerinin ödenmesine ve vergi indirimlerine kadar devletin çok fazla teşvik verdiği bir bölge. Burada neredeyse yatırımların teşviklerle bedavaya geldiği halde bir de üstüne işçileri köle gibi asgari ücret ve daha altına çalıştırarak sömürüyü daha da katmerlendirmek istiyorlar.

Biliyorsunuz hem hükümet hem sermaye, bölgeyi "Çin" yapacağız şeklinde ele alıyor, buradaki işçileri köle yığını olarak görüyorlar. Bu yüzden işçilerin başarısı ve direnişi, sendikal örgütlenmede ortaya koyduğu bu tutum, bölgedeki işçilerin ucuz işgücü olmayı kabul etmediği ve burayı sermayenin sömürü cehennemine, patronlar için de köle cennetine çevirmeye izin vermeyeceğini gösteren bir pratik oldu.

Bundan sonra bu kölelik koşullarına karşı örgütlenecek işçi sınıfı için de cesaret veren bir örnek oldu. Şimdi önümüzde bir sözleşme süreci var ve bu süreçte işçilerin talepleri doğrultusunda en azından asgari ücret ve sefalet koşullarında değil, daha iyi koşullarda, asgari düzeyde insanca yaşama koşullarında çalışma koşullarıyla sosyal haklarının daha iyi olduğu bir toplu sözleşme yapmak istiyoruz.

Süreci baştan beri olduğu gibi işçilerin katılımıyla sürdürmek istiyoruz. Ki bu mücadelenin kazanım oluşturmada en önemli pay işçilerin. Özellikle işçi komitemizin ve tüm işçi arkadaşlarımızın kararlı tutumu büyük bir rol oynadı.

"Başka bir sendikacılık mümkün!"

- Sermayenin T. Kürdistanı'na gidecek daha fazla yöneldiğini ifade ettiniz. Bu durum bölgede sendikalaşma mücadelesinin daha sık gündeme geleceğini de gösteriyor. Uğur Tekstil'deki kazanım bu süreci nasıl etkileyecek?

- Biliyorsunuz bölgede ardı ardına Tekstilcent ve benzeri isimler altında Organize Sanayi Bölgeleri (OSB), yatırım bölgeleri oluşturuluyor ve tekstil bu bölgede hem şimdi hem de önümüzdeki süreçte en yaygın işkolu. Buradaki ucuz iş gücü kaynağı da sermaye için çok önemli. Bu yüzden yatırımların da çoğu, daha önce İstanbul'da, Bursa'da vb. fabrikası olanların fabrikaları kapatarak buraya taşınması ve buraya sermaye yatırımı yapması ile oluşuyor, bu daha da gelişecek. Şimdiden on binlerce tekstil işçisi var, sadece Urfa'da 30.000 tekstil işçisi var. Yine Batman, Adıyaman, Diyarbakır, Van ve Mardin'e kadar bu sanayileşme ve yatırım devam ediyor.

Tekstilde daha önce de benzer sendikal örgütlenme girişimleri oldu ve başarısızlıkla sonuçlandı. Yani buradaki ilk sendikalaşmayı sağlayan biz değiliz. Ama öncekiler, ne yazık ki örgütlenme ve toplu sözleşme sürecinde işçilerin iradesi ile yürüyen örgütlenmeler olmadığı için, daha çok bürokratik sendikacılık dediğimiz bir anlayış hakim olduğu için diğer fabrikalardaki işçilerin örgütlenmesine örnek olacak, cesaret veren örgütlenmeler olamadılar. Tam tersine aslında işçilerin cesaretini kıran örnekler oldular.

Mesela şöyle oluyor; işçilere sözler veriliyor, "şu hakları alacağız, bu hakları alacağız" diye. Ama yetki alındıktan sonra ne yazık ki sendika yöneticileri, işçilerin haberi dahi olmadan, onların iradesini çiğneyerek patronla sözleşme yapıyor. Bu sözleşmeler de işçilerin çalışma koşullarını değiştiren sözleşmeler değil, örneğin asgari ücretin 100 TL, 200 TL üstünde sözleşmeler yapılıyor. Bunlar da tabii işçilerin sendikaları olan güvenini kıran örnekler. O yüzden başka bir örneğin de mümkün olduğunu gösteren, sınıf sendikacılığıyla yani mücadeleciler bir sendikacılıkla, işçilerin iradesi ve kararlılığıyla sürecin yürütüldüğü bir sendikacılık anlayışıyla kazanım elde eden Uğur Tekstil bu bakımdan önemli bir örnek.

Bu örneğin bölgede işçi sınıfının kaderini değiştirecek bir pratik olarak görülmesi bundan sonraki sürecin nasıl ilerleyeceğine de bağlı. Eğer işçilerin iradesine bağlı bir sendikal mücadele yürütülürse bu da önemli bir adım olacaktır.

KADINLARIN BİRLİĞİ

Katledilmeye, Kaybedilmeye Karşı Birbirimiz İçin İsyandayız!

Kadına yönelik şiddetle mücadele, kadın mücadelesinin değişmeyen/değişmemesi gereken başlıklarından biri haline geleli epey bir zaman oldu.

Ekonomik, sosyal, kültürel bakımdan pek çok değişkene paralel mücadele dinamik, zemin ve gündemleri de değişkenlik gösteriyor. Bu genelliğin içinde tek değişmeyen, kadınların şiddete karşı örgütlediği mücadele. Söz konusu değişmezlik hali, kadın örgütlerinin bir zorunluluğu halini aldı. Bu zorunlulukta, şiddetle mücadele de kendi sınırlarını aşan bir politik sürekliliğe ve çok yönlü bir pratiğe ihtiyaç olduğunu gösteriyor.

Şiddetin gelmiş olduğu boyut, çetelesini tutmakta güçlük çektiğimiz kadın katliamları, katillerin korunup aklanmasında erkek devletin net ve sürekli tutumu, fail erkek-polis-yargı işbirliğiyle bütünlük kazanan erkek egemen devlet yaklaşımı, söz konusu ihtiyaç ve zorunlulukları kadınlara, kadın örgütlerine hatırlatıyor aslında.

Erkek egemen iktidarın kadın düşmanı politikaları, İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararı, kadın katillerine uygulanan indirimler dahası bu indirimleri uygulama gerekçeleri, tacizci-tecavüzçüler korunurken karşı çıkan kadınların her koşulda cezalandırılması, medyanın yine erkek devlet eli ile kadın katliamlarını aşk, sevgi kisesi altında servis etmesi, kadın katliamlarını “politik bir mesele değildir, politikleştirmeyelim” diyerek münferit gösterme derdinde olan AKP'liler, Çilem Doğan örneğinde olduğu gibi hayatta kalmak için kendini koruma hakkını kullanan kadınların yargı eliyle cezalandırılması... Bütün bunlar şiddeti sıradanlaştırmaya, gündelikleştirmeye çalışan erkek aklın ürünü.

Temel dert ise şiddete karşı gelişen kadın mücadelesini parçalama, güçten düşürme en nihayetinde yok etme. Böylelikle şiddet, kadınların gündeliği haline gelirken, kadınların sessizliği-susması da bu gündeliğin bir parçası olacak ve erkek egemenliğinin kadınları tutmak istediği toplumsal zemin güçlenecek.

Erkek devletin gördüğü düşü gerçek kılmak

için sonsuz ve sınırsız bir çaba ortaya koyduğu açık. Bu çabayı açığa çıkaran ise kuşkusuz kadın mücadelesinin başta şiddete karşı olmak üzere pek çok noktada yükselen ivmesi.

Kadınların pek çok başlıkta geliştirdiği mücadele, özü itibari ile toplumsal, sınıfsal konumuna itiraz barındırıyor. Bu sebeple kadınlarla ilgili herhangi bir şey sıradan, basit karşılanmıyor/ele alınmıyor. Hiçbir hak mücadelesi söz konusu hakka daraltılan biçimde muamele görmüyor. Herhangi bir kadının toplumsal cinsiyet temelli herhangi bir karşı koyuşu münferit değerlendirilmiyor.

Kadınların taşıdığı ve açığa çıkardığı potansiyelin bir sonucu olarak bunların yaşandığının altını çizmek gerekiyor. Yani devletin kadınları hedef alan hiçbir saldırısı boşuna değil. Bunun yanında salt o anla, o gündemle de sınırlı değil. Yani Çilem Doğan'a verilen ceza sadece onu hedef almıyor. Çilem aracılığıyla tüm kadınlara mesaj verilmek isteniyor. Sadece bir adamı, onun şiddetini, dayatmalarını reddetmek erk'e karşı koyuş anlamı, ihtimali taşıdığı için kadınlar cezalandırılıyor. Bu bakımdan son zamanlarda şiddette yaşanan artışın kadınların kendilerine biçilen rollere daha çok itiraz geliştirmesi ile ilgili olduğunu da görmek gerekiyor.

Devletin her adımının, politikasının kadınlarla dönük daha fazla şiddet ve tehdide dönüştüğü bir dönemde, şiddetle mücadele ve dayanışmanın simge günü olan 25 Kasım kadınların konumlandırılmak istendiği toplumsal zemine yükselttikleri itiraza güç katacak. İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararı ile şiddet karşısında kadınları yalnız ve çaresiz kılma politikasına, şiddetle mücadele ve dayanışma günü vesilesiyle verilecek güçlü yanıtlardan biri kuşkusuz 25 Kasım olacak.

25 Kasım şiddetin gündelikleştirilmesi çabasına karşı sürekli mücadelenin güçlü bir parçası olacak. Katledilmeye, kaybedilmeye karşı “Birbirimiz için mücadelemiz için isyandayız” sloganı sokaklarda anlam kazanacak.

YDK | 25 Kasım Çalışlarımız Başladı: Birbirimiz İçin İsyandayız!

Yeni Demokrat Kadın (YDK), yapılan merkezi toplantıların ardından illerde de alan toplantıları yaparak 25 Kasım çalışmalarına başladığını sitesinden duyurdu.

YDK, toplantılara ilişkin “Her zaman olduğu gibi ilk olarak merkezi toplantı ile 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü için biraraya gelerek ilk olarak içerik üzerinde tartışma yürüttük. Ardından ise içeriğe uygun materyaller üzerinde tartıştık” dedi.

Bu yılki 25 Kasım'da İstanbul Sözleşmesi'nde çıkılmasıyla kadınlara yönelik şiddetin daha da arttığını vurgulayan YDK bu 25 Kasım'da, iktidarın İstanbul Sözleşmesi'nden çıkmasıyla kadına yönelik şiddetin arttığının, kadınların daha fazla katledildiğinin üzerinde durarak erkekler ve devlet tarafından uygulanan kaybetme politikasını teşhir etmenin önemine değindi ve “Kadınların olarak birbirinden vazgeçmeyeceğiz” dedi.

Açıklama şöyle devam ediyor; “Birbirimiz için isyandayız motosu ile kadınların tüm bu saldırılar karşısında güçlü olduğu yönüne öne çıkartmaya tartıştık. Tabi bu yıl kadınlar cephesinden çok yönlü bir başlığın öne çıkarılması kaçınılmaz olacak. İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçmiyoruz demeye, nefret cinayetlerine karşı mücadele etmeye, iş yerlerinde taciz ve mobbinge karşı fabrikalarda yükselen sese ses vermeye devam ediyoruz, ILO 190 ile tacizsiz çalışma alanlarının yaratılması mücadelesinin bir parçası olmaya, ücretsiz ev içi emek ile daha fazla sömürülmemize karşı durmaya devam ediyoruz. O nedenle tüm bunları da çalışmalarımızda işlemenin önemli olduğu tartışmasını yürüttük.”

İstanbul özelinde yapılan buluşma ile bölgelerdeki çalışmaların planlandığının da altını çizen YDK, son olarak şunları söyledi:

“Onlarca kadın örgütü ve bağımsız kadının biraraya gelişi ile başlayan 25 Kasım toplantılarını takip ederken diğer taraftan hızlıca kendi çalışmalarımızı başlattık. İstanbul'da 25 Kasım'ın startını Avcılar'daki sticker çalışması ile verdik. Ankara, İzmir, İstanbul gibi büyük şehirlerde Çilem Doğan için yapılan eş zamanlı eylemlerin örgütleyicilerinden olarak 25 Kasım sürecine girerken bir kez daha ‘Öz savunma haktır’, ‘Yaşamını savunan kadınlar yalnız değildir’ dedik!”

Çeviri | Monika Gärtner Engel ile Tübingen'deki Etkinlik

Monika Gärtner Engel, Eylül 2021 Perşembe günü bir konuşma yaptı ve yaklaşık 40 seyirciyi büyüledi. Monika Gärtner Engel, kapitalizmdeki krizlerin kadın kitlesi üzerindeki etkilerini anlattı.

Kadınların özellikle Corona krizinde ev ofisinde bulunan, çocukları olan ve evde eğitimleriyle uğraşanların gündelik durumu çok zordu. Seçim kampanyasının konusu bu değildi! Ancak, bir katılımcının hayatı hakkında belirttiği gibi, kadınların çoğunluğunun günlük hayatı budur: geçici işlerde çalışmak, akşamları bir fırında çalışmak, çocuğa bakmak, git-gel süresi vb. gerçekten zor bir hayat.

SPD tarafından vaat edilen 12 avro-luk asgari ücret, hastalık nedeniyle herhangi bir kayıp olmaksızın emekli maaşı için sadece 880.90 avro ile sonuçlanıyor yani kesin yaşlılık yoksulluğu. Bu, biz kadınlar için bir çözüm değil. Bu nedenle, tek çözüm sosyalizm! Sosyalizmde nasıldır? Sosyalist Sovyetler Birliği'nde 1917 Devriminden sonra çocuk bakımı, kadınların sağlığının korunması ve aşamalı boşanma yasası gibi geniş kadın haklarına karar verildi.

Almanya'da, örneğin boşanmada suçluluk ilkesinin yerini bozulma prensibinin aldığı 1977 yılına kadar bu tür haklar için mücadele etmek zorunda kaldık. AfD, suçluluk ilkesine geri dönmek istiyor. Sovyetler Birliği'nde kadın haklarının uygulanmasında modası geçmiş ahlaki kavramlara ve direnişe karşı bir düşünce tarzı mücadelesi vardı.

Örneğin yaz gelinlerini ele alalım: Çiftçiler yazın başında bir kadınla evleniyor, yaz boyunca çalışmasına izin veriyor ve sonbaharda boşanmak istiyordu. Bu uygulama hızla durduruldu ve şiddetli tartışmalar başladı.

Çin'deki Kültür Devrimi sırasında, bu tür geriye dönük konumlara yönelik kitlesel eleştiri başlatıldı: “Daha önceki ‘Bir erkeğin yapabileceği her şeyi, bir kadın yapabilir’ sloganı, kadınlar için eşit eğitim ve istihdamın yaygınlaştırılmasında şimdiden bir sıçramaya yol

açmıştı. Kültür Devrimi'nin ‘Bir kadının yapabileceği her şeyi, bir erkeğin yapabileceği’ sloganı, öncelikle geleneksel ahlak ve yaşam fikirlerinin üstesinden gelmeyi amaçlıyordu Parti, ekonomi ve devlet.” (Burjuva ideolojisinin krizi ve komünizm karşıtlığı, s. 215)

Sonuç şudur: idealist bir sosyalizm anlayışını terk etmeliyiz. Sosyalizmde bir yandan eski, geleneksel ahlaki kavramlar ve ataerkil fikirlerle düşünme biçimi mücadelesi, diğer yandan eski güçlerin yeniden iktidarı ele geçirme girişimlerine karşı mücadele verilmelidir. Uluslararası mücadeleciler kadın hareketi, özellikle birçok hükümetin sağcı gelişimine karşı mücadelede, son yıllarda açıkça güçlendi, büyük başarılar elde etti ve önemli ilerlemeler kaydetti. Dünyanın dört bir yanındaki kadınlar, Arjantin'de kürtaj hakkının uygulanması gibi hakları için savaşıyorlar. Bangladeş'teki kadın tekstil işçileri, işçi sınıfının büyük bir bölümünü oluşturuyor: 16-20 yaş arası genç ve mücadeleciler.

Monika Gärtner-Engel, Almanya'daki kadın hareketinin gelişimine de eleştirel bir vurgu yaptı. Almanya'da resmi, yasal eşitlik vardır ancak gerçek farklıdır.

Mücadeleciler kadın hareketinin iki ana sorunla boğuşması gerekiyor. Bir yanda komünizm karşıtlığının bölücü etkisiyle, diğer yanda içeriklerinin kısıtlanması ve sözde kadın sorunlarına sınırlandırılmasıyla. Örneğin, kadına yönelik şiddet söz konusu olduğunda bu durumu “sadece” aile içi şiddet diye kısıtlamak. Elbette buna saldırmak gerekiyor aynı zamanda bir burjuva devlet ve aile düzeni ile uğraşıyoruz. Özel baskı ve şiddet sistemiktir ve kadın hareketi toplumu değiştiren hareketin bir parçası olmayı öğrenmelidir.

İşçilere cinsiyet yıldızlarının ve cinsiyet eşitliği politikasının solculuğun tek içeriğiymiş gibi göstermek post-modernizmin bir ifadesidir.

Monika Gärtner Engel, ayrıca queer hareketine de değindi. Burada LGBTİ gibi karşıt cinsiyet kimliğine sahip kişilerin biraraya geldi. Etkilenenler genellikle karalanır, şiddete veya zorbalığa maruz kalır. Burada mutlak dayanışmamız onlara aittir. Ancak toplumsal cinsiyet kimliğini toplumumuzun ana sorunu ve ana çelişkisi yapmak ve heteroseksüel çoğunluğu ana düşman olarak tanımlamak, sınıf çelişkisini basitçe reddeder.

Örneğin Bochum'da, birdenbire çok sayıda genç kadının katıldığı büyük bir queer gösterisi oldu. Yerel kadın hareketiyle işbirliği reddedildi. Ama broşürünün altında “Federal Eğitim Bakanlığı tarafından finanse edildi” yazıyordu. Bu tür bölücü eylemler, devlet tarafından kasıtlı olarak teşvik edilmektedir. Hareket ne kadar hızlı ortaya çıktı ise o kadar hızlı da ortadan kayboldu. Bu tür hareketlerin gözümüzü korkutmasına izin

vermemeliyiz ancak haklı kaygılarla dayanışmanın yanısıra sınıf çelişkisinin inkarını da ortaya çıkarmalıyız. Kadınların kurtuluş mücadelesinde, uluslararası olarak yeniden yoğun bir şekilde ağ kurmamız gerekiyor.

Monika, bir sonraki Dünya Kadın Konferansı'nın hazırlanması için

çağrıda bulundu. Dünya Kadın Konferansı'nın, 2022'de Tunus'ta gerçekleşmesi planlanıyor. Tunuslu kadınlar koronavirüsüne rağmen hazırlanıyor. Dünya Kadın Konferansı'nı duyuramamız, uluslararası ortaklıklarımızı yeniden başlatmamız, daha yoksul ülkeler için para toplamamız ve oraya birlikte gidebilmek için kendimizi de hazırlamamız gerekiyor.

(Rote Fahne'den çevrilmiştir.)

Kadıköy'de Çilem Doğan ile Dayanışma Eylemi

İstanbul 25 Kasım Kadın Platformu, Çilem Doğan hakkındaki hapis kararının onanmasını Kadıköy Süreyya Operası önünde protesto etti. Aynı gün kadınlar İzmir, Ankara, Adana, Çanakkale gibi onlarca ilde de Çilem için eylemdeydi.

“Erkek-Devlet şiddetine karşı öz savunma”, “Bir kişi daha eksilmeyeceğiz” “Çilem, Nevin, Yasemin yalnız değildir” vb. dövizlerin taşındığı ve “Çilem'in yanındayız, erkek adalet değil kadınlar kazanacak” pankartının açıldığı açıklamada basın metnini Rüya Kurtuluş okudu.

Kurtuluş, “Tek adamın kararıyla Türkiye'nin İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmesi, bu süreçte artan erkek şiddeti, kadın cinayetleri, şiddet başvurularının karakollardan geri çevrilmesi, mahkemelerde erkeklere cezasızlık... Biz kadınlar bu koşullarda yaşamak için direniyoruz. Ve sadece bu kadar değil. Başta göçmen kadınlara yönelik olmak üzere ırkçı saldırılar, tutuklu siyasi mahkumlara ve ziyaretçilerine çıplak arama ve şiddet, 6284'ü suiisti-

mal eden kayyum rektör, iktidara yakın isimlerin kadına şiddet failliklerinde cezasızlık, kaybedilen kadınlar, özellikle kadınları daha çok etkileyen, gittikçe artan yoksulluk ve emek sömürüsü, LG-BTİ+'lara dönük nefret söylemleri... Bunlara karşılık ise hayatını savunan kadınlara verilen cezalar...” dedi.

“25 Kasım'da Taksim Tünel'deyiz!”

Kurtuluş sözlerini “Yaşamını savunan kadınların cezalandırılmasını kabul etmiyoruz. Çilem'in söylediği gibi biz kadınlar kirpiğimiz yere düşmesin diye omuz omuza mücadeleye devam edeceğiz. Kadın mücadelesi kazanacak. Çilem'i dayanışmanın sıcaklığıyla kucaklıyoruz.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde bu yıl bir kez daha bütün Türkiye'de sokaklarda, İstanbul'da 25 Kasım akşamı saat 19.30'da Taksim Tünel'de olacağımızı buradan ilan ediyoruz” şeklinde sonlandırdı.

Her şey, 2010 yılında Tunus'ta Zeynel Abidin Bin Ali'nin halk hareketi ile devrilmesiyle başladı. Ardından Mısır, Yemen, Libya, Bahreyn'de diktatörlük ve krallıkların teker teker yıkılmasıyla devam etti. Halk hareketi karşısında domino taşı gibi yıkılan hanedanların ne kadar kof ve güçsüz oldukları tarihe geçen "Arap Baharı" ile doğrulanmış oldu. Güçlü görünen krallar, halkın milyonlarca dolar servetini çalarak ülkelerinden kaçtılar. Direniş ve halk ayaklanmalarının en son görüldüğü ülke ise Suriye oldu.

Dera'da başlayan Lazkiye, Humus, Halep, Qamişlo... gibi bütün şehirlere yayılan protesto gösterileri, halkın yoksulluk ile yolsuzluklara karşı ekonomik ve siyasi sorunlarının çözülebilmesi için başlattıkları tamamen haklı ve meşru taleplere sahne olmuştur. "Babadan oğula" geçip bugün de devam eden Esad hanedanlığı, hiçbir sorunu çözme becerisinde olmamış, koyu bir istihbarat rejimi oluşturulmuş, halka zulmü reva görmekten başka bir yol görmediği için gösterilerin üzerine de zor kullanarak gitmiştir. Bu durum beraberinde eylemlerin artmasına ve Suriye'nin iç savaş sürecine girmesine yol açmıştır.

Önü alınamayan vekalet savaşları sonucu, ülke tanınmayacak bir harabeye dönerken bilanço çok ağır oldu. 585 bin insan hayatını kaybederken, 6 milyon kişi Türkiye, Ürdün, Lübnan gibi ülkelere sığınmak zorunda kaldı. 7 milyon kişi ise yerlerinden-yurtlarından göç ederek göçebe hayatına mahkum oldu. En kötüsü savaşın getirdiği yıkım devam ederken halen siyasi bir çözüm bulunamadı.

Esad rejimi altında yaşayan Arap, Kürt, Ermeni, Süryani, Çerkez, Türkmen ve Asuri halklar Hristiyan, Müslüman, Alevi, İsmaili, Dürzi... inanç gurupları ile Suriye'nin zenginliğini oluşturmuşlardır.

2011 yılında "Arap Baharı"nın son halkası olan Suriye'de yaşayan halkın muhalefeti kendi emperyalist çıkarları için kullanan ABD-AB ve İsrail gibi ülkeler, Türkiye üzerinden "İlamlı İslam" adı altında rejimlerin inşası ve gelişip güçlenmesi için Erdoğan'ı öne sürdüler. TC faşizmine destek sundular. Daha da ileri giderek R.T.Erdoğan'ı "Büyük Ortadoğu Projesi'nin Eşbaşkanı" olarak görevlendirdiler. Filistin'e kadar Müslüman ve Arap dünyasının "lider"i olarak propaganda ettiler. Bütün bunları ABD'nin emperyalist çıkarları ile İsrail'in güvenliği için yaptılar.

R.T.Erdoğan'ın başlangıçta Suriye rejiminin temsilcisi Beşar Esad ile "iyi" görülen ilişkisi devamında tersine dönmüştür. R.T.Erdoğan'ın emperyalist çıkarlar doğrultusunda görevlendirilmesi TC'nin Suriye rejimiyle örtülü bir savaş içine girmesine yol açmıştır.

TC basınında B. Esad birdenbire "Esed"

Rojava'daki Ermenilere Ses Olma Zamanı!

olmuştur. Dönemin Başbakanı Ahmet Davutoğlu, Suriye'ye gönderilerek, yaşanan gösteriler bahane edilerek Suriye rejiminde Müslüman Kardeşler başta olmak üzere "rejim muhalifi" olarak adlandırılan güçlere iktidarda yer verilmesi istendi. Suriye rejimine deyim yerindeyse aba altından sopa gösterildi. Ancak B. Esad, bu öneriyi kabul etmedi.

Böylelikle başını ABD emperyalizminin çektiği güçler en başta İsrail'in güvenliği ve İran'ın bölgede nüfuzunun geriletilmesi ve elbette yeni petrol ve gaz boru hatlarının yapılması gibi gerekçelerle Suriye rejiminin yıkılması için harekete geçtiler. Esad rejimine karşı gösteriler, rejime karşı silahlı isyana dönüştü. Emperyalistler, muhalif olarak ortaya çıkan güçlere milyonlarca dolar para yardımı yapmaya bu güçleri silah başta olmak üzere lojistik olarak desteklemeye başladılar. Sosyal medya üzerinden "Suriye Devrimi 2011" adı altında yüzbinlerce insan harekete geçirildi. Adalet ve Kalkınma Hareketi adı altında Türkiye'de AKP'yi çağırıştıran Müslüman Kardeşler Örgütü yöneticileri muhaliflerin başına getirildi.

Suriye'de Esad rejimini devirmek adı altında "Suriye Muhalefeti" adı verilen güçleri, Suudi Arabistan-Katar finanse etti. Türkiye, askeri ve lojistik destek sağladı. ABD önderliğinde ÖSO (Özgür Suriye Ordusu) kuruldu. ÖSO,

"eğit-donat programları"ndan sonra IŞİD'e dönüştürüldü. Süreçle birlikte "cihat" adı altında dünyanın birçok bölgesinden kendisini "Müslüman" olarak tanımlayanların Suriye'ye gitmesine izin verildi. Bu

kişilerin Suriye rejimiyle savaşmaları için Türkiye üzerinden Suriye'ye girmelerine yol verildi, kolaylık gösterildi. TC, cihatçı çeteler aracılığıyla Suriye rejimiyle örtülü bir savaş içine girdi. Cihatçı çetelere tırlar dolusu silah yardımının yanında, Türkiye sınırları içinde barınmalarına, başta hastaneler olmak üzere her türlü hizmetten yararlanmalarına izin verildi,

Suriye rejimini yıkmak için toplanan selefi cihatçı örgütler, 10 yıl içinde Suriye'yi kan gölüne çevirdiler. Suriye'den sonra sıranın kendisine geleceğinin farkına varan İran, B. Esad rejimini desteklemek amacıyla "Devrim Muhafızları"nı sahaya gönderdi. Ardından B. Esad, Rusya'yı resmi olarak yardıma çağırdı. Rus emperyalistleri bu fırsatı kaçırmadı ve 2015 yılında Suriye iç savaşına müdahil oldular.

TC'nin hedefi: "Türk Kemer" ve soykırım!

Ortadoğu'nun kadim halklarından olan Kürtler tam olarak bilinmemekle birlikte yaklaşık 40 milyon nüfusa sahiptir. Kürtler, emperyalistler ve bölge gerici devletlerinin çıkarları doğrultusunda Ortadoğu coğrafyasında ağırlıklı olarak dört devletin sınırları içerisinde yaşamaya mecbur bırakılmıştır. En fazla Kürt nüfusu, Türkiye'de olmakla birlikte Suriye, Irak ve İran'da da varlıklarını sürdürmektedirler. Bu devletler, uzun yıllardır Kürtleri bir ulus olarak görmemiş, ulusal haklarını tanımamış, halkı yok saymışlardır. Geline aşamada Irak Kürdistanı'nda Irak Kürdistanı Bölgesel Yönetimi

(IKYB) resmi olarak kurulmuş durumdadır.

Kürtler T. Kürdistanı (Bakur: Kuzey), Irak Kürdistanı (Başur: Güney), İran Kürdistanı (Rojhilat: Doğu) ve Suriye Kürdistanı (Rojava: Batı) olarak tanımlanan topraklarda kendi ulusal hakları için yıllardan beridir mücadele içindedirler. Bu mücadele, Irak Kürdistanı'nda belli bir aşamaya varmış olmakla birlikte, "Kürt Sorunu" varlığını tüm yakıcılığıyla sürdürmektedir.

Ortadoğu'da soykırıma uğratılan Ermeni ulusu yok edildi. Filistin devrimi amacından ve hedefinden saptırıldı. Ulusal bir sorun olarak varlığını devam ettiriyor. Bir diğer ulusal sorun Kürt ulusal sorunudur. Kürt ulusal sorunu kanayan yara olarak her geçen gün daha da kendini dayatmaktadır. Yüz yıldır devam eden inkar-red ve asimilasyon politikalarına rağmen, Kürt halkını yok edemediler. Aksine halk, dört cephede yürütülen mücadeleden yeni kazanımlar elde ederek çıkmasını bildi. Kaybeden ise emperyalistler ile başta TC olmak üzere bölge gerici devletleri oldu. Bu gerçekliğin görülmesi, mücadele edenlerin hakkının verilmesi bakımından önemlidir.

Esad rejiminin devrilmesi için ABD ile hareket eden R.T.Erdoğan'ın emrinde ÖSO'dan IŞİD'e, Heyet Tahrir el Şam (HTŞ)'dan MİT'in inşa ettiği Suriye Milli Ordusu'na (SMO) kadar Suriye'de "cihat" amacıyla toplanan bütün çetelerin görevlerinden biri de Suriye'deki Kürt ulusunun kazanımlarını ortadan kaldırmak olarak belirlenmiştir. Bizzat TC'nin besleyip büyüttüğü ve desteklediği bu çeteler, Rojava'da

Kürtlere saldırmıştır. Sadece Kürtler değil Suriye ve Irak'ta yaşayan Ezidiler, Süryaniler başta olmak üzere Hristiyan halklar da aynı şekilde çetelerin hedefinde olmuşlardır. Kürtler ve özellikle Hristiyan halklar sadece inançlarından dolayı, 1915'ten sonra yeniden soykırım ile karşı karşıya kalmışlardır.

10 yıldır süren savaştan sonra eğer arkaya dönüp bir bakılacak olunursa, savaşın kazananı Kürtler ile Hristiyan halkları olmuştur. “*Ordusu olmayan bir halk yenilmeye mahkumdur*” ilkesinden hareket eden Kürt ulusal özgürlük hareketi, 2011 yılında başlayan ayaklanmalardan sonra, geri çekilen Suriye ordusunun boşluğunu halkını örgütleyerek doldurmasını bilmiştir. Bugünkü Rojava topraklarında, Kuzey Doğu Suriye Özerk Yönetimi altında, bölgede yaşayan başta Araplar olmak üzere çeşitli inanç ve milliyetlerden halkın silahlı gücü olarak QSD (Suriye Demokratik Güçleri) örgütlenmiş durumdadır. Kürtler ise başta YPG-YPJ (Halk Savunma Birlikleri) ile PYD (Demokratik Birlik Partisi) adı altında siyasi yapılanmalarını oluşturarak özgürlüğün kapısını aralamış oldular. Esad yönetimi altında varlıklarından bahsedilmeyen, kimlikleri dahi olmayan bir halk kendi kaderini tayin ederken, diğer halklara da örnek ve önder oldular.

İdlib'den Derik'e uzanan Rojava topraklarında, özgürlüğe susamış bir halkın uyanış ve mücadelesi dünyada geniş yankı yaparken, dünya halklarının sempatisi ve desteğini kazandı. Bütün halkları da içine alan Efrin, Cezire ile Kobane kantonları şeklinde örgütlenmelerini kurdular.

Bu gelişmeler başta TC olmak üzere bölge gerici devletlerini kaygılandırdı. Soykırım üzerinden yükselen TC faşizmi, Suriye'deki Kürt ulusunun kazanımlarını kendisi açısından bir “beka sorunu” olarak tanımladı. Önce cihatçı çeteleri, IŞİD'i Kürtlerin üzerine salan TC, bu güçlerin yenilgiye uğratıldığı koşullarda askeri gücünü devreye soktu ve Rojava'ya işgal saldırıları gerçekleştirdi.

ÖSO-IŞİD-SMO çetelerinin saldırılarının yanında bizzat Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) 2016 yılında “Fırat Kalkanı” işgali ile Azez, Cerablus, Bab, 2018 yılında “Zeytin Dalı” işgali ile Efrin, 2019 yılında “Barış Pınarı” işgali ile Gire Spi ve Serakaniye'ye saldırdı ve işgal etti. Son olarak TBMM'den geçirilen 2 yıllık savaş tezkeresiyle Rojava'ya yönelik işgal ve ilhak saldırısı tehdidi devam etmektedir. Bölgede yeni bir soykırım saldırısı günceldir.

TC, Suriye'de sadece Rojava'ya saldırmıyor. 2020 yılında “Bahar Kalkanı” işgali ile İdlib'de kurulan TSK-ÖSO-SMO üs bölgelerinde, Suriye'den toplanan bütün çetelerin koruyuculuğuna soyunmuştur. Bugün İdlib'den başka kaçacak delik bulamayan

çeteler, burada toplanmış bulunuyorlar. Öldürücü darbeyi yemeleri ve tarihin çöplüğüne gitme vakti gelirken, bu aynı zamanda R.T.Erdoğan'ın da sonunu getirecektir. Çünkü R.T.Erdoğan çeteler sayesinde Libya'da, Irak'ta, Artsakh'da kan dökmeye, yeni maceralar aramaya devam ediyor.

TC'nin asıl amacı İdlip değildir. Elbette buradaki çeteleri desteklemekte ve korumaktadır. Bu güçleri bir koz olarak elinde tutmaktadır. İdlip'i elinde tutmak isteyecektir. Ancak esas amacı, başta işgal ettiği bölgeler olmak üzere Rojava'yı tümünden işgal ve ilhak etmektir. Bunu da “sınır güvenliği” gerekçesiyle, “terör koridoru” demagojisiyle yapmak istemektedir. TC faşizminin hedefi bu bölgelerde bir “Türk Kemer”i kurmaktır. İşgal ettiği bölgelerde uygulamaya koyduğu politikalar ve özellikle de nüfus değişimi ve göç ettirme politikası bu anlama gelmektedir. Bölge Kürtsüzleştirilmekte ve cihatçı çeteler aracılığıyla işgal ve giderek ilhak politikası izlenmektedir.

Rojava Ermenilerinin örgütlenmesine destek olalım!

Rojava Devrimi ile başta Kürtler olmak üzere, bölgede yaşayan çeşitli inanç ve milliyetlerden halk, önemli kazanımlar elde etmişlerdir. Bu haliyle Kuzey Doğu Özerk Yönetimi, Ortadoğu bölgesinde devrimci demokratik kazanımlar anlamında önemli bir yerde durmakta, başta bölge halkları olmak üzere, dünya haklarına örnek olmaktadır. Rojava Devrimi henüz bitmiş değildir. Bu devrim başta Kürt ulusu olmak üzere demokratik devrimci bir süreç olarak işlemeye devam ediyor. Başta Kürt halkı olmak üzere, Rojava'da yaşayan çeşitli inanç ve milliyetlerden halk ÖSO-IŞİD-SMO çetelerine karşı savaşta 11 bin civarında evladını ölüm-süzlüğe uğurlamış, binlerce insan yaralanmış, yine binlerce insan yerinden yurdundan edilmiştir. Rojava'da yaşayan Kürt, Arap uluslarından ve çeşitli inanç ve milliyetlerden halk büyük bedeller ödeyerek kendi sistemini kurmuş ve yaşatmak istemektedir.

Bu zafer, Kürt halkının olduğu kadar Arap, Ermeni, Süryani, Asuri ve dünyanın değişik ülkelerinden Rojava Devrimi'ne desteğe gelen enternasyonal devrimcilerin de emek ve can bedeli mücadelesi sayesinde kazanılmıştır. Rojava Devrimi ezilen halklara bir umut olurken, aynı zamanda ezilen halkların bir kazanımıdır.

Başta Rojava'da yaşayan Kürtler olmak üzere, bölgede yaşayan farklı inanç ve milliyetlerden halk, önce cihatçı çeteler ardından da doğrudan TSK tarafından gerçekleştirilen saldırılarla yeni bir soykırım tehdidiyle karşı karşıya kalmışlardır. Yüzyıl öncesinde Ermeni-Rum ve Süryanilere yönelik gerçekleştirilen soykırım, güncellenerek yeniden gerçekleştirilmek istenmiştir. Suriye

ve Irak'ta Ezidilere yönelik saldırılar sonucunda ise tam anlamıyla bir soykırım gerçekleştirilmiştir. Rojava'da Ezidilere benzer bir soykırım gerçekleştirilememesinin nedeni, bölgede çeşitli milliyet ve inançlardan halkın Kürtler önderliğinde, örgütlenmesi, silahlanması ve direnmesi sayesinde olmuştur.

Kaypakkaya geleneğinin Kürt Milli Meselesi ile azınlıklar sorununa devrimci yaklaşımı, kendisini diğer sol ve devrimci anlayışlardan farklı kılmaktadır. İşte bu gerçeklikten hareketle, Kaypakkaya geleneği Nubar Ozanyan önderliğinde, Rojava'daki mücadelede yerini almıştır. Nubar Ozanyan, nerede baskı ile zulüm varsa orada olmuş, Ermeni devrimci geleneğinin fedai ruhunu kuşanmış, Ermeni halkının yetiştirdiği son fedailerden olmuştur. Misak Manuşyan, Hrant Dink, Armenak Bakırcıyan, Monte Melkonyan, Leonid Azdgalyan gibi adını tarihe not düşürerek Rojava Devrimi mücadelesinde ölümsüzleşmiştir.

Aynı zamanda en zor mücadele anlarında kendini feda ederek Kürt halkı ile Ermeni halkı arasında köprü olmuştur. Kürt halkı Garabete Xaço, Aram Dikran'ı nasıl bağrına basmışsa Nubar Ozanyan'ı da aynı şekilde bağrına basmış ve sahiplenmiştir. Cenazesini Rojava'dan başka yerlere gönderilmesini istememiştir.

Nubar Ozanyan güvensizliklerin, önyargıların, geçmişte yaşanan yanlış ve kötü ilişkilerin ancak, mücadele içerisinde ortadan kalkacağı ve güven ortamının sağlanacağına inanmıştır. Faşist ve soykırımcı bir düşmana karşı birlikte mücadele etmenin gerekliliğini savunmuştur. Karabağ'dan Gare'ye, Rojava'ya uzanan coğrafyada Kürt ve Ermeni halkının düşmanının TC olduğu bilinciyle hareket etmiştir. Yeni soykırımlara maruz kalmamak için ileri adımların atılmasını, birlikte mücadeleyi ve devrimci direnişin gerekliliğini savunmuştur.

Rojava'da yaşayan Ermeniler, Nubar Ozanyan'ın bu örnek devrimci mirasını sahiplenmiş ve onun anısına kendi öz savunma gücü olan Şehit Nubar Ozanyan Taburu'nu kurmuşlardır. Ş. Nubar Ozanyan Taburu, TC'nin Rojava'ya yönelik işgal ve ilhak saldırılarının gerçekleştirildiği, soykırım tehdidinin sürdürüldüğü koşullarda, Ermeni Soykırımı'nın 104. yıldönümünde QSD bünyesinde kuruluşunu ilan etmişti.

Rojava'da yaşayan Ermeniler, bu adımla yetinmemişler aynı zamanda öz toplumsal örgütlenmeleri olan “Ermeni Toplumsal Meclisi”ni de kurmuşlardır. Ermeni Toplumsal Meclisi, özellikle Rojava'da Müslümanlaştırılmış Ermenilere yönelik kültürel, toplumsal çalışmalara ağırlık vermektedir.

Soykırımının ikinci aşaması olan ve Suriye çöllerinde devam ettirilen katliam, 250 bin Ermeni'nin katledilmesiyle sonuçlansa

da soykırımdan kurtulan “kılıç artık”ları; Müslümanlaştırılmış, öz kimliğini kaybetmiş, Arap veya Kürt olmuş Dikran'lar, Agop'lar, Armen'ler, Ani'ler, Zabel'ler küllerinden yeniden doğarak bugün kendi öz kimliklerine dönüşmüşlerdir. Türkiye'de yaşanan “Müslümanlaşmış Ermeni”ler” sorununun bir benzeri bugün Rojava topraklarında yaşanmaktadır. Hatırlanacak olunursa Hrant Dink Vakfı'nın 2013 yılında Boğaziçi Üniversitesi Tarih Bölümü ve Malatya Hay-Der'in işbirliğiyle düzenlemiş olduğu “Müslümanlaştırılmış Ermeniler Konferansı”nda geçmişte Ermeni olanların çocukları ve torunları biraraya gelmiş, Garabet'in Hüseyin'e, Mihran'ın Baki'ye, Miran'ın Selahattin'e dönüştürülmesini anlatmış ve gerçekleri ortaya koymuşlardı.

Rojava Devrimi bölgede yaşayan Ermeniler, Süryaniler, Ezidiler, kısacası farklı milliyet ve inançlardan halkın devrimidir. Bu devrim sayesinde bölgede yaşayan Ermeniler, ilk kez öz kimliklerini, korkmadan yaşamaya başlamışlar; dillerini, kültürlerini, tarihlerini ve soykırım gerçekliğini öğrenmek için adımlar atmışlardır.

Rojava Ermenilerinin başta Ş. Nubar Ozanyan Taburu olmak üzere Ermeni Toplumsal Meclisi gibi öz örgütüllüklerini kurması ve mücadele içerisinde olması, Ermeni Diasporası'nda Amerika'dan Avrupa'ya, Lübnan'a Ermeni'nin yaşadığı her karış toprakta sempati ve gurur kaynağı olmuştur.

Başta Nubar Ozanyan olmak üzere Kaypakkaya geleneği, çok zor ve çetrefilli bir sorunu, kanayan yarayı gündemine almış ve tarihsel bir adım atmıştır. Bölgede yaşayan halklar ve özellikle Rojava Devrimi'nin geleceği, kurumsallaşması ve savunulması açısından farklı milliyet ve inançtan halklar arasında birliği-eşitliği-kardeşliği sağlama adına bu tarihsel bir adım olarak kayıtlara geçmiştir.

Ş. Nubar Ozanyan Taburu ve Ermeni Toplumsal Meclisi aynı zamanda bütün dünyaya Rojava Devrimi'nin ne olduğunu, nasıl bir toplumsal sistem kurmayı amaçladığını da göstermektedir. Bu anlamıyla da tarihsel bir örnek teşkil etmekte, olumlu bir pratik olarak ortaya çıkmaktadır. Ş. Nubar Ozanyan Taburu ve Ermeni Toplumsal Meclisi hem Rojava Devrimi'ni hem de kendi öz örgütüllüklerini tanıtmak ve güçlendirmek için kampanya başlatmıştır. Avrupa'dan Ermeni devrimciler de bu kampanyaya desteklerini ilan etmişlerdir. Rojava dışında yaşayan her yurtsever, devrimci, demokrat, ilerici Ermeni bu sese kulak vermelidir. Dünyanın neresinde olursa olsun her Ermeni, Rojava Devrimi ve Rojava Ermenilerinin bu uyanış ve diriliş mücadelesine omuz verme, destek olma sorumluluğu ile karşı karşıyadır. Soykırımcı, faşist bir devletle karşı karşıya olduğumuzu unutmamalıyız.

AKP-MHP Faşist İktidarı Yeşil Işık Bekliyor!

Irak ve Suriye'ye sınır ötesi operasyon konusunda cumhurbaşkanına verilen yetkinin 2 yıl daha uzatılmasını öngören tezkere meclise sunuldu. Sınır ötesine asker gönderme kararı ilk kez 2007'de TBMM'de oylanarak Irak'a asker gönderilmesi kararı alınmıştı. 2007 yılında alınan bu kararın her yıl TBMM'ye getirilmesiyle oylanarak 2011 yılına kadar devam ettirildi.

2011 yılında Suriye'deki cihatçıların saldırılarıyla birlikte TBMM'de Suriye'ye asker gönderilmesi kararı alındı. 2014 yılında da Kuzey-Dogu Suriye ve Irak Kürdistanı'nda asker bulundurulması kararı alındı. Ve bu kararlar, 2021 yılının Ekim'ine kadar hep uzatıldı. Bu Ekim ayında da cumhurbaşkanlığı tezkeresi, 2023 Ekim'ine kadar *-bu sefer ilk kez bir değil iki yıl-* uzatılması için TBMM'ye sunuldu.

AKP-MHP faşist iktidarı, 2011 yılından bu yana TBMM'den aldığı yetkilerle Kuzey-Dogu Suriye ve Irak Kürdistanı'na askeri güç gönderdi. Afrin'i işgal etti. Cerablus, El Bab, Serakaniye'de işgaller gerçekleştirdi. İdlib'de oluşturulan onlarca gözlemevi ile cihatçı çetelerin korumalığını üslenmiş durumda. Irak Kürdistanı'nda onlarca askeri üsle işgalci bir güç durumundadır. Ekim ayında TBMM'ye sunulan cumhurbaşkanlığı tezkeresiyle, TC devletinin işgalci bir güç olduğu ve iktidarın insanlığa karşı suç işlemeye devam edeceği anlamına geleceği açıktır. Bu tezkereye evet demek, bu suçları desteklemek-onaylamak anlamına gelecektir.

Ülkeyi yönetme konusunda giderek güç kaybeden, ekonomide iflas noktasına getiren, TL'nin değer kaybetmesiyle asgari ücretin açlık sınırı altına düştüğü, ülke nüfusunun neredeyse yarısının açlık ve yoksullukla terbiye edildiği koşullarda faşist iktidar çareyi Kuzey-Dogu Suriye'ye saldırı hazırlığında bulmaktadır. TBMM'de ilk kez iki yıllığına kabul edilen savaş tezkeresi öncesinde mecliste bulunan siyasi partilerden HDP ve TİP "hayır" oyu vereceklerini açıkladılar.

İyi Parti Genel Başkanı M. Akşener ise tezkere konusundaki tavırlarını *"Eleştirilerimiz baki kalmak kaydıyla 'evet' oyu vereceğimizi söylemek isterim"* sözleriyle açıkladı. Yani Akşener'in partisi tezkereye "evet" oyu vereceğini belirterek AKP-MHP faşist iktidarıyla aralarında esasta bir fark olmadığını da ortaya koymuş oldu.

AKP-MHP faşist iktidarı, TBMM'den aldığı savaş tezkeresiyle Kuzey-Dogu Su-

riye'ye gerçekleştireceği operasyonla yaşadığı güç kaybını gündemden düşürerek bir fırsata dönüştürmek ve zaman kazanmak istiyor. Başka bir deyişle savaş üzerinden şovenizmi kışkırtmak istiyor ve halkı arkasında yedekleyerek muhalefeti sıkıştırmayı amaçlıyor. Ve daha da ileri giderek söyleyecek olursak; muhalefeti de savaş üzerinden arkasında hizaya getirmek istiyor. AKP'nin ve R.T.Erdoğan'ın bu taktiği daha önce de kullandığı ve HDP hariç bütün partileri "Yenikapı Ruhu"yla arkasına eklemlediği biliniyor. İki yıllık savaş tezkeresiyle yapılmak istenen budur.

CHP'nin tezkere tavrı

CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu ise 2019'da tezkereye "evet" derken *"askerin burnu kanamasın diye"* evet dedikleri şeklinde bir açıklama getirmişti. Halbuki o günden bu yana İdlib başta olmak üzere yaşanan çatışma ve saldırılarda onlarca asker yaşamını yitirdi.

CHP yönetimi bu kez uzun yıllardan bu yana ilk kez sınır ötesine asker gönderme tezkeresine "hayır" oyu kullanılacağını açıkladı. CHP'li milletvekilleri, TBMM'de tezkere görüşmeleri yapılırken tezkerenin aleyhinde konuşmalar yaptılar. Hatta K. Kılıçdaroğlu CHP Grup Toplantısı'ndaki konuşmasında *"Suriye'ye savaşa, komando yemini yapan TÜGVA'cılar gitsin, başında da komutan olarak Bilal Erdoğan gitsin"* ifadelerini kullandığı bir konuşma yaptı.

K. Kılıçdaroğlu'nun *"Kürt sorununun çözüm yeri Meclis'tir, muhatap da HDP"* dir açıklamasından sonra bu çıkışı yapması ilginç olsa da diğer yanıyla anlaşılabilir. Anlaşılabilir çünkü, CHP utangaçça da olsa Kürt halkının oylarına taliptir. Bu nedenle Kürtleri doğrudan hedefleyen bir tezkereye evet demesi geliştirdiği taktik siyaset aç-

sından mantıksızdır. CHP "barış" istediği ya da Kürt sorununda demokratik çözümü savunduğu için tezkereye evet dememiştir.

CHP'nin bu tavrı tamamen içinde bulunulan koşullarla ilgilidir. Kürt halkının oylarına ihtiyaç duyan CHP, belli bir süredir bu konuda çeşitli adımlar atmaktadır. Örneğin kısa bir zaman önce Oğuzhan Sallıcı başkanlığındaki CHP'li bir heyet, Irak Kürdistan bölgesini ziyaret ederek, çeşitli görüşmeler gerçekleştirmişti.

AKP-MHP faşist iktidarının artık ülkeyi yönetemez durumundayken ve erken seçim istemlerinin ortalıkta çokça lafının edildiği bir süreçte Kürtlerin oyuna talip olan CHP ve K. Kılıçdaroğlu için savaş tezkeresine "evet" oyu vermek taşı kendi ayağına vurmak gibidir.

CHP'nin cumhurbaşkanlığı tezkeresine "hayır" oyu vermesinin nedenlerinin başında bu gelmektedir. Nedenlerden bir diğeri de cumhurbaşkanlığı kararnamesinde, cumhurbaşkanına verilen yetkiler içerisinde "ülke içerisinde yabancı silahlı güçler bulundurma yetkisi"dir. Bu madde, önümüzdeki süreçte AKP-MHP faşist iktidarının kendi denetimindeki İdlib'deki cihatçıları ülkeye taşıyabileceği ve ileride bunları muhaliflere karşı kullanabileceği endişesi doğurmaktadır. CHP bundan ürkmektedir. Ülke içerisinde silahlı yabancı güç bulundurma konusunda dikkat edilirse "yabancı devlet güçleri" denmemekte, belirsiz bir tanımlama yapılmaktadır.

TC'nin işgal planları

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin (TSK) *"sınır ötesi hareket ve müdahalede bulunmak üzere Irak ve Suriye'ye gönderilmesi konusunda cumhurbaşkanına verilen yetkinin 2 yıl uzatılması ile Türkiye'nin Lübnan'da konuşlu BM Geçici Görev Gücüne TSK un-*

*surlarıyla verilen desteğin süresinin 1 yıl uzatılmasına ilişkin tezkere"*nin AKP+MHP+İyi Parti'nin "evet" oylarıyla kabul edilmesinin ardından resmi gazetede yayımlandı.

Cumhurbaşkanlığı tezkeresine evet demek İdlib'deki cihatçı çetelere kalkan yapılan Türk askeri için yeni çatışma ve ölümlere davetiye çıkarmaktır. Ama aynı zamanda bu savaş tezkeresi, Kuzey-Dogu Suriye'de ve Irak Kürdistanı'nda Kürt halkına yönelik saldırıların, katliamların yolunu açmadan başka bir şey değildir. Rojava'ya yönelik işgal planlarının gerçekleşmesi için yolun açılması anlamına gelmektedir.

Rusya ve ABD'den şu ana kadar istediği onayı ve desteği alamayan AKP-MHP faşist iktidarının cumhurbaşkanlığı tezkeresine evet oylarını aldıktan sonra işgal hazırlıklarını daha da hızlandırdığı, sınıra ve işgal bölgelerine yeni güç sevk ettiği basına yansdı.

TC, koşulların kendisi açısından uygun olduğunu düşündüğü bir zamanda Tıl Rıfat, Minbiç, Kobane'ye yönelik işgal saldırılarını başlatabilir. Faşizm, Kürtlerin Rojava'daki kazanımlarını parçalamak, kantonlar arasındaki bağlantıyı koparmak ve özellikle de ülke içerisindeki yönetememe krizini tersine çevirmek için yeni bir işgal operasyonuna girişebilir.

TC devletinin yeni bir işgal operasyonuna girişmek ve bu operasyonu başarıyla tamamlayabilmek için Rusya ve ABD'nin icazetine ihtiyacı vardır. TC, hava üstünlüğüne güvenmektedir. Ancak işgal etmeyi planladığı bölgelerin hava sahasının kontrolü Rusya ve ABD güçlerini kontrolündedir. Hava sahasının TC'ye açılmaması operasyon ihtimalini önemli oranda azaltsa da tamamen ortadan kaldırmamaktadır. TC, İdlib karşılığında Rusya'dan *-tıpkı Afrin işgalinde olduğu gibi-* bir taviz kopartabilir. Bu ihtimal her zaman vardır.

TC devletinin geçmiş işgal operasyonları Cerablus, Azez, Bab ve Afrin işgalleri Rusya-ABD ve NATO destekli işgallerdi. Son dönemlerde TC devletinin işgal saldırıları hedefinde gösterilen yerlerin başında Tıl Rıfat geliyor. TC devleti, Tıl Rıfat'ı işgal ederek Nubul ve Zehra üzerinden Halep'i kuşatmaya almak istiyor. TC devleti, 2011 yılında başlayan çatışmalardan bu yana Halep'e girmek için hep fırsat kollamıştır. Bugün bunun fırsatını yaratma girişimlerinde bulunuyor. Bölge açısından önemli bir ticaret merkezi olan Halep böylece Batıdan İdlib, Doğudan Bab ve Kuzeyden de Tıl Rı-

fat üzerinden kuşatmaya alınmış olacaktır. TC devleti bu hesabın içerisinde. Eğer böyle bir operasyona emperyalistler -en azından ABD onay verirse- işgal, Suriye ve Rusya'nın elinin zayıflamasına yol açacaktır. Diğer yandan bu işgal, Nubul ve Zehra beldelerinde bulunan İran güçlerinin de sıkıştırılması, hareket alanlarının daraltılması anlamına gelecektir. Bu nedenlerden dolayı TC devletinin Tıl Rıfat'ın işgali, ABD'nin işine gelir. Son G20 zirvesinde ABD Başkanı Joe Biden ile başbaşa görüşme yapan RTE bu konuda J. Biden'i ikna edip etmediğine önümüzdeki süreçte tanıklık edeceğiz.

RTE'nin sürekli hedef gösterdiği bir diğer önemli merkez de Minbiç. Minbiç'in önemi Kuzey-Doğu Suriye ile Afrin-Halep hattı üzerindeki kesişme noktasında olması, M-4 ticaret yolunun buradan geçmesi kentin önemini bir kat daha artırıyor. Aynı zamanda Minbiç'in işgal edilmesi TC devleti açısından Fırat Nehri üzerinden Kobane'nin kuşatılması olacaktır aynı zamanda. Minbiç kenti aynı zamanda önemli bir ticaret merkezidir.

RTE tarafından Rojava'da en çok hedef gösterilen kent Kobane'dir.

Daha 2014 yılında, IŞİD'in çeteleri tarafından kuşatıldığında "Kobane düştü, düşecek" sözleri dökülmüştü RTE'nin ağzından. Ama RTE'nin isteği kursağında kaldı. Kobane direnişçileri, IŞİD çetelerini büyük bir bozguna uğrattılar. IŞİD'in çetelerinin yenilmesiyle direniş bir destana dönüştü. Ortaçağ gericiliğine karşı kazanılan bu zafer, tüm dünya halkları tarafından sevinçle karşılandı.

Kobane aynı zamanda 2014 yılında IŞİD'in yenilgisinin başlangıcının yaşandığı yerdir. TC devleti, o zamanlar IŞİD'e her türlü desteği vermişti. IŞİD'in Kobane'de aldığı yenilgi aynı zamanda RTE yönetiminin Suriye planları açısından da büyük darbe olmuştu. Kobane M-4 otoyolunun üzerinde olması açısından da TC devletinin işgal planları için iştah kabartmaktadır.

Gerçi TC devleti, bir bütün olarak Rojava'yı işgal hesapları yapmaktadır. Biz yukarıda TC devleti açısından birinci derecede önemli olan merkezleri ifade etmeye çalıştık. Bunlara Eyn İsa ve Tıl Temir'i de ilave edebiliriz. Zaten son süreçte TC devleti tarafından işgal alanlarına yerleştirilen Suriye Milli Ordusu (SMO) tarafından Eyn İsa ve Tıl Temir sürekli olarak saldırılara uğrayan yerleşim yerleri. Burada bir adım daha ileri giderek TC devletinin Halep'i ele geçirme/işgal etme hesapları yaptığını bir kez daha ifade edelim.

Yukarıda adlarını yazdığımız alanlardan/kentlerden birinin işgal edilmesi planı

aynı zamanda tüm bölgeyi denetim altına alma amaçlıdır. Bölgeler arasındaki bağlantılar kopararak tek tek tüm bölgenin işgali hedeflenmektedir.

TC devletinin bu alanlardan birine saldırması durumunda büyük direnişle karşılaşacağı, Eyn İsa ve Tıl Temir cephelerine dönük saldırılarına karşı direnişlerde görüldü. Yani yeni bir savaşın mutlak bir işgalle sonuçlanması yerine TC devletinin daha önce işgal ettiği alanlardan da çıkarılacağı/kovalanacağı daha yakın bir olasılıktır.

Bölgenin hava sahasını denetiminde tutan Rusya ve ABD'nin onayı olmadan bu bölgelere kapsamlı bir saldırıya girişmesi TC devleti açısından mümkün görünmemektedir. Olası bir saldırı onayına rağmen durum eskisi gibi değil yani 2018 Afrin, 2019 Serekaniye süreçlerinden farklı olma olasılığı çok yüksek. Bu sefer kaybeden TC devleti ve çeteleri olacaktır.

ABD-Rusya-TC üçgeni ve Rojava üzerinden hesaplar

AKP-MHP faşist iktidarı, Fırat'ın her iki yakasında yeni bir operasyon için fırsat kolluyor. AKP-MHP faşist iktidarı 2016-2019 yılları arasında "Fırat Kalkanı", "Zeytin Dalı", "Barış Pınarı" adlı üç operasyon gerçekleştirerek Rojava'da işgaller gerçekleştirdi. İşgal ettiği alanlardaki Kürtlere yönelik göç ettirme politikası uygulayarak bu bölgeleri Kürtlerden arındırma politikasını yaşama geçirdi. Rojava'ya yönelik gerçekleştirdiği operasyonlarla ülke içinde de şovenizmi şaha kaldırarak içerideki her türlü muhalif sesi bastırarak adeta muhalefet partilerini de ardında sıraya dizdi.

AKP-MHP faşist iktidarı bugün açısından da içeride ekonomik sorunlarla boğuşurken kendilerine nefes aldırarak yeni bir operasyon için fırsat kolluyor. RTE, ne 29

Eylül'de Soçi'de görüştüğü Rusya devlet Başkanı Putin'den ne de 31 Ekim'de Roma'da biraraya geldiği ABD Başkanı Joe Biden'dan bu konuda şimdilik "olur" alamamış durumda. Özellikle hava sahasının denetiminin bu güçlerin elinde olması ve bir yeşil ışık almadan operasyona girişmesi TC devleti açısından olumsuzlukları-başarısızlıkları- barındıracağı aşikar.

Diğer yandan Suriye'de sahadaki gelişmeler TC devleti açısından olumsuzluklarla dolu bir sürece evriliyor. Moskova ve Şam, İdlib'deki cihatçı çetelere yönelik hava ve kara saldırılarını yönetiyor. Rusya-Türkiye sınırındaki Hatay'a yakın yakın bir noktada bulunan TC destekli SMO'nun karargahını 27-30 Ekim tarihlerinde uçaklarla onlarca kez bombaladı.

Öte yandan Suriye'deki askeri gelişmelere paralel olarak Suriye ve İran'ın yanı sıra Çin de Türkiye'yi "işgalci güç" olarak niteleyen açıklamalar yaptı. Ve yine AB Komisyonu'nun Türkiye hakkındaki raporunda ilk kez Türkiye, Kuzey-Doğu Suriye ve Irak Kürdistanı'nda "işgalci güç" olarak tanımlandı.

Bir diğer önemli nokta ise Suriye ordusu ile SDG arasındaki görüşmelerin olumlu sonuçlanması halinde Fırat'ın her iki yakasında Suriye ordusu ile SDG'nin saldırılara karşı birlikte hareket edecekleri basına sızan haberler arasında. Rusya, Kamışlı Havalimanı'na uçaklarını konumlandırmış durumda. Suriye ordusuyla Eyn İsa ve Tıl Temir arasında ortak tatbikatlar gerçekleştiriyor.

TC devletinin Rojava ve Suriye'ye operasyon yapacağı yönünde açıklamalarını artırdığı bir dönemde Rusya; Suriye ve Rojava Özerk Yönetimi ile uzlaşma için dört öneri sundu. Ruslar, Rojava Özerk Yönetimi'nin kontrolünde bulunan bölgelere Suriye bayrağının çekilmesini teklif etti. Rojava'daki petrol gelirleri konusunda da bir teklifte bulunduğu ve bu teklife göre de petrol gelirlerinin % 75'inin Şam yönetimine, % 25'inin ise Rojava Özerk Yönetimi'nde kalması istendi. Öneriler, Rojava'nın Suriye devlet başkanı B. Esad'ın varlığını tanımasını ve Şam'ın merkezi olmayan bir sistem ve yerel bir özerklik benimsenmesini şart koşuyor.

Rojava Özerk Yönetimi de, Kürt halkının haklarının tanınmasını, SDG'nin güvenliğinin korunmasını talep ederken Ruslar ise bu taleplerin müzakere masasında konuşulmasını istedi.

ABD'nin de Rusya'nın Rojava Özerk Yönetimi ile Suriye devleti arasında bir anlaşma için sunduğu teklif ve koşullara karşı olmadığı aynı haber kaynağı tarafından belirtiliyor.

Diğer taraftan büyük kayıplar pahasına olsa da sınırlı bir operasyona gereksinim duyan AKP-MHP faşist iktidarı için Kobane hem sembolik hem de TSK ve cihatçı çetelerin kontrolündeki iki alanı birleştirmesi nedeniyle operasyon için en önemli hedef olarak orta yerde durmaktadır.

AKP-MHP faşist iktidarı, Kürtlerin Rojava'daki kazanımlarını yoketmek, aynı zamanda ülkedeki devrimci mücadelenin tasfiye edilmesi politikasını yaşama geçirmek için Rojava'ya yönelik işgal operasyonu yapması olasılıklar içerisinde. Ancak AKP-MHP faşist iktidarı ABD veya Rusya'dan olur almadan böyle bir operasyona kalkışmaz.

ABD yönetimi uzun bir süredir, özellikle Joe Biden ABD başkanı seçildiğinden bu yana TC'nin Rojava'da desteklediği SDG'ye yönelik bir saldırı yapmasına, Rojava'ya bir askeri operasyon düzenlemesine karşı olduğunu her defasında belirtti. SDG ile olan ilişkilerin devam ettireceğini, desteklemeye devam edeceklerini deklere ettiler. ABD'nin yeni yönetimi, TC devletine Suriye'de daha fazla rol vermekten yana olmadığını dile getirmekte.

ABD ve NATO'nun izin vermediği bir askeri operasyona Rusya da sıcak bakmaz. Zaten Rusya son günlerde Rojava Özerk Yönetimi ile Suriye devletini bir masada buluşturup çözümler üretme toplantıları düzenliyor. Rusya, Rojava Özerk Yönetimi ile Suriye devletinin belirli konularda mutabakat varmalarını sağlayıp barıştırmayı sağlayabilirlerse sıra Suriye'de "işgalci güç" olarak değerlendirilen TC'nin Suriye'den sınır dışı edilmesi gündeme gelecektir. TC'nin Suriye'den sınır dışı edilmesinin gündeme gelmesi kaçınılmazdır.

Proletaryanın Enternasyonal Örgütünü Oluşturma Noktasındaki Duruşumuz

(Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komite, Şubat 2017)

Çin'deki Dengist darbeden sonra, MLM'yi desteklemeye devam eden partiler, uluslararası bağlara ve bunu ele almak için bir tür örgütlenmeye ihtiyaç duydular. Aradan geçen on yıllarda çeşitli girişimler görüldü. Bunlar, çok gevşek koordinasyonlardan Devrimci Enternasyonalist Hareket'in (DEH) daha merkezileşmiş yapısına kadar uzanır. DEH'in, yaygın olarak benimsenen pozisyonlar tarafından yönlendirilen, embriyonik bir siyasi merkez olarak hareket etme göreviyle görevlendirilmiş seçilmiş bir komitesi mevcuttu.

Koordinasyonların çoğu bir süre sonra işlevsiz hale gelirken, DEH, yirmi yıldan biraz daha uzun bir süre boyunca nispeten tutarlı bir şekilde işlemeye devam etti. DEH Komitesi'nin (CoRIM) rolü şüphesiz bunda önemlidir. DEH, liderliği altında Peru ve Nepal'deki halk savaşı derslerinin yaygınlaştırılmasında öncü bir rol oynadı. Uluslararası Maoist hareket tarafından Marksizm-Leninizm-Maoizm'in benimsenmesinde büyük rol oynadı ve bazı ülkelerde yeni Maoist partilerin oluşumuna da yardımcı oldu. DEH, eski MCC (Maoist Komünist Merkez) ve H.S. (Halk Savaşı)* arasındaki ilişkilerde yaşanan sorunların çözümünde kritik zamanlarda olumlu bir rol oynadı. Fakat diğer yandan, CoRIM kesinlikle doğru olduğuna dair öznel değerlendirmeye kibirli hale geldi. Bu sektör eğilimleriyle uluslararası Maoist hareketin önünde engeller de yarattı. Anladığımız kadarıyla, bu sadece diğer Maoist partilerle ilişkileri etkilemekle kalmadı, aynı zamanda DEH içinde de sorunlara neden oldu. CoRIM'in sektörlüğü, diğer partilerle ilişkileri sadece DEH Deklarasyonu'nu kabul edip etmemelerine göre karara bağlamak gibi yanlış bir tavırla kendini gösteriyordu..

DEH, Hindistan Uzun Süreli Halk Savaşı liderliğinin DEH üyesi partiler olmadığı ve kendi formüle ettiği Halk Savaşı çerçevesinde yürütülmediği için, bu partilere karşı çeşitli şekillerde olum-

Enternasyonal'le Kurtulur İnsanlık-2

suz bir tutum sergilemiştir. O dönemdeki Hindistan Komünist Partisi (ML) [Halk Savaşı]'nın [bugünkü HKP(Maoist)] proleter enternasyonalizme ilişkin bağımsız tutumuna ve çabasına karşı bakış açıları ve tavırları negatif olmuştur. Sonuç olarak DEH, sadece bileşenleri olan parti ve örgütlerin devrimci mücadelesini kamuoyuna duyururken, önemli ilerlemeler kaydederken bile sektör bir bakış açısıyla diğerlerinininkileri görmezden geldi. DEH aynı zamanda Partimizin oluşumuna yol açan birleşme sürecinde de kötü bir pozisyona sahipti. Bu konuda kötü tavsiyelerde bulunurken, diğer yandan bu görüşlerini DEH'in diğer bileşenlerine empoze etmeye çalıştı. Ayrıca onlarca yıldır devrimci pratikten uzak ve statik olan partileri de bir arada barındırıyordu. Başlangıcından itibaren DEH önderliği, başlangıcından beri metafizik, dogmatik, teorik olarak sektör, politik olarak zayıf bir karaktere sahiptir ve yaptığı ciddi hataların nedenleri de bunlardan kaynaklıdır. Ve bundan ötürü, kendilerinin "Emriyonik Politik Merkez" olduğu iddiasıyla ilgili soruları gündeme getirmiştir.

DEH'in oynadığı genel rol göz önüne alındığında, deneyimlerinin bir özeti büyük önem taşımaktadır. Bu aynı zamanda Deklarasyonu ve sonraki Kararlarında görüldüğü gibi ideolojik, siyasi konularının bir incelemesini de içermelidir.

DEH, önüne yeni tipte bir Enternasyonal'e doğru ilerleme görevini koymuş; bu örgüt için Genel Çizgiyi ve uluslara-

rası bir örgüte uygun bir demokratik merkezîyetçilik biçimini geliştirmek şeklinde iki görev belirlemişti. Bu görevlerin ikisi de yerine getirilmeden kaldı. Dünyada durumun değerlendirilmesindeki ciddi farklılıklar, bir Genel Hat formüle etme konusunda ilerlemeyi engelledi. DEH Deklarasyonu, dünya düzeyindeki temel çelişkinin emperyalist güçler arasındaki çelişki olduğunu ve bir 3. Dünya Savaşı'nın yakın olduğunu yanlış bir şekilde ima etmişti. Bu sadece yanlış bir yönelim vermekle kalmadı, Maoist partiler arasında daha geniş bir birlik umutlarına da ciddi şekilde zarar verdi. Bu yanlış analiz ancak 2000 yılında o yıl yapılan Genişletilmiş Toplantısında düzeltildi. Bu toplantının kabul ettiği rapor, emperyalizm ile ezilen halklar ve ülkeler arasındaki çelişkinin esas olduğunu açıkça ortaya koymuştur. O zaman bile, CoRIM, bir Genel Hat'a doğru ilerlemek için sistematik bir süreç başlatmaya öncülük etmedi. Geriye dönüp bakıldığında, bu gevşek yaklaşımın altında, Nepal Birleşik Komünist Partisi (Maoist) [NBKP(M)] ve ABD Devrim Komünist Partisi [ABD-DKP] önderliklerinde ortaya çıkan sapmaların yattığı görülebilir.

En başından beri DEH'i oluşturmak için birleşen partiler arasında Komintern tarafından uygulanan aşırı merkezleşmenin temel nedenleri konusunda farklı görüşler vardı. Bazı partiler, bu yaklaşımın temel nedeninin "dünya partisi" kavramı olduğunu düşünmüştür. Bu görüş,

DEH'in Bildirgesinde "dünya proletaryasının dünya partisi" kavramına eleştirisi olarak ifade edildi. Ancak bunun üzerinde daha fazla tartışma konusu yapılmamasına rağmen tartışmalı bir konu olarak kaldı. DKP ile birlikte, ABD'deki birkaç parti, Komintern'in partilerle ilişkileri ele alışındaki ana hatanın, liderlik yöntemlerindeki hatalar olduğunu düşünüyordu. Bu partilerden bazılarının liderlik görevleri olduğundan, bu düşünüş, CoRIM'in işleyiş tarzını etkilemeye başladı. Partiler arasındaki ilişkiler de dahil olmak üzere her şeyi CoRIM'in elinde toplamaya yönelik bir tarz gelişmeye başladı. Partilerin ikili ilişkiler kurma ve sürdürme yönündeki bağımsız girişimleri cesareti kırıldı ve hoş karşılanmadı. Birkaç parti buna karşı çıkarken ve direnirken, çoğu, DEH'in benimsenen pozisyonlarına aykırı olan bu artan merkezleşme ile birlikte yürüdü. Bu deneyim, komünist partilerin uluslararası ilişkilerinde hem nesnel hem de öznel faktörlerden kaynaklanan sorunları bir kez daha gündeme getirmekte.

Hangi biçimde olursa olsun hiçbir örgütlenme biçimi, Maoist partiler arasında uygun ve doğru uluslararası ilişkilerin **mutlak garantisi** olarak kabul edilemez. Bu ancak nihai olarak, lider konumundakilerin (resmi veya gayri resmi olarak) ideolojik ve siyasi çizgisinin doğruluğuna ve diğer tüm partilerin olgunluğuna ve bağımsızlığına ve tüm bileşenlerin pratiğine bağlıdır. Ancak bu demek değildir ki örgüt oluşumundan kaçınmak çözümdür.

Bu görevin ertelenmesi gereken durumlar olması mümkündür. Ama genel olarak proletaryanın uluslararası bir örgüte ihtiyacı vardır. Bu, özellikle mevcut durum için geçerlidir.

Emperyalist küreselleşme dünyayı daha da entegre etmiş durumda. Bunun, sınıf mücadelesi de dahil olmak üzere çok çeşitli alanlardaki değişimlerde etkisi mevcuttur. İşçi sınıfının uluslararası doğası ve mücadeleleri, farklı ülkelerdeki üretim birimlerini tek bir sömürü zincirinde birleştiren emperyalist ÇUŞ'ların dağınık ama birbiriyle bağlantılı işleyişi sayesinde daha belirgin hale geliyor. Emperyalistler bu durumu tamamen göz önünde bulundurarak baskıcı stratejilerini formüle ediyorlar. Ancak proletarya ve onun Maoist öncüleri, yeni durumun meydan okumalarına uygun stratejiler ve örgütler geliştirmekte hâlâ gecikiyor. Karşılıklı yardım konusunda da geri kalıyorlar. Küreselleşme politikaları, daha çok ezilen ülkelerde ve kapitalist ülkelerde de milyonlarca insanın hayatını mahvediyor. Mevcut küresel kriz bu durumu daha da kötüleştirdi. Bu, dünyanın dört bir yanındaki kitleleri sokaklara çıkarıyor. Yepyeni bir nesil, -üstlendikleri görevlere bilimsel ve tutarlı bir yaklaşıma sahip olmak için gerekli proleter ideolojinin rehberliği olmadan- sömürücü ve gerici güçlere karşı savaşıyor. Bu nesnel durum, muazzam bir potansiyele sahiptir. UKH bugün için bir çağrı yapacaksa, yapmalıdır. Ancak bu görev, her bir partinin öznel kapasitelerinin üzerindedir. Ancak proleter enternasyonalist perspektifle, onların birleşik çabalarıyla, her bir devrimci partiyi pekiştirmek ve büyük bir kesimi komünizm davasına kazanmak için çok şey yapılabilir. Her bir noktada, uluslararası hareketin somut durumuna en uygun ve nesnel durumun ortaya koyduğu görevlere en iyi hizmet eden modelleri arayabiliriz.

Partimiz, en başından beri, DEH gibi, embriyonik bir siyasi merkez olarak işleyen merkezi bir örgütün, uluslararası Maoist hareketin mevcut öznel koşullarına uygun olmadığı görüşünü benimsemiştir. Hala aynı pozisyonu koruyoruz. DEH'in enternasyonal olarak oluşumu ve işleyişi konusundaki anlayışımızı yukarıda açıkça belirtmiştik. Ancak Maoist partilerin mevcut durumuna uygun bir uluslararası örgütün gerekliliğini hiçbir zaman göz ardı etmedik. Örneğin, Güney Asya Maoist Partileri ve Örgütleri Koordinasyon

Komitesi'nin (CCOMPOSA) oluşturulmasında inisiyatif sahibiyiz.

Dünyanın belirli bir bölgesi ile sınırlı olmasına rağmen, bu organizasyon mevcut durumda neyin mümkün ve uygulanabilir olduğu konusunda bazı deneyimler vermiştir. Bu örgütlenme yaygın olarak kabul edilen ideolojik, politik kabullere dayanıyordu. Bildirgesi ve Konferansları tarafından kabul edilen siyasi kararlar temelinde açıklamalar yayınlama sorumluluğu verilen seçilmiş bir Daimi Komite'ye sahipti. Bölge çapında siyasi propaganda kampanyaları başlattı, zaman zaman katılımcı partilerin görüş ve uygulamalarını ortaya çıkaran ve karşılıklı destek ve yardım sağlayan bir bülten yayımladı. CCOMPOSA güçlenmekteydi ve Güney Asya'daki Hint yayılmacılığına karşı çeşitli ülkelerin devrimci hareketlerinin ve ulusal kurtuluş hareketlerinin güçleriyle bir cephe oluşturulması için koşullar uygun hale geliyordu. Söylemeye gerek yok ki, böyle bir dönemde Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğinin Nepal'de, Güney Asya'da ve genel olarak Dünya Sosyalist Devrimi'nde devrime yönelik revizyonist ihanetinin yol açtığı bozulma, bu örgütü o zamandan beri işlevsiz hale getirdi. Ama olumlu bir deneyim de sağladı. Mevcut durumda, DEH ve diğer uluslararası girişimlerin deneyimleriyle birlikte tüm bu deneyimlerden dersler alabilir ve istişareler yoluyla bazı ortak pozisyonlara ulaşabiliriz.

Uluslararası düzeydeki bir örgütlenmenin, alt kıta veya kıta düzeyindekilerden farklı bazı görevleri olması gerekir. MLM propagandasının yanı sıra ülke-lerinde proleter devrimci hareketlere önderlik etmek, Halk Savaşı hazırlıkları yapmak, devam eden halk savaşlarını ilerletmek ve desteklemek, halk mücadelelerine ve isyanlarına dayanışma sağlamak, yeni kesimleri komünizm bayrağı altında toplamak için çaba sarf etmek, dünya çapında bu tür anti-emperyalist kitle örgütlerini/örgütlerini inşa etmede ve yönlendirmede bir çekirdek rolü oynamak zorundadır. Bu, mevcut durumunda acil bir görevdir. Emperyalist ülkelerdeki sosyalist devrim ve ezilen ülkelerdeki yeni demokratik devrim, dünya proleter devriminin iki bileşenidir. Her ülkedeki Devrim, Dünya Sosyalist Devrimi'nin ayrılmaz bir parçasıdır. Maoist partilerin uluslararası bir örgütü, her ikisine de hıtap etmeli ve ayrıca kitlelerin ve onlara akan çeşitli kesimlerinin tüm mücadele-

leri, isyanları ve ayaklanmaları yelpazesine hitap etmelidir.

Bunun dışında, UKH'nin karşı karşıya olduğu kilit ideolojik, politik meseleler üzerinde sentezlenmiş pozisyonlara ulaşmaya odaklanan bir tartışma ve mücadele forumu haline gelme olasılıkları da araştırılmalıdır. Uluslararası örgütün, kurucu partilerinin bağımsız inisiyatifini, ikili ilişkilerini ve diğer devrimci parti ve örgütlerle sürdürdüğü ilişkileri ne değiştirmeli ne de zayıflatmalıdır. Böyle bir örgütü kurma görevi, her açıdan uygun hazırlıkları ve partiler arasında mümkün olduğu kadar geniş istişareleri gerektirir. Mao Zedung liderliğindeki ÇKP'nin verdiği dersi kesinlikle aklımızda tutmalıyız, "...uluslararası komünist hareketin tarihi, proleter birliğinin oportünizme, revizyonizme ve bölücülüğe karşı mücadele yoluyla pekiştirildiğini ve geliştirdiğini göstermektedir." "Uluslararası proletarya ancak teorik ve politik birliğe sahip olduğunda örgütsel birliğe ve eylem birliğine sahip olabilir." Şimdiki durumda, Marksizm-Leninizm-Maoizm'e bağlılığın yanı sıra, Maoist partilerin ve örgütlerin uluslararası birliği, Prachanda-Bhattarai'nin neo-revizyonizminden ve Avakian'ın neo-revizyonizminden net sınırlar talep ediyor. Bu yönelimde ısrar etmek ve ideolojik, siyasi konumlarına bakmaksızın tüm partileri "geniş birlik" adına bir araya getirmeye yönelik oportünist planları kesinlikle reddetmek gerekir.

- Bütün ülkelerin işçileri birleşin!
- Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!
- Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
- Yaşasın dünya sosyalist devrimi!
- Kahrolsun emperyalizm ve bütün ülkelerdeki gericilik!
- Kahrolsun değişik renklerdeki revizyonizm!
- Yaşasın farklı ülkelerdeki proleter devrimci partilerin birliği!
- Yaşasın anti-emperyalist devrimci demokratik örgütlerin birliği!
- Yaşasın işçilerin, ezilen ulusların ve ezilen dünya halklarının birliği!

"Hindistan proleter sınıfının öncüsü, Hindistan'ın devrimci komünist partisi CPI(Maoist), proleter enternasyonalizmi savunmaktadır. Revizyonizm, özellikle sağ oportünizm, bugün dünya proleter devrimi ve uluslararası komünist hareket

için ana tehlikedir. Savaşmadan ve onu yenmeden hiçbir ülkede devrime doğru tek bir adım atılamaz. Bu nedenle Hindistan proletaryası, sınıf mücadelesini ve devrimci savaşı ilerletmede hem Sağ hem de "Sol" oportünizme karşı savaşmalıdır. Parti, geçmiş devrimlerden ve daha sonra Rusya ve Çin'deki kapitalizmin restorasyonundan dersler çıkarırken, özellikle revizyonizme karşı mücadelede BPKD'nin (Büyük Proleter Kültür Devrimi) en modern deneyimlerinden dersler çıkarmaktadır. Bu nedenle, bugün dünyadaki tüm gerçek Marksist-Leninist-Maoist partiler, gruplar ve güçlerle birlik kurmak zorundadır. Aynı zamanda tüm dünyanın proletaryasıyla, mazlum milletleriyle ve mazlum halklarıyla birlik kurmak zorundadır. Onlarla birleşerek ve birbirinden öğrenme pratiğiyle, emperyalizmi ve karşı devrimci güçleri dünyadan tasfiye etme küresel mücadelesinin bir parçasını oluşturur.

Bu belge, farklı sosyal sistemlere sahip ülkelerle ilişkilerinde beş ilke üzerinden hareket eder; Toprak bütünlüğüne ve egemenliğe karşılıklı saygı; Karşılıklı saldırmazlık; Birbirlerinin iç işlerine karışmama; Eşitlik ve karşılıklı yardım; ve barış içinde bir arada yaşama. Demokratik Halk Devleti, uluslararası proletarya ve dünyanın ezilen uluslarıyla birlik kuracak; emperyalist savaşa ve saldırganlığa, zorbalığa, yıkıma ve müdahaleciliğe vb. karşı mücadele edecektir.

Tüm dünyada kapitalizme, emperyalizme ve gericiliğe karşı çeşitli Maoist devrimci güçlerin önderliğinde devam eden mücadeleler başta olmak üzere devrimci mücadeleleri ve devrimci savaşı her şekilde destekleyecek ve yardımcı olacaktır. Devrimin zaferinden sonra yeni demokratik ve daha sonra sosyalist Hindistan, dünya sosyalist devriminin zaferini kolaylaştırmak için bir üs görevi görecektir. Hindistan'ın alt kıta halkıyla olan tarihsel ilişkilerini göz önünde bulundurarak, devrimci ve Maoist güçlerle ve özellikle Güney Asya'daki mücadelelerle yakından bütünleşecektir." [Parti Programı, HKP (Maoist) Merkez Komite, Şubat 2007]

* Yukarıda H.S (Halk Savaşı) olarak kısaltılan HKP(ML)(Halk Savaşı) ile Maoist Komünist Merkez (MCC) 21 Eylül 2004 tarihinde birleşerek HKP(Maoist) ismini almışlardır. HKP(Maoist)'e en son 1 Mayıs 2014 tarihinde HKP(ML) Naxalbari de katılmıştır. -ÇN

Filistin İçin Alternatif Yol Konferansı Madrid'de Gerçekleştirildi

Ghassan Kanafani: “Dava savunucuları başarısız ise savunucuları değiştirmeliyiz, davayı değil.”

Masar Badil (Filistin için Alternatif Yol) Konferansı, İspanya'nın başkenti Madrid'de 30-31 Ekim günlerinde gerçekleştirildi. Masar Badil, kendisini Filistin ulusal hareketinin ve Arap halklarının emperyalizm, Siyonizm ve gerici güç ve rejimlerine karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçası olarak görüyor ve aynı zamanda da ırkçılığa, faşizme ve sömürgeciliğe karşı mücadele eden uluslararası mücadele hareketinin de doğal parçası olarak kabul ediyor.

Masar Badil Konferansı'nın Madrid'de gerçekleştirilmiş olmasının önemli bir yanı da, Filistinlilere “mutlak başarısızlık” olarak yansıyan, Filistinlileri temsilen FKÖ'nün liderliğinin katıldığı Oslo Anlaşması'nın 30 yıl önce bu kentteki “Barış Konferansı”yla başlatılmış olması.

1991 yılının Ekim ayının sonunda gerçekleştirilen “Madrid Barış Konferansı”, 1974'te başlayan resmi Filistin ve Arap politikalarının doğal bir sonucuydu, ancak Filistin davası yolunda tehlikeli bir dönüm noktası; Filistin mücadelesinde büyük bir düşüşün ve geri çekilmenin kilometre taşı oldu. Filistin halkı, resmi Arap delegelerinin, Arap-Siyonist mücadele tarihinde ilk kez, dünyanın gözleri önünde Siyonist devletin elçileriyle nasıl aynı masada toplanıp oturduklarını unutmadı. Bu, bir zamanlar Hartum'un “üç hayır”ı* olarak bilinen karardan resmi ve kapsamlı kopuşun işaretiydi.

Bu Konferans aynı zamanda ABD emperyalizmi için 1. Körfez Savaşı'ndan ve Rus Sosyal Emperyalizminin dağılmasından sonra dünyaya hükmetmeye hazırlandığı belirleyici bir anda tarihsel bir dönüm noktasıydı.

1991 Ekim/Kasım başlarında ABD sponsorluğunda düzenlenen Madrid Konferansı'nın üzerinden yaklaşık otuz yıl, Oslo tasfiye sürecinin üzerinden ise neredeyse 27 yıl geçti. Bu süreçte Filistin'de ve diasporada yeni bir Filistin neslinin doğdu ve Filistin halkının sayısının iki katına çıkarak yaklaşık altı milyondan 13 milyona yükseldi. Masar Badil Konferansı'nı düzenleyenler, bu sürecin sorumluluğunu üstlenmek üzere Filistin için alternatif bir yol arayışıyla “Nehirden Denize Filistin'in özgürleşmesini, geri

dönüşlerin koşulsuz sağlanmasını ve Filistinli tutsakların serbest bırakılması”nı temel alıyor. “Bu amaca ulaşmak, bu ulusal sorumluluğu bireysel ve kolektif düzeyde üstlenmek gerektirir” diyen Masar Badil, düzenledikleri bu konferansı, aynı zamanda “net bir mücadele çerçevesi ve doğrudan ve stratejik hedeflere ulaşmak için toplu yaklaşma ve işbirliği gerektiğinin de altını çiziyorlar:

“Filistin Kurtuluş Örgütü'nü ve tüm kurumlarını yeniden kuran, 1960'lar-da popüler ve silahlı bir tarihsel devrim başlatan, Filistin ulusal kimliğini restore eden, Filistin Ulusal Sözleşmesini oluşturan, Filistin ve Arap ulusal sorumluluklarını üstlenen Filistin halkı, ulusal, Arap ve uluslararası pusulayı en iyi şekilde düzeltebilir. Onlar, Madrid-Oslo suçuna katılan tüm düşman kuvvetlerinin durumunu en iyi çevirebilecek ve Filistin ulusal hareketinin anavatan ile diaspora arasındaki iki kanadına dengeyi yeniden kurabilecek, kararlılığı destekleyecek en yetenekli kişilerdir.”

Masar Badil, Filistin için Alternatif Yol'un liderlik rollerini Filistin'in yeni nesillerinin oynayacağına dair irade beyan ederken, diğer yandan düzenledikleri konferansın, aynı zamanda bireylerin ve kurumların rolünün benzer şekilde geliştirilebileceği demokratik diyalog için bir fırsat olarak gördüklerini ifade ediyorlar.

Nehirden Denize Özgür Bir Filistin İçin Alternatif Yol

30 Ekim'de başlayan Konferans'ın örgütleyicileri ve katılımcıları, önümüzdeki beş ila on yıl için siyasi bir programla birlikte bu programın nasıl uygulanacağına dair bir planlamayı tartışılar ve Filistin halkını, Arap ulusunu, Filistin'in dostları ve dünyanın her yerindeki kurtuluş hareketlerini seferberliğe, birleşik eyleme ve ortak mücadeleye davet ettiler.

Konferansta mevcut aşamada hareketin öncelikleri ve görevleri şu şekilde belirlendi:

a) Filistin halkının haklarını savunmak ve halkımızın en yüksek referans olduğu ve hakları meşruiyet kaynağını oluşturduğu için ulusal davalarının temel taşı ve karar vericisi olmaları için halkımızın güçlendirilmesi mücadelesi.

b) Hareket, Filistinli halk sınıflarının haklarını ve çıkarlarını savunmaya kararlıdır ve Filistinli mültecilerin ve anavatan ve diasporadaki marjinalleştirilmiş ve

yoksullaştırılmış Filistin halk toplantılarının kararlılığını güçlendirmek için çalışır. Mücadele programında, onların hak ve çıkarlarına uymayı temel, günlük ve sürekli öncelikler olarak kabul eder.

c) Çeşitli kadın, öğrenci, emek ve gençlik örgütlerini ve seferberliklerini içeren tek bir birleşik kurtuluş hareketi olarak Filistin ulusal hareketinin birliğini güçlendirme yolunda anavatan ve diaspora arasında ortak eylem köprüleri kurmak.

Tartışılan diğer öneriler arasında şu konular yer aldı: Halk Birliği / Ulusal Birlik, Filistin Esir Hareketi, Sömürgecilik ve Siyonizme ve yerel araçlarına karşı bir Arap cephesi inşa etmek, 1968 FKÖ tüzüğünde belirtildiği şekilde Direniş.

Daha fazla gelişme için önerilen bir planda, konferansta özgür ve demokratik bir Filistin'in siyasi vizyonunu maddeye gerçekliğe dönüştürmek için kararlar alındı. Bunlar arasında şunlar vardı:

* **Öğrenci mücadelesi üzerine:** Sürgün ve Diaspora'da ve Filistin içinde ilk Filistinli Öğrenci Konferansının düzenlenmesi.

2022 boyunca (Filistinli, Arap ve uluslararası öğrenci aktivizminin yanı sıra) devam edecek olan diasporadaki Filistinli öğrencilerle bir dizi yerel öğrenci toplantısına başlamak ve şu slogan altında ilk Filistinli öğrenci konferansını toplamak: “*Filistinli öğrenci hareketini canlandırarak Filistinlilerin geri dönüş ve kurtuluş mücadelesini güçlendirmek için siyasi, kültürel ve bilimsel kurumlarını inşa etmek.*”

Hareketin Öğrenci Komitesinin veya Öğrenci Bürosunun oluşturulması, bu planın 2022 yılı başında açıklanması ve planlanması.

* **Tarım ve Filistin-Tarım Komitesi:** 1948 örgütleriyle koordineli olarak işgal altındaki Filistin'de tarım, gençlik ve toplum temelli kooperatifleri destekleyerek 10 yıl boyunca devam eden, uzun vadeli bir kampanya (Filistin'in Ağaçlandırılması için Ulusal Kampanya) başlatmak.

* **Ulusal ve Uluslararası Filistin Mücadele Günü:** Her yıl 15 Mayıs'ı Filistin Mücadele Günü/Filistin Halkıyla Uluslararası Dayanışma Günü ve mağduriyet değil, aksine onların devredilemez hakları olarak kabul etmek. Hareket, Mayıs 2022'de bulunduğu her yerde bu

ismi ve yürüyüşler ve merkezi etkinliklerin düzenlenmesini yeniden tesis edecek. Geri dönüş hakkı odaklı bir mücadele haftası belirlemek.

* **Boykot Hareketini Geliştirmek:** Boykot hareketini geliştirmek için uzun vadeli bir eylem planı geliştirmek üzere bir büro ve komite kurmak. Bu komite ilk raporunu konferanstan sonraki 3 ay içinde sunacaktır.

* **Koşulsuz Destek Kampanyası/ Filistin Fonu:** Diasporadaki Filistin mülteci kamplarında tıbbi kliniklerin kurulmasını desteklemek. Nehirden denize Filistin'in ağaçlandırılması için ulusal kampanya için denetleme ve kaynak yaratmak. Filistin'de, özellikle Gazze Şeridi'nde balıkçıları, çiftçileri ve işçileri desteklemek. Filistinli mülteci kamplarında öğrencilerin rolünün güçlendirilmesi ve desteklenmesi ve öğrencilere burs sağlanması. Mülteci kamplarında ve sürgün ve diasporadaki Filistin topluluklarında kadınlar ve gençler için merkezleri ve kooperatifleri desteklemek ve kurmak.

* **Yazarları, gazetecileri ve sanatçıları örgütlemek:** Sürgündeki ve diasporadaki yazarlar, gazeteciler ve sanatçılardan oluşan Ulusal Meclis'in kurulması çağrısı. Bu girişimi denetlemek için bu amaçla özel bir komite oluşturmak.

* **İşçi Sendikası Çalışma Departmanı:** Hareket, Filistinli işçilere ve Filistin işçi sendikası hareketine destek sağlamak için Arap dünyasındaki ve uluslararası alandaki sendikalar ve işçi örgütleriyle iletişim kuracak bir sendika komitesi veya işçi bürosu kuracak.

* **Filistin Tıp Komitesi:** Komite, tıbbi kurumlara destek sağlanmasını ve hareket tarafından tıbbi kliniklerin kurulmasını denetleyecek. Öncelik, Şatat ve Gazze Şeridi'ndeki Filistin mülteci kampları için olacak.

* **İnceleme, Araştırma ve Yayıncılık Merkezi:** Birden çok dilde inceleme, yayıncılık ve araştırma için özel bir merkez kurulması. Filistin davası, Arap dünyası ve dünyadaki kurtuluş hareketleri ile ilgili araştırmaları yayınlamak ve özel çalıştaylar düzenlemek. Tiyatro, roman ve kısa öykü alanında Filistinli ve Arap yazarlar ve yaratıcı çalışmalar yayınlamak.

* **Filistin Merkezlerinin Kurulması:** Kitlesele eylem, örgütlenme ve toplumun yoksul ve marjinalleştirilmiş üyele-

rine sosyal hizmetlerin sağlanması için sitelerin kurulması.

İsrail'e boykot, Filistin'e özgürlük!

Konferansın ilk gününün akşamında İspanyol ve Filistinli sanatçıların çeşitli gösterimleriyle oluşturulan bir kültürel etkinlik gerçekleştirildi. Etkinlikte, konferansa katkıda bulunan çeşitli kişilere plaket verildi.

İkinci gün ise, ağırlıklı olarak Filistinlilerin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüşte, Arapça, İspanyolca ve İngilizce “Nehirden denize, Filistin özgür olacak”, “İsrail'e boykot”, “Filistin Arap'tır”, “Filistinli esirlere özgürlük” vb. sloganlar atıldı. Eylemde Samidoun (Filistinli Tutsaklarla Dayanışma Ağı), George Abdallah, Ahmad Saadat, Partizan, Filistin Kazanacak Kolektifi ve Filistin bayrakları vardı.

Eylemin ardından Madrid Komünist Partisi bürosunda Konferansa katılan örgüt ve kişilerin kendilerini ve faaliyetlerini tanıttıkları bir toplantı gerçekleştirildi. Filipinler'den Ulusal Demokratik Cephe, Partizan, Samidoun, çeşitli ülkelerden Almanya Filistin'le Dayanışma Komitesi, Filistinli gençlik örgütleri vb. kendilerini tanıtarak çalışmalarından bahsetti.

Partizan adına yapılan konuşmada, 2017'de Rojava'da şehit düşen Nubar Ozanyan'dan enternasyonalist devrimciliğin bir örneği olarak bahsedilerek, dayanışmanın somut olması gerektiği üzerinde duruldu. Dersim'den Ermenistan'a, Rojava'ya kadar direnen halklarla birlikte savaşan Ozanyan'ın bu anlamıyla Partizan için önemi vurgulandı ve Partizan'ın Filistin direnişiyle uzun yıllardır fiili olarak dayanışma içinde olduğu ve bundan sonra da ezilen ve direnen halkların yanında yer alacağı ifade edildi. Nubar Ozanyan'ın hayatının kısa özetinin de bulunduğu kartpostallar Konferansa katılanlara hediye edildi.

* 1 Eylül 1967 tarihli Hartum Kararı, Altı Gün Savaşı'nın ardından Sudan'ın başkenti Hartum'da toplanan 1967 Arap Birliği Zirvesi'nin sonunda yayınlandı. Karar, “Üç Hayır” olarak bilinen sloganı içermesiyle ünlüdür: “İsrail'le barışa hayır, İsrail'i tanımaya hayır, İsrail'le müzakereye hayır!”

Angela Merkel'in 16 yıllık başbakanlığı Aralık'ta sona erecek. 27 Eylül'de yapılan seçimlerde Sosyal Demokrat Parti (SDP) yüzde 25.7 ile birinci, Hristiyan Birlik Partileri (CDU-CSU) yüzde 24.1 ile ikinci sırada yer aldı. Üçüncü sıradaki Yeşiller Partisi yüzde 14.8 ve dördüncü olarak Hür Demokrat Parti (FDP) yüzde 11.5 oy aldı. SPD'nin başbakan adayı Olaf Scholz, Aralık ayına kadar üçlü (SPD-Yeşiller Partisi-FDP) koalisyon hükümeti kurmayı umduğunu belirtti. Başbakan Angela Merkel koalisyon hükümeti kurulana kadar görevde kalmaya devam edecek.

Almanya, emperyalist çatışma ve rekabetten daha çok pay ve kâr için yeni yöntemler arıyor. Hükümeti kurmak için bir araya gelen üç partinin hazırladığı ortak metnindeki “*Güçlü bir Avrupa için, Almanya'nın uluslararası alanda daha fazla sorumluluk üstlenmesi*”, “*Almanya'yı güçlendirmek için AB'yi güçlendirmek istiyoruz*”, “*Avrupa'nın stratejik egemenliğini artırmak istiyoruz*” ve “*AB üyesi ülkelerin orduları arasında iş birliğinin daha da geliştirilmesi gerektiği*” vurguları buna işaret. Bu açıklamalardan da anlaşılacağı üzere Almanya hem AB içinde hem de dünyanın diğer coğrafyalarında emperyalist egemenliğini artıracaktır. AB'nin önde gelen ülkesi olan Almanya, son iki yıldır birçok konuda AB ülkeleri ile aynı politik düzlemde hareket ediyor. Özellikle Libya ve Doğu Akdeniz gibi konularda Türkiye ile “ters düştü”. Doğu Akdeniz'deki gerginlik sırasında da AB üyeleri, Yunanistan ve Kıbrıs'a destek açıklamaları yapmış, TC'yi provokasyonla suçlamıştı.

Merkel döneminde Almanya dış siyaseti rakipleriyle çatışmalı bir süreç yaşadı. Ortaya çıkan ekonomik-politik krizler, Alman egemenleri tarafından fırsata çevrilerek, kendilerine bağımlı olan ülkeleri daha da bağımlı hale getirdiler. Yine Angela Merkel'in Başbakanlık döneminde, Donald Trump liderliğindeki ABD başta Almanya olmak üzere diğer Avrupalı rakipleriyle ilişkilerinde zor zamanlar geçirdi. Şimdi de Joe Biden ile soğuk olan ilişkiler, restore edilmeye çalışılıyor.

Emperyalist pazar çatışmasından kaynaklı Fransa, Almanya'ya AB politikasını netleştirmesi için baskı yapıyor, bu nedenle yeni hükümetin bir an önce kurulmasını istiyor. Yeni kurulacak federal hükümetin, diğer önemli gündemi de kuşkusuz Türkiye ile olan ilişkiler olacaktır. Geleneksel bağımlılığından hiç ödün vermeden günümüze kadar süren Almanya-Türkiye ilişkilerinin kökü çok derinlerdedir. Osmanlı'dan bu yana, devam eden ekonomik, politik ve askeri ilişkiler kesintisizdir. Bu daimi bağımlılığın, en verimli dönemi Angela Merkel'in başbakanlığı sü-

recinde yaşandı dersek pek de yanlış olmaz. Almanya, Türkiye'de 37 milyar Euro'luk yatırımını binlerce şirketiyle yönetmektedir. Bu devasa pazarın en önemli kazancı; ucuz enerji kaynakları, ucuz iş gücü, parasız arsa ve yerleşim alanları, cazip vergi sistemi vb. dir. Bunlarla birlikte üretilen metallerin daha ucuza mal olan deniz yoluyla, Türkiye üzerinden Ortadoğu ve Kafkas pazarında tüketime dönüşmesi, Alman emperyalist sermayesi için büyük bir rant demektir.

Alman burjuvazisi Türkiye'den vazgeçmeyecektir!

Alman burjuvazisi, geçmişten günümüze Türkiye'den vazgeçmedi bugün de vazgeçmeyecektir. Bu nedenle Angela Merkel görev süresi boyunca bir yandan demokrasi ve özgürlükler meleştiği olarak kendini ilan ederken diğer yandan Türkiye gibi faşist diktatörlükle yönetilen ülkelerle işbirliğini sürdürdü ve onları destekledi. Sürekli kullandığı argümanı ise şuydu: “*Dış politikada değerler kadar çıkarlar da önemlidir.*”

Alman subayları geçmişten bu yana, Osmanlı ve Türk ordusunu eğiterek, yöneterek günümüze kadar geldiler. Sadece eğitimle de kalmadı aynı zamanda silah ve mühimmatın önemli bir bölümü de Almanya'dan temin edildi/ediliyor. Türkiye, 2019 yılının ilk sekiz ayında Almanya'dan 250 milyon 400 bin Euro silah ithal etti. Almanya, Türkiye'ye geçtiğimiz yıl da 242 milyon 800 bin Euro değerinde silah sattı. Bu, Almanya'nın toplam 770.8 milyon Euro tutarındaki yıllık silah ihracatının yaklaşık üçte birine tekabül ediyor.

TC devleti, geçen yıl Alman savunma sanayi ürünlerinin açık ara ile bir numaralı alıcısı oldu. Bu ürünlerin tamamına yakınının deniz kuvvetlerine verildiği ve Thyssenkrupp şirketinin katkılarıyla Türkiye'de üretilen 214 klas 6 adet denizaltı ile bağlantılı olduğu yapılan araştırmalarla ortaya çıktı. Alman hükümeti söz konusu parçaların satışını 2009 yılında onaylamış ve bu ihracatı “Hermes Kefaleti” denen ve Alman firmalarını dış müşterilerin ödeme yapamamasına karşı koruyan kefaletle güvence altına almıştı.

Öte yandan Alman hükümetinin Türkiye'ye silah satışlarına verdiği yeni onaylarda son üç yılın ardından bu sene ilk kez artış kaydedildi. 9 Ekim tarihinde hükümetin yaptığı açıklamaya göre, toplam 28.5 milyon Euro'luk savunma ürünlerinin satışını onayladığı, bunun da geçtiğimiz yılın tamamında onaylanan toplam 12.9 milyon Euro'luk satışın iki katından fazla olduğu açıkça çıktı. Bu derece silahlanan faşist TC devleti açıktır ki bu silahları, Kürt ulusal özgürlük hareketine, devrimci, sosyalist ve komünistlere karşı kul-

lanacaktır. Ayrıca Rojava'nın bazı kasabaları ile Afrin'in işgali sırasında IŞİD çetelerinin elinde olan, Alman silahları ve Leopard Tankları basına yansımıştı.

Emperyalist Almanya geçmişten günümüze kadar faşist diktatörlükle yönetilen birçok ülkeyi destekleyerek silahlandırıyor. Başta Türkiye olmak üzere Suudi Arabistan, Mısır, Cezayir, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Pakistan, İran ve Filipinler gibi ülkelere silah lisansı vererek yoğun biçimde silah satışı yapmaktadır.

AB'nin korkulu rüyası; Göçmenler!

Değer bir konuda, kâr hırsı uğruna yapılan emperyalist savaşlar nedeniyle yerinden yurdundan edilen kitleler, yine doğa tahribatı nedeniyle ortaya çıkan iklim ve çevre sorunlarıyla birlikte çoğalan, işsizlik ve yoksulluktan kaynaklı kitlesel göçtür. Bu kitlesel göç başta Almanya olmak üzere AB'nin korkulu rüyası olmaya devam ediyor. Geçtiğimiz aylarda, Yunanistan Başbakanı Kiriakos Miçotakis'in daveti üzerine Atina'ya giden Merkel yaptığı basın toplantısında göçmen sorununa ilişkin açıklamalarında AB ve Türkiye'nin göçmen sorununa ilişkin imzaladığı anlaşmanın “hem AB'ye hem de Türkiye'ye faydalı olduğunu” ifade etti. 2011'de başlayan kitlesel göç sorunuyla birlikte, göçmenlerin Türkiye'de kalmasını sağlamak için R.T.Erdoğan hükümetine görev verildi. R.T.Erdoğan, birkaç kuruş daha fazla koparmak için yoksul göçmen kitlelerini çeşitli dönemlerde Almanya ve AB'ye karşı kullandı. Şimdi de İran ülkeye gelen 2 milyondan fazla Afgan göçmeni Avrupa'ya göndermekle tehdit ediyor. AB'ye nükleer programı müzakerelerinde taviz vermek için göçmen baskısını kuruyor. Yeni kurulacak koalisyon hükümetinin diğer bir konusu da Afganistan'dan gelecek olan, kitlesel göçü önlemek için İran'la daha yakın çalışıp çalışmama sorunu olacaktır.

Bir yandan emperyalistler arasında çelişki ve çatışmalar devam ederken diğer yandan işsizlik, yoksulluk ve sefalet derinleşiyor. Kitleler yerlerinden ve yurtlarından edilerek göçe zorlanıyor. Avrupa'ya ulaşan göçmen kitleler ise emperyalist ülkeler tarafından ucuz iş gücü olarak kullanılıyor. Irkçılık güçleniyor, demokratik hak ve özgürlüklere dönük saldırılar günbegün artıyor. Dünyada birbirine benzeyen, sorunlara karşı, ortak mücadele etmediğimiz müddetçe, tüm insanlık bu çelişkilerle birlikte yaşamaya devam edecektir. Bu anlamda, anti-faşist, anti-emperyalist geniş demokratik kitlesel birliklerle, mücadeleyi büyütmek insanlığın emperyalist barbarlıktan kurtulması için zorunlu bir yoldur.

PUSULA

Yığınların Öfkesini Örgütlemek

Emperyalist-kapitalist sistemin krizinin yaratmış olduğu yokluk ve yoksulluk büyük yığınların günlük sosyal yaşamlarında daha çok hissedilmektedir.

AKP-MHP iktidarının bu durumu artık düzeltmeyeceğine dair düşünceler sokaklarda, iş yerlerinde, evlerde öfkeli bir tarzda dile getirilmekte. Daha da önemlisi, karşı devrim cephesinde var olan iyimserlik havası da önemli oranda erimiştir. Dünyada ve Türkiye coğrafyasında var olan ekonomik göstergeler, işsizlik tablosu, egemenlerin korkularını büyütüyor. TÜİK'in imalat ve sanayi üretimi alanlarında gerçek olmayan büyüme rakamları da artık karın doyurmuyor. Çünkü sosyal yaşamın her karesinde gerçekler bağırdıkça bağıyor. Bu bağırta aynı zamanda bir değişim istemini de içeriyor. Elbette ki bu değişim istemi, esas olarak AKP iktidarının değişimini kapsamaktadır. Yani bir bütün olarak sistemi hedeflememektedir.

Bu gayet normaldir. Kitlelerin değişim istemlerini siyasal iktidar mücadelesine yöneltmek ancak dışarıdan devrimci bir müdahaleyle mümkündür. Devrimin partisi, yığınların öfkesini örgütleyip, savaştırmadan başta işçi sınıfı olmak üzere ezilenlerin lehine bir toplumsal değişimin gerçekleşmesi düşünülemez.

Bu nedenle sistemin krizi karşısında, kendiliğinden değişimin olabileceği beklentisi içine girmemeliyiz. Çünkü krizler ne kadar büyük ve yıkıcı olursa olsun, kapitalist-emperyalist sistemi tarihin çöplüğüne gömemez. Kapitalist-emperyalist sistemi bu çöplüğe gömecek olan krizler değil, krizlerin sunmuş olduğu imkanlardan yararlanan proletaryanın önderliğindeki geniş emekçi yığınlar olacaktır.

Enternasyonal proletarya ve devrimci güçler, bu tarihsel misyonu oynamadıkları sürece, geçici de olsa burjuvazi bu krizleri atlattır. Egemen sınıfların farklı klikleri yığınların öfkesini parlamento koridorlarında tüketir. Bugün de böyle bir tehlikeyle karşı karşıyayız. Yığınların dipten gelen öfkesi, iktidar alternatifi olan devrimci cephede değil "AKP karşıtı cephe" de birikiyor.

Yani egemen sınıfların diğer bir kliği

olan "Millet İttifakı"nda. Kötünün iyisi yoktur. Yaşanan her şeyin sınıfsal bir temeli vardır. Ya mazlumdan yanasındır ya da zalimden yana. TC'nin kurucu partisi olan CHP ile MHP'nin ikizi olan İYİ Parti'nin başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilere, Kürt ulusu ve baskı altında olan, yok edilen, yok sayılan azınlık milliyetlere, mezhep ve inanç gruplarına, kadın ve LGBTİ+lara vereceği bir şey yoktur.

Böyle bir dertleri de yoktur. Çünkü onlar da zalimlerin sofrasında oturuyorlar. Üretkenlerin emekleri üzerinde tepiniyorlar. Millet İttifakı ne mazlumların sesidir ne de onların yaralarını saracak dermandır. Yüzyıldır "Tek Vatan, Tek Millet, Tek Bayrak" ırkçı felsefesiyle tüm farklılıkları yok eden, yok sayan, kuzu postuna bürünmüş kurdun ittifakından ancak ve ancak imha ve inkâr, yoksulluk ve sefalet, ölüm çıkar.

Bu nedenle gerçek anlamda demokrasi ve özgürlük isteyenler, "açlık ve yoksulluk kader değildir, egemen sınıfların aşırı sömürü ve hırsızlığının eseridir" diyenler, yığınları bu tehlikeye karşı uyarma göreviyle karşı karşıyadırlar. Bu uyarıları ve her koşulda devrim ve sosyalizm propagandasını yapmak bizim varlık gerekçemizdir. Bugün çağrılarımızın işçi ve emekçiler cephesinde gereken yankıyı bulamaması haklılığımızı gözgelemez. İnat ve ısrarla yığınlarla gerçekleri taşımak zorundayız. Keza örgütlenerek örgütlemek, tartışarak netleşmek, kolektif hareket etme tarzımıza güç katacaktır. İdeolojik, siyasal, örgütsel anlamda ne kadar netlik kazanarak sağlamlaşırsak, kitleler içinde o denli güçleniriz, kök salarız. Çünkü kendini her bakımından örgütleyen bir kolektifin güncel gelişmelere müdahale etme kabiliyeti artar. Sınıf savaşımı içindeki adımları hızlanır. Dolayısıyla tüm tartışmalarımızı plan ve projelerimizi yarını kazanmak için bugünün görevlerini layıkıyla yerine getirme anlayışı üzerine oturtmalıyız. Güncel gelişmelere çok yönlü müdahale etmede kayıtsız kalan, harekete geçmeyen bir pratiğin karşılığı olmaz. Oysa bugün egemenlerin bu saldırılarına karşı söylemlerin arkasında duran militan bir duruş ihtiyacı vardır.

Kavgada Ölümsüzleşenler

Rıza Akdemir-Hüseyin Akdemir

Rıza Akdemir, ağabeyi Hüseyin Akdemir'le birlikte 10 Kasım 1976 tarihinde ÜGD'ye üye olan faşistler tarafından iş yerinden eve giderken pusuya düşürülerek bıçak, nacak, balta ve sopalarla saldırıya uğrar. Hüseyin Akdemir bu saldırıda şehit düşerken yaralanarak hastaneye kaldırılan Rıza Akdemir ise bir hafta sonra 17 Kasım 1976'da ölümsüzleşir.

Kemal Özgül: 10 Kasım 1984'te Paris'te Renault fabrikasında CGT sendikası öncülüğünde greve çıkan işçilere yönelik saldırıda şehit düştü. Malatya Kürecik Harunuşağı köyü doğumlu idi.

Zülfikar Uralçin: 1956 doğumlu Zülfikar Uralçin ağırbaşlılığı ve dürüstlüğüyle gençliğin önder kadrolarındandı. 20 Kasım 1977'da Halkalı'da faşistlerin saldırısıyla ölümsüzleşmiştir.

Nurettin Karahan: 1953 doğumlu olan Nurettin Karahan, 20 Kasım 1978 ile 23 Kasım 1978 tarihleri arasında Tekirdağ Hapishanesi'nde sivil faşistlerce katledildi.

Ramazan Can: Proletarya Partisi'nin ilk örgütlendiği yerlerden olan Siverek'te doğan Ramazan Can, DDKD'li sosyal faşistlerin saldırısı sonucu 20 Kasım 1979'da ha-

yatını kaybetti.

İsa Demirbaş: 1955 Samsun doğumlu İsa Demirbaş, işçi olduğu dönemde tütün üreticilerinin hak mücadelelerinde önemli rol oynamıştır. 23 Kasım 1979 tarihinde M.Zeki Şerit'in ölüm yıldönümünde yapılacak eylemler için Samsun'a giden İsa Demirbaş, eylem alanında polisin tuzağına düşer. Bu saldırıda yaralanan Demirbaş, götürüldüğü hastanede işkencede katledilir.

Ali Sarıbal: 1961 yılında Erzincan'da dünyaya gelen Ali Sarıbal, Proletarya Partisi'nin görevlendirilmesiyle gittiği Amed'de birçok askeri eylemde yer alır. 80 AFC'sinin en kanlı günlerinde tutsak düşen Sarıbal, Diyarbakır Hapishanesi'nde gardiyanların işkencesi sonucu 19 Kasım 1981'de ölümsüzleşir.

Hıdır Utan: Dersim Pulurlu olan Hıdır Utan, Proletarya Partisi ile 1974-75 yıllarında ilişkilendi. Tutsaklığının ardından çıktığı yurtdışında da faaliyetlerine devam eden Utan, 18 Kasım 1983 günü trafik kazasında hayatını kaybetti.

19 Kasım 1990 şehitleri

19 Kasım 1990 tarihinde Dersim'de TC güçleriyle Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada Hasan Altıntaş, Perihan Çolak, Fazlı Kaya ve Süleyman Kor şehit düştü.

İnsanca Bir Yaşam ve Özgür Bir Gelecek İçin; Birleşirsek Kazanırız!

Coğrafyamız sınıf mücadelesinde tansiyon her geçen gün daha da yükseliyor. AKP-MHP ittifakının ciddi bir siyasi krizin içinde debelendiği hemen her kesimin ortaklaştığı bir nokta. Faşist blokun gündem değiştirmek adına giriştiği kimi hamleler de bunun bir göstergesi. Geline aşamada ne AB-ABD'ye efelenmeler ne de iç siyasette CHP-İYİ Parti'ye veyahut Kürt düşmanlığı temelinde HDP'ye yönelik ırkçılık ve şovenizm, faşist ittifakın geriye gidişinin önüne geçemiyor.

Kuşkusuz siyasi krizin başlıca tetikle-yeni, işçi sınıfı ve emekçi yığınların pan-demiyle birlikte yeni bir boyut alan yaşam koşulları. Dövizdeki tırmanışla birlikte alım gücünde yaşanan korkunç düşüş, çığ gibi büyüyen yoksulluk ve bunu daha da çekilmez hale getiren derin işsizlik, iktidar katında ivmesi giderek artan bir siyasi krizi körüklüyor.

Bugünkü durumda, sokaktaki hayat pahalılığının TÜSİAD tarafından bile dile getirildiği bir tablo söz konusu.

AKP-MHP ittifakının hamaset dolu iç politika çıkışları, “Vatan-Millet-Sakarya” edebiyatı, geniş emekçi kitleler nezdinde eskisi gibi bir etki bırakmıyor. Başka bir deyişle, AKP iktidarı, hakim sınıflar açısından, “rıza” üretemeyen bir kulvarda hızla yol alıyor. Elbette tüm bu gelişmeler, AKP-MHP ittifakının Meclis'ten iki yıllığına geçirilen tezkerede ortaya koyduğu gibi ekonomik ve siyasi krizin üstünü işgal, savaş, milliyetçilik ve şovenizm örtüsüyle kapatma çabasına engel olmamaktadır.

CHP'nin bahsini ettiğimiz toplumsal koşulları görerek, bunun açığa çıkardığı gerçeğe ve tepkiye oynadığı, sırtını buna dayadığını da söylemek yanlış olmaz.

Hakim sınıflar cephesinde, iktidar katında gerek CHP-İyi Parti'nin gerekse de Deva ve Gelecek Partisi'nin el yükselten muhalafetini bu toplumsal panorama içinde okumak doğru olacaktır.

Egemen sınıflar, işçi ve emekçilerin, Kürt ulusunun, Alevilerin, kadın ve LGB-Tİ+'ların ve gençliğin AKP-MHP ittifakı şahsında sisteme karşı biriken öfke ve tepkisini okumakta ve buna uygun bir yönelim geliştirmeye çalışmaktadır. Bu bahiste vurgulamak gerekir ki, Türkiye, T. Kürdistanı siyasal geçmişinde ciddi alt üst oluşlar, iktidar katında dümenin el değiştirmesi bu bağlamda klikler arasındaki mücadelelerin düzeyi, ezilen emekçi yığınların sisteme

karşı geliştirdiği öfke ve tepkiye paralel bir şekilde yaşam bulur. Başka bir deyişle, AKP-MHP ittifakını alaşağı edecek olan sınıfın, emekçilerin dipten yüzeye vuran tepki, eylem ve direnişleri ve devrimci, yursever güçlerin bu hareketle kurduğu bağ olacaktır. Rakip kliklerin mevcut iktidara yönelik çıkışlarındaki her dalgalanma, dip-te yaşanan bu akıntıyla doğrudan bağlıdır.

Sınıfın dipten gelen öfkesi

Sınıfın, ezilen emekçi yığınların, geniş toplumsal sınıf ve tabakaların, AKP-MHP ittifakına, kağıt üstünde kaldırılrsa bile fiili olarak uygulanmaya devam edilen OHAL uygulamalarına, KHK'lara rağmen gelişen tepkisinin düne oranla daha görünür olduğu ve sokağa daha fazla taşıdığı bir gerçek. Ekonomik alanda yaşanan ve derinleşen çelişkiler, pandemide çeşitli gerekçelerle gerçekleşen ve hala devam eden ve edecek olan yoğun işten atmalar, dünden daha fazla yaygınlaşan hak gaspları, ağırlaşan çalışma koşulları, sınıfın hareketliliğini de artırmıştır.

İşçi sınıfı ve emekçiler, pek çok iş kolunda ve sektörde, parça parça direnişler, eylemlilikler, sendikalaşma mücadeleleriyle sermaye karşısında direnişi büyötmektedir. Tekirdağ'dan Haramidere'ye, Bakırköy'den Tuzla'ya; Gebze'den Mersin'e; Urfa'dan Kayseri'ye ve daha pek çok il ve bölgede sınıfın sokağa taşan hak alma ve sendikalaşma mücadelesi de bu gerçeğe dikkat çekmektedir.

Sermayenin saldırılarına karşı sınıfın ve emekçi kitlelerin farklı katmanlarının her biri, kendi özgün sorunları etrafında ciddi bir tepki ve direnişi geliştiriyor. Mücadele, farklı kulvarlarda çoğu zaman sendikaları aşan, kimi zaman onlara rağmen bir şekilde yatağını buluyor. Bu bağlamda 24 Ekim'de Kartal'da düzenlenen “işçi-emekçi” mitingi de, sınıfın ve ezilen emekçi kitlelerin bağrında biriktirdiği sinerjinin ve direniş coşkusunun önemli bir örneği olmuştur.

Farklı sektörlerden 20'yi aşkın işçi direnişinin çağrısıyla düzenlenen miting, KESK, DİSK, TTB ve TMMOB'tan oluşan dörtlünden bağımsız bir şekilde taban inisiyatifiyle, dipten gelen basıncın bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Miting günü açığa çıkan coşku da bunun bir izdüşümüydü.

24 Ekim mitingi, sınıf ve ezilenler cephesinden gelişmelerin ana yönünün, mücadelenin ve direnişin daha fazla gelişmesi

ve sokağa taşması doğrultusunda olduğunu bir kez daha ortaya koydu. Farklı alan ve kulvarlarda gelişen direnişler, 24 Ekim'de birleşmiş ve emekçiler sermayeye karşı kazanmanın yolunun birleşmekten geçtiğini yüksek sesle haykırmıştır.

“Birleşirsek kazanırız!”

İşçi-emekçi mitingi, Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) olarak bir süredir çalışmalarını sürdürdüğümüz “Birleşirsek Kazanırız” kampanyamızın doğru bir toplumsal analiz ve okumayla, aynı zamanda isabetli bir politik perspektifle şekillendiğini ortaya koymuştur.

Bugün ezilen sınıf ve tabakaların, kendileriyle aynı sorunları yaşayanlarla, yan yana gelmek ve mücadeleyi birleşik bir hatta büyötmek için daha fazla nedeni vardır. Bugün ihtiyaç olan bu fikriyatın örgütlenmesi adına daha güçlü hamleler yapmak ve sınıfın direnişçi kesimleriyle daha fazla buluşmaktır.

Birleşik mücadele, BMG'de ifadesini bulan temsiliyetin, sınıfın her direnişçisiyle temas etmesinin ötesinde, direnişçi işçilerin taleplerinin emek yapıları içinde gündemleştirilmesi ve bu temelde dayanışmanın örgütlenmesini amaçlamaktadır. Kuşkusuz bu BMG'nin siyasi temsiliyetiyle sınıfın direnen kesimlerine gitmemesi, dayanışmada bulunmaması ve bağlarını güçlendirmemesi anlamına gelmez. Aksine bir önceki görev için bu adımlar uygun koşulların hazırlanması adına gereklidir.

BMG, kampanyanın politik perspektifi doğrultusunda, yerel koordinasyonların

inşa edilmesi ve emekçilere gidilmesi adına önemli bir çaba ve emek ortaya koydu. Geniş emekçi kitlelere faşizme karşı kazanmanın birleşmekten ve yanyana gelmekten geçtiği ifade edildi ve mücadele çağrısı yapıldı. Gelişen toplumsal süreçlerin bir parçası olundu. Kampanyanın ana eksen, daha fazla yerelleşmek, emekçi kitlelerle biraraya gelişleri daha fazla artırmak ve kitlelere örgütlenme çağrısı yapmak ve elbette örgütlenmek olmuştur.

Geride kalan dönemde pandemi sürecine rağmen BMG ciddi bir aktivasyon içinde olmuş, önemli bir dinamizmle hareket etmiştir. Ne var ki salgın gerek geniş emekçi kitlelerle gerekse de BMG tabanıyla biraraya gelinmesinde ciddi engeller yaratmıştır.

Kampanyanın önümüzdeki dönem açısından öne çıkan yanı, sınıfın, emekçi kitlelerin, Kürt ulusunun gelişen direnişleriyle daha fazla temas ederken yerelleşerek daha güçlü örgütlenmeler yaratmak için yoğunlaşmak ve derinleşmek olacaktır.

24 Ekim mitingi, BMG'nin perspektifinin sınıfta ve emekçi kitlelerde ciddi bir karşılığı olduğunu, olacağını göstermiştir. Şimdi görev, kampanyanın ikinci etabında, sınıfın direniş enerjisiyle buluşurken bu sinerjiyi yerellere taşıma ve yerelin örgütlenmesi politik hedefiyle birleştirmeyi başarmaktır.

AKP-MHP faşist bloğunu devirmek, insanca bir yaşam ve özgür bir gelecek için; Birleşirsek Kazanırız!

“Kuzey ve Doğu-Suriye’de, Halep ve İdlib’de Savaş Yoğunlaşarak Devam Ediyor!”

SÖYLEŞİ Rojava Gündemi Editörü

Rojava’nın darbe alması ve mevcut dengelerin topyekun değişmemesi karşılığında sınırlı bir operasyon için tartışmaların sürdüğünü belirten Rojava Gündemi Editörü Sinan Yılmaz, “Bu seçeneğe Rusya’da şu an için ikna olmadığı gibi, Suriye rejimi de ikna edilmiş değil.” dedi.

Rojava Gündemi Editörü Sinan Yılmaz ile bölgedeki son gelişmeleri irdeleyen bir söyleşi bir söyleşi yaptık.

- Kuzey ve Doğu Suriye’de oldukça önemli gelişmeler yaşanıyor. TC devleti olası işgal bölgelerine askeri yığınağını sürdürürken, Şam hükümeti güçleri de Türkiye’ye karşı savaşacağını ifade ediyor. Rusya ise sahada oldukça hareketli. Ve tüm bunların yanısıra QSD de savaşın eskisi gibi olmayacağını dile getiriyor. Sahadaki son durum nedir?

- Öncelikle bir yanılsamayı düzeltmek gerekiyor. Bölgeyi uzaktan izleyen herkes, olası bir işgal saldırısına hazırlık yapıldığını belirtiyor ancak bu durum gerçeğin yalnızca bir kısmı. Çünkü Türk devletinin yeni işgal saldırıları için hazırlıklar sürmekle birlikte şu an Kuzey ve Doğu-Suriye’de ayrıca Halep ve İdlib’de savaş yoğunlaşarak devam ediyor.

Rojava için konuşacak olursak; Til-Temir, Eyn İsa ve Şehba’da savaşın düzeyi gözle görülür biçimde yükseldi, işgal altında bulunan Efrin, Gire

Spi ve Serekaniye’de de askeri eylemler yoğunlaştı. Bu bakımdan “*acaba savaş çıkacak mı?*” sorusu yanlış bir sorudur. Halihazırda QSD-YPG güçleri, Suriye rejimi, Rusya, işgalci Türk devleti ve ona bağlı çeteler son günlerde daha fazla şiddetlenen bir savaşın içerisinde.

Peki Rojava’ya ve Suriye’ye baktığımız zaman sahada ne görüyoruz? Bu soruyu işgalci Türk devletinin pozisyonunu tarif ederek başlayalım. Şu an işgalci Türk devletinin, işgal alanlarını genişletmek için yürüttüğü saldırgan siyaset ve diplomasi, askeri olarak sahada karşılığını buluyor. Olası işgal bölgeleri olarak tartışılan Şehba, Til Rıfat, Menbıc, Kobane ve Eyn İsa’nın çevresinde işgalci Türk ordusu ve ona bağlı çetelerin hem sayı hem de askeri teçhizat olarak yoğunlaştırılmış bir sevkıyatı söz konusu. Ancak belirtmek gerekir ki, sahada işler Türkiye’nin istediği gibi gitmiyor. Özellikle İdlib’te ve yeni bir gelişme olarak Bab-Aze-Cerablus bölgesinde Türkiye’nin askeri varlığına yönelik eylemler artarak sürüyor. Çoğu zaman sahiplenilmeyen bu eylemlerin faili şüphesiz ki, Rusya ve Şam ittifakıdır.

Bu konuda belirtmek gerekir ki; Suriye rejimi artık Türkiye’nin işgalci bir güç olduğunu daha açıktan dile getiriyor. Kesin olarak söyleyebiliriz ki, sıcak askeri savaş ihtimali dahil, Rusya ve Su-

riye rejimi, başta İdlib olmak üzere Türkiye’nin askeri varlığını hedef almaya devam edecektir. Bu karşı karşıya geliş, olası anlaşmalara tamamen engel değil ancak bu kuvvetlerin Türkiye’yi orta ve uzun vadede sahanın dışına atmak istedikleri kesin.

Yine sahada görüyoruz ki, İran’a bağlı milisler, Halep’in kuzeyindeki askeri varlığını artırıyor. Hem Suriye rejimi hem de İran, içerisinde büyük füzelerinin yer aldığı ağır silahlarını sınır bölgelerine tahkim ediyor. Türkiye’nin Rusya’dan onay almadığı bir işgal saldırısında bu güçler karşı karşıya gelecektir. Yine bu kapsamda söylemek gerekir ki, Suriye rejimi ve İran da Türkiye’ye izin verilmemesi için Rusya’yı sıkıştırıyor.

Olası işgal saldırısı için ABD’nin sahadaki tutumuna gelecek olursak. ABD, Fırat’ın batısında askeri bir güç değil ve yalnızca siyasi ağırlığıyla bu denklemde yer almaktadır. Bu bağlamda ABD, olası bir işgal saldırısını istemediğini Rusya’ya iletmiştir. Rusya ise Kuzey ve Doğu Suriye topraklarındaki askeri noktalarına tahkimat yapmış, yine Rojava’nın bilgisi dahilinde Qamışlo’dan Kobane’ye kadar Suriye rejimi ile askeri tatbikatlar gerçekleştirmiştir. Siyasi diplomasiye göre sahadaki durum değişebilir ancak mevcut durum Türkiye için elverişli değildir.

Elbette ki bu durum, Rojava’nın devrimci güçleri için bir avantajdır. Mao’nun deyimiyle söylersek okunucu sivriltmiştir ve tek bir düşmana yönelmektedir. QSD ve YPG’de yeni bir işgal saldırısına karşı hazırlıklarını tamamlamıştır. Devrim güçleri olası bir işgal saldırısını Rojava’nın tümünden özgürleştireceği bir savaşın başlangıcı olarak kabul ediyor. Sahadaki çelişkiler, böylesi bir duruma uygun.

- Geçtiğimiz günlerde yoğun bir diplomasi trafiği oldu. Erdoğan-Biden görüşmesinin yanısıra Şam-Moskova ve Şam-Ankara arasında da görüşmeler gerçekleşti? Rojava bu görüşmelerin neresinde duruyor? Ayrıca Türk devleti istediğini alabildi mi?

- Son süreçte yoğun bir diplomasi trafiği yaşandı ve bu süreç henüz tamamlanmış değil. Ancak şunu söylemek

mümkün ki, şu ana kadar istediğini alamayan taraf Türkiye’dir. Eğer Türkiye’nin olası işgal saldırılarına yeşil ışık yakılsaydı, adı geçen bölgelerde yoğun bir savaş çoktan başlamış olurdu. Savaşın, psikolojik harp boyutunu çoktan başlatmış olan Türk devletinin, büyük iddialarına rağmen hala bekleme pozisyonunda kalması buna işarettir.

Erdoğan-Biden görüşmesinde de bu durum açıkça yansıdı. Türk devleti yeni bir işgal operasyonuna izin almak için gittiği görüşmeden, ABD’nin nasihatlarını dinleyerek ayrıldı. Rusya ise NATO ve ABD ile topyekun bir karşı karşıya geliş tercih etmediği için temkinli davranmayı sürdürüyor. Ayrıca Suriye rejiminin de geçmişe oranla daha katı bir tutum sergilediğini söyleyebiliriz.

Ancak Rusya ve Türkiye arasındaki pazarlık henüz bitmiş değil. Türkiye masaya İdlib kartını sürerek Kobane’yi almak istiyor. Rusya ise İdlib’ten çıkan Türkiye’nin Suriye’de uzun süre tutunamayacağını görüyor. Ancak bu olasılık, Rusya’nın Kobane için bir çırpıda onay vereceği olarak okunmamalıdır. Rusya sahada inisiyatifi en yüksek taraftır ve Türkiye ile “eşit koşullarda” masaya asla oturmaz.

Ancak Rusya, Rojava Devrimi’nin kazanımlarını törpüleyerek Suriye rejimi ile uzlaştırmak için her yola başvuracaktır. Rojava’nın darbe alması ve mevcut dengelerin topyekun değişmesi karşılığında sınırlı bir operasyon için tartışmalar sürüyor. Bu seçeneğe Rusya’da şu an için ikna olmadığı gibi, Suriye rejimi de ikna edilmiş değil.

Bunun anlamı şudur ki, Türkiye masada kazanan tarafta yer almıyor. Sahadaki saldırmaya hazır görüntüsü masada elini güçlendirmek içindir. Ayrıca Rojava devrim güçleri de yoğun bir diplomasi trafiği yürütüyor. Bu diplomasi ABD ve Rusya öne çıkıyor. Ve tüm bu emperyalist güçler, Rojava Devrimi’ni boğmak, siyaseten devrimci özünü tasfiye etmek için bekliyorlar. Bu yüzden devrimin kazanımlarını askeri ve siyasi olarak korumak için çok yönlü bir mücadele yürütmek gerekiyor.

“AKP-MHP milliyetçi kesimleri konsolide edecek!”

- Kuzey ve Doğu Suriye yönetiminin son açıklamalarına baktığımızda, sorunun çözüm adresi olarak Şam'la diyalog daha fazla öne çıkartılıyor. Şam ve Rojava arasındaki ilişkiler nasıl? İşgal saldırılarına karşı olası bir ittifak mümkün mü?

- Rojava Devrimi, Suriye iç savaşı koşullarında gerçekleşti. Devrimin öncüleri Suriye krizinin ilk günlerden bugüne dek ısrarla savundukları çözüm programında sorunun Suriyeli taraflar arasında çözülmesi gerektiğini savundu ve sıklıkla vurgulandığı gibi meselenin çözümünün odaklandığı yer, Suriye'nin demokratikleştirilmesidir. Elbette Rojava, egemenler tarafından 4 parçaya bölünmüş Kürdistan'ın bir parçasıdır ve kaderi diğer parçaların kaderiyle aynıdır. Yine Rojava, bölge devriminin başlangıç noktasıdır. Ama şu anki güncel çözüm projesi, Suriye'nin demokratikleştirilmesi ve Özerk Yönetim'in kabul edilmesi ile birlikte doğacak yeni bir sistemdir.

Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi ilan edildiğinden beri Şam hükümetine birçok çağrı yaparak sorunun çözümünü noktasında programını deklare etti. Şam hükümeti ise, Özerk Yönetim'i tanımayarak ya da bazı dönemlerde "ayrılıkçı güç" olarak tanımlayarak inkarcı çizgiyi sürdürdü. Hatta önceki dönemlerde Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi'ne karşı savaş tehditleri dile getirildi.

Son dönemde ise bilindiği gibi bizzat Beşar Esad tarafından yapılan "adem-i merkezîyetçilik" açıklaması "*Durumun savaştan önceki haline dönmesini beklemiyoruz*" vurgusu yeni tartışmaları doğurdu. Yapılan karşılıklı açıklamalara rağmen görünen tabloda Özerk Yönetim ve Şam hükümeti arasında sorunların çözümü için bir mekanizmanın kurulmuş olduğu görünmüyor. Özerk Yönetim'in açıklama ve beyanlarına rağmen Şam hükümeti henüz somut bir adım atmış değil.

Bu bakımdan Rusya da şu ana kadar Şam ile Özerk Yönetim'in diyalogunun başlaması için ciddi bir baskı oluşturmadı. Rusya ve Suriye rejimi ittifakı, Rojava'nın etkisizleştirileceği bir projeyi hayata geçirmek istiyor.

Yine vurgulamak gerekir ki, Kuzey ve Doğu Suriye'ye yönelik işgal saldırılarına karşı Şam hükümetinin fiili bir direnişi şu ana kadar gerçekleşmedi. Aksine Şam, bugüne kadarki işgal saldırıla-

rını kendisi için bir fırsat olarak gördü. Zaten Şam hükümeti iç savaştan bu yana kadar ülke içinde oluşan çete gruplarına karşı mücadelede tamamen muzaffer sayılamaz.

Ancak Türk devleti bu sefer Suriye rejiminin bulunduğu bölgeleri de hedef alıyor. Sahada bu güçler arasında çatışma şiddetleniyor. Suriye ve Rusya, İdlib başta olmak üzere Türkiye'yi sahadan çıkarmak için askeri ve siyasi eylemini artıracaktır. Ancak Suriye rejimi, Rusya'dan icazet almadan Türk devleti ile kapsamlı bir şekilde karşı karşıya gelemez. Bunun için dengelerin biraz daha değişmesi gerekiyor. Şu an için olası bir işgal girişimine karşı Özerk Yönetim ve Şam hükümetinin ortak bir askeri çizgi izleyeceğine dair elde pek bir veri yok. Ama bir koordinasyonun ve bilgi alışverişi mekanizmalarının kurulması olasıdır. Çünkü işgalci güçler her iki tarafı da hedef almakta ve işgal kalıcı kılınmaya çalışılmaktadır.

- Rusya'nın Türkiye'ye İdlib'in boşaltılması karşılığında Kobane'yi teklif ettiği söyleniyor. Böylesi bir durumda Rojava'nın tepkisi ve Rusya ile ilişkiler nasıl olur?

- Geçmişte Rusya ve ABD, Türk devletine onay verdi ve Cerablus, Efrin ve Serêkaniyê-Girê Spî işgalleri bu onayın ardından gerçekleşti. Rusya başından beri Şam hükümetini destekledi ve bu ajandasını her şart altında uyguluyor. Haliyle Rusya'nın alacağı kararların Şam hükümeti lehine olacağını görmek ama buna rağmen Türk devleti ile kurdukları ekonomik ve politik ilişkileri gözeteceğini de hesaba katmak gerekir.

Suriye'de devam eden savaş nokta-

sında Rusya'nın önceliğinin İdlib olduğu biliniyor. Türk devletine bağlı gruplar uzun yıllardır bu bölgeleri işgal altında tutuyor ve Şam hükümeti ile çatışma halindeler. Birçok alandan çıkarılan çetelerin ve ailelerin toplandığı İdlib'in Şam denetimine geçmesi bir dönemin sonu olacaktır. Bunu bilen Türk devleti ve çeteler burada tutunmaya ve pazarlıkta koz yükseltmeye devam ediyor.

Rusya'nın Türk devletinden İdlib'i boşaltmalarını istediği açıklansa da hangi pazarlıklar ile tartışıldığı net değil. Türk devletinin ve bağlı grupların işgal ettikleri yerlerde ciddi savaş suçları işlediği ve demografik değişimleri örgütledikleri hesaba katılırsa Türk devletine yeni bir işgal için onay vermek pek akıl kârı değil. Geçmişte verilen işgal onaylarında da hesaplar İdlib üzerinde dönmüştü ve Türk devleti oradaki işgali devam ettirmeye kararlı görünüyordu.

Bu bölgedeki her gelişmede Rusya, İran, Suriye Rejimi ve hatta ABD'nin etkisi vardır. Ancak Rojava Özerk Yönetimi'nin ve QSD'nin de egemenlerin dışında halkçı-devrimci bir güç olarak var olduğu unutulmamalıdır. QSD, Askeri Meclisler ve Özerk Yönetim yaptığı açıklamalarda geçmiş savaşlardan önemli dersler çıkarıldığını, Til Rifat, Minbic ve Kobanê olmak üzere yapılacak herhangi bir işgal saldırısına karşı direnileceği vurgusu öne çıkmaktadır. Özerk Yönetim ve QSD özgücüne güvenmektedir ve tek dayanağı halkların öz savunmasıdır.

- Olası bir işgal saldırısının Türkiye halkına yansımaları nasıl olur? AKP-MHP ittifakı bu savaşı kazanabilir mi?

- AKP-MHP ittifakı, 2015'ten bu

yana en zorlu dönemini yaşıyor. Türkiye halkları hayat pahalılığı, işsizlik ile her geçen gün yoksullaşıyor. Milyonlarca ücretli çalışan, açlık sınırının altında yaşamalarını sürdürmeye mahkum ediliyor.

Demokrasi, özgürlük ve adalet talepleriyle sokağa çıkan, demokratik hakları için mücadele eden bütün toplumsal dinamikler yoğun polis şiddeti, gözaltı ve tutuklama saldırısıyla karşı karşıya kalmaktadır. AKP-MHP faşist ittifakını desteklemeyen bütün muhalifler kesimler "terörist" olarak nitelendirilerek baskı ve şiddet politikasını meşrulaştırmak isteniyor.

Bir bütün olarak baktığımızda iktidar, toplumsal meşruiyetini yitirmeye başlamıştır. Bu geriliminin önünü almak ve yeniden toplumu konsolide edebilmek için yeni bir işgal saldırısını son dönemlerde tekrar gündeme alınması bu gelişmelerle doğrudan ilişkisi bulunmaktadır. Buradaki bir diğer amacı ise Özerk Yönetim bölgelerini işgal ederek, yeraltı-yerüstü kaynaklarını yağmalamak, bölgenin demografik yapısını değiştirerek ve yeni Osmanlıcı hayallerini gerçekleştirmektir.

Ayrıca görülüyor ki olası bir işgal saldırısı ile AKP-MHP faşist ittifakı kendi kitleleri başta olmak üzere milliyetçi kesimleri konsolide ederek ekonomik ve toplumsal sorunların basıncını azaltmaya yönelecek, "milli birlik ve beraberlik" demagogisi ile muhalefeti de kendisine yedeklemeyi hedefleyecektir. Bir diğer ihtimal ise fiili bir savaş durumuyla seçimlere gerek duyulmaksızın sürecin yönetilmesidir. Fakat gerçek şu ki, AKP-MHP faşist ittifakı, olası bir işgal saldırısından kolay bir zaferle çıkamayacaktır.

Türk Ordusu, Efrin ve Serekaniye-Gri Spi işgal saldırılarında bütün teknik ve hava gücüne rağmen QSD güçlerinin direnişi karşısında zorlanmıştır. Bu savaşlardan gerekli dersleri çıkartan öz savunma güçleri, olası bir işgal saldırısı karşısında yenilenen askeri teknik ve taktikleriyle yeniden yapılandırmıştır. Türk Ordusu yoğun teknik ve hava gücüne dayanarak belli bir alan hakimiyeti sağlayabilir ancak öz-savunma güçleri ve halkın görkemli direnişiyle bu sürecin ne hedefledikleri kadar hızlı ne de planladıkları gibi kolay olmayacağını belirtmek gerekir.

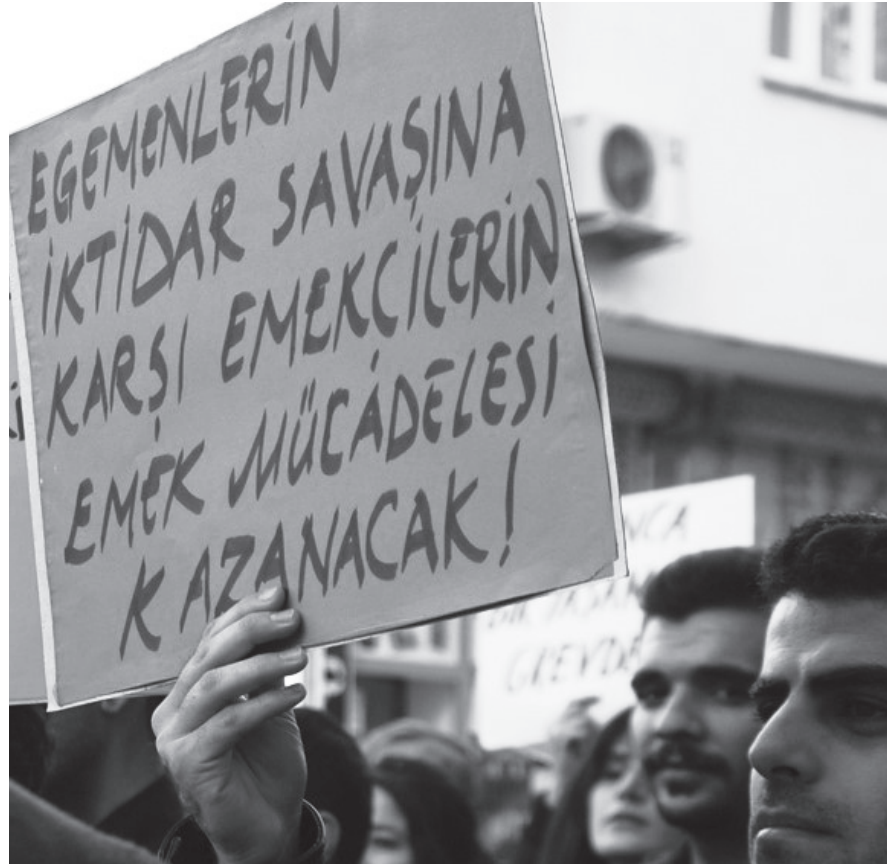
AKP-MHP Mafya İktidarı ve Türkiye Mafya Cumhuriyeti!

90'lar dönemindeki yeraltı yapılanmalarının devlete ne denli fayda sağladığını, faili meçhul cinayetleri hatırladığımızda böylesi yeraltı yapılanmaların iktidarlar için her zaman bir köşede, kullanılabilir bir araç olarak duruyor.

Birkaç ay önce başlayan ve var olan mafya-devlet ilişkilerinin halk tarafından daha görünür hale gelmesine olanak sağlayan faşist mafya şefi Sedat Peker'in ifşalarından sonra ülkücü mafya liderleri hapisanelerden tahliye edilmeye başlandı.

AKP-MHP faşist ittifakının açıktan değil de "basına ve kamuoyuna kapalı" görüşmelerde, masalarda kurduğu mafya ilişkilerinin bir nebze de olsa görünür hale gelmesi, bu ittifakın teşhiri için önemli bir noktada duruyor. Bu ifşaların bir mafya, suç örgütü lideri ve halk düşmanı tarafından yapılmasını bir kenara bırakarak önemli olduğunu belirtiyoruz elbette ki. Zaten yapılan ifşalardan sonra devletin herhangi bir mekanizması tarafından harekete geçilmiş, bu ifşalarla beraber herhangi birine yaptırım uygulanmış değil. Yani beklendiği üzere üstü örtülerek ifşalanan kişiler aklanmaya çalışılmıştı. Başarılı olunmadığını söylememiz pek mümkün olmasa da halk nezdinde mevcut iktidarın muhtevasını belirleyecek bir bellek oluşturulduğunu söylemeliyiz. Bakanlarından, iş insanlarına iktidar ile sıkı bir ilişki içerisinde olan bu kişilerin tabiri caizse "el altından ne işler çevirdiği" ortalağa saçılmış oldu. Topyekûn iktidarın ülkeyi nasıl yönettiği de...

Bütün bu ifşaların yanı sıra AKP-MHP faşist ittifakı kanadından yeni hamleler yapılıyor ve hali hazırda birçok suçtan hüküm giymiş faşist mafya liderleri tahliye ediliyor. Daha önce de, Türkiye'de en çok üyesi bulunan mafyanın lideri Alaattin Çakıcı tahliye edilmiş, MHP Genel Başkanını ziyaret etmiş ve konvoylarla gövde gösterisi yapmıştı. Bunun dışında Kemal Kılıçdaroğlu'nu sosyal medya hesabı üzerinden açık bir biçimde tehdit etmiş, Kılıçdaroğlu'nun şikayeti üzerine

tekrar ceza almıştı. Onun öncesinde de yine ülkücü faşist suç örgütü liderlerinden birkaçı tahliye edilmiş ve gündem olan saldırı olaylarında isimleri geçmişti. Bu isimlerin çoğu, tahliyelerinden belli bir süre sonra Sedat Peker'in ifşalarıyla da tanınmıştı. Bunlardan biri Can Dündar'a silahlı saldırının azmettiricileri ile fotoğrafları yayınlanan Haluk Kırıcı. Haluk Kırıcı aynı zamanda "Bahçelievler Katliamı"nın da hükümlülerinden. Yıllar önce tahliye edilmiş olması da iktidarın uzun yıllardır belli planlar içerisinde olduğunun bir kanıtı niteliğinde.

Mevcut durum, yeraltına ve açıktan yapılan bu faaliyetlerin birbirinden bağımsız olmadığını, devletin niteliğine uygun bir biçimde nasıl bir suç örgütüne dönüştüğünü, sermayenin bu ülkücü faşist çetelere dayanarak ayakta kalma-ya çalıştığını, organize suç örgütlerinin, mafyaların sermayenin tetikçileri olduğunu görmemizi sağlıyor.

Mafya ve siyaset işbirliğinde korku iklimi yaratma

Son süreçte tahliye edilen Kürşat Yılmaz'ın da diğer ülkücü faşist mafya liderlerinden bir farkı yok elbette ki. Alaattin Çakıcı kadar üyesi olmasa da iktidarın herhangi bir durumda sahaya sürebilece-

ği bir suç örgütü lideridir!

Yaralama, yağma, kişiyi hürriyetten yoksun bırakma gibi suçlardan 66 yıl hüküm giyen Kürşat Yılmaz, Kuşadası Belediye Başkanı Lütfi Suyolcu'yu öldürmeye azmettirmekten hüküm giymişti. Aynı zamanda bir dönem Ülkücü Gençler Derneği'nde de yöneticilik yapmıştı.

Alaattin Çakıcı, Kürşat Yılmaz ve bunlara benzer ülkücü faşist mafya liderlerinin tahliyesi elbette ki birbirinden bağımsız değil. MHP'nin iktidar nezdinde gittikçe daha aktif hale gelmesi, bu kişilerin kahraman olarak nitelendirilmesi, alttan alta yapılan anlaşmalar ile beraber tahliyeler gerçekleşti. Bunun nedenleri arasında iktidarın sıkışmışlığını, seçimler yaklaşırken kaybedeceğinden endişe duyan iktidar kanadının daha farklı bir hazırlık içinde olduğunu, paramiliter güçleri devreye sokabilmek için bunları güçlendirme çalışmalarına ağırlık verdiğini söyleyebiliriz. '90'lar dönemindeki yeraltı yapılanmalarının devlete ne denli fayda sağladığını, faili meçhul cinayetleri hatırladığımızda böylesi yeraltı yapılanmaların iktidarlar için her zaman bir köşede, kullanılabilir bir araç olarak duruyor. Çok uzağa gitmeye gerek yok, Suriye savaşında bizzat TC'nin de

dahil olduğu örgütlenmelerin açığa çıkışı, bu örgütlenmelere açıktan açığa devletlerin silah sağlaması önemli bir örnek olarak önümüzde duruyor.

İç politikada ise bu durum daha farklı bir biçimde yaşanmakta. Özellikle milliyetçilik ve şovenizm üzerinden bu suç örgütü liderleri siyasetin içindeki belli kişilerle gayet açık, samimi ilişkiler içerisinde bulunuyorlar. Sözü ettiğimiz kişilerin tahliyesi de bu "samimiyet" çerçevesinde, "dava arkadaşlığı" kalıbı ile kamuoyuna sunuluyor.

Bütün bu yaşanan tahliyeleri, yanı başımızdaki ve geçmişteki benzer örnekleri hesaba kattığımızda, iktidarını kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya olan AKP-MHP ittifakının korku salmak, seçimi kaybet-tiği takdirde elinde bir tetikçi ordusu bulundurmak adına adımlar attığını söylemek mümkün. Elbette bunun nasıl, hangi biçimde ve ne düzeyde yaşama geçip geçmeyeceğini egemen sınıflar belirleyecektir.

Diğer yandan; yukarıda da belirttiğimiz üzere gerek burjuva kapitalist ülkelerde gerekse de bizim gibi ülkelerde kara para üzerinden çeteleşmelerin, suç örgütlerini, ülkücü-faşist mafya oluşumlarının yükselebileceği bir alan mevcut. Neo-liberalizm ile beraber daha kolay dönen bu "karanlık işler", Suriye'deki gibi silahlı örgütlerin savaşa dahiliyeti ile, Türkiye'deki gibi yeraltı örgütlenmelerin güçlendirilip, silahlandırılmasıyla, beklenen veya beklenmedik durumlara hazırlıklı olunma çabasıyla olabilirken, sadece sermayeyi güçlendirmek üzerinden de gerçekleşebiliyor.

Türkiye'de bu durum birçok şekilde yaşanıyor; uyuşturucu baronları, katiller, mafya babaları beraber iş tutukları sermaye adına "mücadele" ediyor. Milliyetçilik adı altında, "vatan millet sakarya" çığırtkanlığı yapılarak, bayrak fetişizmi kullanılarak bu soygunculuğun üstü örtülmeye çalışılıyor.

Tekrarlamak gerekirse, esas amaçlarının sermayenin iktidarını sürdürmek olduğu bir gerçek iken, bu suç örgütlerinin ve bu suç örgütleriyle iç içe geçmiş iktidarlar aracılığıyla varlığını sürdürdüğü, gelişip güçlendiği bir gerçek!

Hapishanelerde İnfaz Rejimi Ağırlaşıyor!

TC devletinin içinde bulunduğu ekonomik siyasi kriz gün geçtikçe derinleşiyor. İşçiler, kadınlar, köylüler, LG-BTİ+'lar, Kürtler, gençler ekonomik krizin sonuçlarını en katmerli yaşayan kesimler olurken içeride büyüyen öfke, kendisini çeşitli biçimlerde dışarıya vuruyor. Ezilen kitlelerin biriktirdiği öfke, egemenler cephesinde, mevcut sömürü sistemini korumaları açısından önemli bir tehdit oluşturuyor. Kitle hareketlerinin önünü daha da büyümeden kesmek isteyen AKP-MHP iktidarı, Kürt ulusuna yönelik imha, inkâr ve asimilasyon politikalarını devreye sokarak, halk kitleleri içerisinde şovenizmi körüklemeye çalışıyor. Bununla kitle mücadelelerini parçalamayı, Kürt ulusunun gelişen mücadelesini boğmayı hedeflemektedir.

Rojava'ya ve Irak Kürdistan'ına yönelik çıkarılan tezkere, HDP'yi kapatma saldırısı, içeride ve dışarıda devrimci-demokratik, yurtsever güçlere yönelik saldırıların artacağını işaret ediyor.

Buna paralel, pandemiyle birlikte hapishanelerde katmerlenerek artan hak gaspları devletin topyekûn bir saldırı hazırlığı içerisinde olduğunu göstermektedir. Hatırlanacağı üzere, geçtiğimiz yıl

çıkarılan infaz paketleriyle, hapishanelerde Gözlem Kurulları'nın yetkileri genişletilmişti. Mafya ve çete üyeleri, AKP-MHP iktidarının özel yetkilendirmeleriyle serbest bırakılırken, taciz ve cinsel istismar suçluları salınırken bugün Gözlem Kurulları'nın keyfi pratikleriyle özellikle siyasi tutsakların tahliye hakkı engelleniyor.

Temmuz ayı itibarıyla hapishanelerde 287 bin 716 kişi bulunuyor. PKK lideri Abdullah Öcalan üzerindeki tecrit başta olmak üzere hapishanelerdeki hak ihlallerine dönük bir dizi eylem ve direniş gelişse de devlet, tecridi olabildiğince ağırlaştırmayı hedefliyor. Yeni hapishane inşaatlarıyla yandaş şirketlere ihaleler vermeye çalışılırken "Amerikan Tip" diye tanımlanan "S Tipi Hapishane"ler inşa ederek en ağır tecrit koşulları örülmek isteniyor.

Aile ve avukat görüşleri, pandemi bahanesiyle engellenmeye devam edilirken komünist ve devrimci tutsakların koşullarının arasına adli tutsaklar veya DAİŞ ve FETÖ'den tutuklu bulunanlar yerleştirilerek devrimci tutsakların hapishane içerisindeki iletişimi tamamen kesilmek isteniyor. Pandemi gerekçesiyle

le sağlığına önem verildiği iddia edilen tutsaklar, hastane ve revir ihtiyaçlarını karşılayamazken onlarca hapishanede bu süreç işkence seanslarına dönüştürülüyor. Defalarca verilen dilekçelerin ardından hastaneye götürülen tutsaklar kelepçeli muayene dayatmasıyla karşılaşıyor. Onlarca tutsak, bu dayatmayı kabul etmediği için muayene olmadan hapishaneye götürülüp 15 gün boyunca karantina adı altında tecritte tutuluyor.

"Esat Oktay'ın selamını getirdik!"

İHD İstanbul Şubesi tarafından Marmara Bölgesi'nde bulunan hapishanelerde gerçekleşen hak ihlallerine ilişkin raporda, testi pozitif çıkan 6 ve temaslı 17 tutsağın olduğunu ifade ediliyor. Yetersiz hijyen önemlerine vurgu yapılan raporda hasta olan tutsaklarla aynı hücreye koyulan 16 vakanın gerçekleştiği belirtiliyor.

Batman ve Van'da bulunan hapishanelerde tutsaklara yönelik saldırılar artırılarak süngerli oda işkencesi uygulanıyor. Şırnak'ta bulunan siyasi tutsaklara gardiyanlar tarafından "Esat Oktay'ın selamını getirdik!" denilerek

ayakta sayım dayatması yapılıyor. "Ya itaat edeceksiniz ya da bugün iki kişiyi hastanelik ettik, yarın 5 kişiyi, sonraki gün 10 kişiyi de hastanelik ederiz, ta ki siz itaat edene kadar. Kimse de bize bir şey diyemez, bize bu konuda yetki verilmiş" deniliyor. Devletin içeride ve dışarıda saldırılarını koordineli bir biçimde gerçekleştirmeye, hapishanelerdeki hak ihlallerinin buna paralel artarak devam edeceği bir sürece giriyoruz.

AKP-MHP iktidarı içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizden çıkışını Kürt ulusuna, devrimci ve demokrat güçlere yönelik imha saldırılarında görürken hapishaneleri de işkence merkezlerine dönüştürmeyi hedeflemektedir. Birçok hapishanede sürgünler gerçekleştiriliyor, hasta tutsaklar ölüme mahkum ediliyor, pandemiyle birlikte gasp edilen haklar kalıcı olarak ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. Bu anlamda faşist diktatörlüğün imha saldırılarına karşı direnişin önemli bir noktasını hapishaneler oluşturmaktadır ve de gelecekte mücadeleye omuz vermek tüm devrimci ve demokrat kamuoyunun sorumluluğundadır.

TDİ: "Tutsakların Sesi Olmaya Çağırıyoruz!"

Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi önünde 4 Kasım günü bir açıklama yapan Tutsaklarla Dayanışma İnisiyatifi (TDİ), tutsaklar üzerindeki baskı, işkence, saldırı ve tecrit uygulamalarının arttığına dikkat çekerek dayanışma çağrısı yaptı.

Basın açıklaması için hapishane önüne gelen İnisiyatif bileşenlerinin yanısıra destek için gelen Partizan okurlarının da etrafı polis tarafından sarıldı. Polis, kitleye eylemin Bakırköy Kaymakamlığı tarafından yasaklandığını söyledi. Kitle de açıklamayı hapishane önünden daha ileri bir noktaya taşıdı. Burada sloganlarla yasak kararı protesto edildi. Daha sonra "İnfaz yakmalara son! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!" pankartı açtı. Kitle sık sık "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük", "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" sloganları atarken polis ise "uyarılmasına"

devam etti. Kitle buna rağmen eylemini sürdürdü.

Pandemiyle birlikte saldırılar arttı İnisiyatif adına yapılan açıklamada 15 Temmuz'un ardından, pandemi dönemiyle birlikte hapishanelerde hak ihlallerinin üst boyuta çıktığı vurgulanarak "Son dönemde 'iyi halli olmadığı' gerekçesiyle infaz yakma saldırıları üst boyuta taşınırken, tutsakların tahliye şartları da hapishane yönetimlerinin keyfi kararlarına bırakıldı" denildi.

Tutsaklara, "pişmanlık" dayatıldığı, kitaplarının verilmediği ve keyfi disiplin cezalarının gündeme geldiği ifade edilerek şunlar söylendi:

"Bu dönemde işkence ve kötü muamele de artarak devam etti. Küfür, hakaret, tehdit, ajanlık ve ayakta askeri sayım dayatması, disiplin cezalarının bir tehdit

aracı olarak kullanılması, hücre cezaları, çıplak arama gibi saldırılar daha da arttı. Özellikle tahliye tarihi gelen tutsakların disiplin cezaları ve 'iyi hal' bahanesiyle tahliyelerinin engellenmesi artış gösterdi. Bu saldırılar ve keyfi uygulamalar bir yandan pandemi aracılığıyla meşrulaştırılmaya çalışılırken, bir yandan da bu durum sorgulanamaz kılındı. Pandeminin yasak ve baskılarından cesaret alan devlet, yeteri kadar gündeme getirilemediği ve mücadele edilemediği koşullarda bugüne kadar tutsaklara saldırı kapsamında ne varsa hepsini daha yoğun bir biçimde devreye koymaya ve tutsakların iradesini teslim almaya çalıştı, çalışıyor."

Mücadeleyi büyütelim!

Açıklamanın sonunda TDİ olarak, başta infaz yakmalara ve hasta tutsakların durumuna dikkat çekmek için eylemlerin

devam edeceği de vurgulanarak şunlar söylendi:

"Biz tutsak yakını ve aileleri olarak, başta infaz yakmalara ve hasta tutsakların durumuna dikkat çekmek için burada toplandık. Tutsaklarla Dayanışma İnisiyatifi olarak 19 Aralık'a kadar her an ve alanda 'İnfaz yakmalara son!', 'Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!' diyeceğimizi buradan bir kez daha haykırıyoruz. Ve tutsak aileleri, yakınları, yoldaşları olarak bir kez daha söylüyoruz: Tutsakların tecrit duvarlarının arkasına gömülmesine ve tüm yaşamın hücreleştirilmesine izin vermeyeceğiz! Hapishanelerdeki baskı, saldırı ve işkenceye karşı toplumun her kesimini içerideki tutsakların dışarıdaki sesi olmaya, mücadeleyi büyütmeye çağırıyoruz."

25 Kasım'da Kadınlar Sokakta! “Birbirimiz İçin İsyandayız!”

25 Kasım, Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma ve Mücadele Günü'ne doğru ilerlerken kadın örgütleri, artan erkek şiddetine rağmen hedef alınan İstanbul Sözleşmesi'nin iptal edilmesinin ardından ilk 25 Kasım'ı karşılamaya hazırlanıyor.

Her 25 Kasım arifesinde olduğu gibi bu yılda, bu vesileyle 25 Kasım'ın tarihine kısa bir yolculuk yaparak, kadınların mücadelede ilham aldığı Mirabel Kardeşleri hatırlayalım. Yıl 1960, yer Dominik Cumhuriyeti. 1930'da ülke yönetimini ele geçiren Rafael Trujillo diktatörlük yönetimini sürdürüyor.

Dominik Cumhuriyeti'nin Cibas bölgesinde dünyaya gelen ve Mirabal Kardeşler olarak tanınan üç kızkardeş Patria, Minerva ve Maria Teresa, eşleriyle birlikte Trujillo diktatörlüğüne karşı mücadele veriyor. Patria, 1960 yılının Haziran'ında Clandestine Hareketi'ni kurdu ve diğer kız kardeşler de bu harekette yerlerini aldı. Diktatörlük karşıtı mücadelelerinin çeşitli zamanlarında ağır baskı ve saldırılara maruz kaldılar ve hapis cezalarına çarptırıldılar. 1960 yılının Kasım ayı başlarında Trujillo, ülkede iki tehlikenin varlığından söz etti: *Kilise ve Mirabal Kardeşler!* Tarih 25 Kasım 1960'tı. Üç kız kardeş cinsel saldırıya maruz bırakılarak katledildiler. “Araba kazasında öldükleri” duyuruldu.

Mirabal Kardeşler'in katledilmesinin üzerinden bir yıl geçtikten sonra Trujillo karşıtı hareket, diktatörlüğün sona ermesini sağladı. 1999'da Birleşmiş Milletler, 25 Kasım'ı “Kadına Yönelik Şiddetin Ortadan Kaldırılması için Uluslararası Mücadele Günü” olarak kabul etti. Mirabal Kardeşlerin mücadelesi, kadın mücadelesinin ilham kaynağı ve şiddetin her türlüsüne karşı mücadelede ısrarın adı haline geldi.

O günden bugüne ve elbette ki patriarkal düzenin yıkılmasına kadar devam edecek olan, kadınların şiddetin her türlüsüne karşı mücadelesi dünyanın dört bir yanında sürüyor.

Bu mücadele bugün de tüm ısrarı sürdürüyor. Hemen her gün evinde, sokakta, iş yerinde katledilen veya devletin kolluk güçleri aracılığıyla gözaltına alınıp kaçırılan ve kaybedilmeye çalışılan kadınlara bir yenisi engelleniyor. Gülistan Doku'dan 2 yılı aşkındır henüz haber yokken, Yeldana'nın katili korunmaya devam ediliyor, İpek Er'in katili Musa Orhan cezasızlıkla zırhı ile yeni Musa Orhan'ların Kürdistan'da cesaretlendirilmesi sağlanıyor.

Bunun son örneği Hakkari ve Şırnak'ta devletin gözetimde oluşturulan çete ile yeniden ortaya çıktı. Kadınlar bir taraftan bu çeteler aracılığı ile özel savaşın bir parçası olarak cinsel şiddetin, katliamın kıyısına getirilmek istenirken, diğer taraftan gözaltında çıplak arama, kaybedilme tehdidi ile yıldırılmak isteniyor. Ayşe Gökkan'a verilen 30 yıllık ceza ile Kürt kadın hareketi başta olmak üzere kadınlara, kadın mücadelesine ceza kesilmek isteniyor. Yine hayatını korumak, hayatta kalmak için öz savunma hakkını kullanan Çilem Doğan şahsında öz savunmaya ceza kesilerek, kadınlara “öldürülmemek için öldürsen de sonun böyle olacak” denilerek, katledilmeye mahkum edilmek isteniyor.

Mücadele eden kadınlar cezalandırılmak istenirken, kaybedilmeye çalışılırken

dayanışma içinde örgütlemeye girişti.

Onlarca kadın örgütü, bağımsız, feminist örgüt ve kadın, hummalı bir çalışmaya başladı. İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de onlarca kadının buluşmasıyla başlayan 25 Kasım toplantıları ile ilk eylem hayatta kalmak için öz savunma hakkını kullanan Çilem'e verilen cezaya karşı yapıldı. Kadınlar, bu cezayı kabul etmediklerini ve birbirleri için isyanda oluklarını haykıran eylemler organize ettiler.

“İsyanımız bitmedi, 25 Kasım'da sokaklardayız!”

İstanbul 25 Kadın Kasım Plaformu, 25 Kasım çağrısına çıkarak o gün akşam saat 19.00'da Taksim Tünel'de kadınlarla buluşacağını duyurdu.

Çağrıda, *“İstanbul'da kadınlar İstanbul Sözleşmesi'nden ilk çekilen ülkede, Türkiye'de kadınlara, LGBTİ+ 'lara dönük saldırılar sürerken, mücadelemiz de isyanımız da büyüyor. Erkek devlet şiddeti başta göçmen kadınlara yönelik olmak üzere ırkçı saldırılar, tutuklu siyasi mahkumlara ve ziyaretçilerine çıplak arama ve şiddet, 6284'ü suistimal eden kayyum rektör, iktidara yakın isimlerin kadına şiddet failliklerine karşı cezasızlık, kaybedilen kadınlar, özellikle kadınları daha çok etkileyen, gittikçe artan yoksulluk ve emek sömürüsü, LGBT+ 'lara dönük nefret söylemleri; bunlara karşılık ise hayatını savunan kadınlara cezalar; müebbet... Bizim bu şiddet düzenine itirazımız var, umudumuz mücadelemizde, birbirimizde. İsyanımız bitmedi, 25 Kasım'da hep birlikte sokaklardayız”* denildi.

Kadınlar, dayanışma içinde Çilem'in yanında olmaya, Afganistanlı kadınlarla dayanışmanın sınır tanımazlığı ile yan ana durmaya, şiddete, tacize, mobinge, emek sömürüsüne karşı birbirinden vazgeçmeyecek, birbiri için isyana durmaya devam edecek. Çünkü kadınlar birlikte daha güçlü, bunun bilinci ile patriarkal düzene karşı mücadelesini sürdürecektir!